

DĚVČATA ve ZBRANI

JAK HRDINNĚ
NĚST SVŮJ KŘÍŽ

LISA BEVERE

Milí přátelé,

nyní není čas na zastrašený ústup. Je ten správný čas k tomu, abychom společně jako tělo Kristovo povstali a rostli v lásce. Je načase vytasit duchovní meč a používat jej, abychom propojili nebe a zemi. Je to meč Božího Slova, jenž oddělí pozemské motivy od nebeských záměrů. Je načase, aby se ženy staly hrdinkami. Takovými, jakými je Bůh stvořil: odvážnými, schopnými rozeznání, odpuštění, moudrými jak k přínosu, tak ke změně této i budoucí generace k Boží slávě.

Pán mi položil na srdce, abych se s vámi i s vedoucími na celém světě o toto poselství sdílela. Prosím, přijměte je a vězte, že stojím za vámi. Věřím, že posílí vás i ty, již vám byli svěřeni, abyste se o ně starali. Kéž vám pomůže vidět lépe váš záměr, cíl, autoritu a Bohem naplánovaný osud.

Toto poselství mě osobně inspirovalo a vybídlo činit pro Krista více, povstat a inspirovat generaci dcer (a synů) Božích, aby používaly, co již vlastní, a přinesly tak proměnu do sféry svého vlivu a do světa kolem nás.

Naslouchejte Duchu Svatému, když poneseťe vše, co kříž zajistil, těm, již to očekávají v naději.

Vaše sestra v Kristu,

Lisa Bevere

LisaBevere@ymail.com

Messenger
International.
MessengerInternational.org

Řekli o knize *Děvčata ve zbrani*

„Ženy, chopte se meče! Tato kniha vám dodá sílu, když se budete připravovat bojovat bitvy vyzbrojeni Boží pravdou. Připravte se na to, že vás bude vyzývat a inspirovat. Taková je kniha *Děvčata ve zbrani*.“

- GRAIG A AMY GROESCHEL, PASTOŘI LIFECHURCH.TV, EDMOND, OK

„Lisa Bevere je jedním z nejmocnějších mluvčích dnešních dnů. Její srdce tlučte pro Krále a Jeho království. Touží vyučovat Boží dcery, jak povstat a žít pro ně naplánovaný osud.“

**- SHEILA WALSH, AUTORKA KNIHY BŮH MILUJE ZLOMENÉ LIDI, HLAVNÍ MLUVČÍ
ŽEN VÍRY**

„Lisa Bevere inspirovala svou vášní sloužit Kristu a svým bojem o rozšíření Jeho království ženy po celém světě. V knize *Děvčata ve zbrani* budete vyzvány připojit se k řadám křesťanů, kteří již vykročili vpřed ve víře. Nenechte se vyřadit z boje! Stůjte pevně a zakuste duchovní vítězství!“

- PASTOŘI STEVEN A HOLLY FURTICKOVI, ELEVATION CHURCH, CHARLOTTE, NC

„*Děvčata ve zbrani* jsou prorockým prohlášením naší doby. Povolávají Boží dcery k tomu, aby se obratně chopily meče Božího Slova. Lisa Bevere získala od Boha mandát odhalovat naši sílu v tom, jak přinášíme světu kolem sebe uzdravení, spravedlnost a obnovení. Před četbou této knihy vás férově předem varuji: chystáte se zapojit do neuvěřitelně odvážného života!“

**- CHRISTINE CAINE, AUTORKA KNIHY NEOHROZENÝ
A SPOLUZAKLADATELKA KAMPANĚ A 21.**

„*Děvčata ve zbrani* jsou knihou, která je prorocká, biblická, poučná, má hlubší vhléd a je vyzývavá. Nejsou to žádné sladké dívčí řeči. Jde o hutnou stravu jak pro ženy, tak pro muže. Jsme z této knihy a jejího potencionálního dopadu na církve po celém světě nadšeni.“

- JUDAH A CHELSEA SMITHOVI, PASTOŘI CITY CHURCH, KIRKLAND, WA

„Při četbě *Děvčat ve zbrani* budete vyzbrojeni postavit se tváří v tvář všem výzvám s odvahou a naučíte se žít jako hrdinové.“

**- ROBERT A DEBBIE MORRISOVI, PASTOŘI GATEWAY CHURCH, DALLAS /
FORT WORTH, TX, SPOLUAUTOŘI KNIHY POŽEHANÉ MANŽELSTVÍ**

„Žijeme v úžasné době. Všude kolem nás je tolik bolesti, utrpení a trápení, ale zároveň s tím obrovská příležitost přinést změnu a stát se součástí řešení. Svým jedinečným stylem Lisa Bevere povzbuzuje královské dcery k pochopení faktu, že jsme součástí obrovské bitvy a že musíme být připraveny. Není čas ustupovat! Přechtěte si Děvčata ve zbrani a připojte se ke stále rostoucímu zástupu žen, které všude na zemi povstávají v síle a moci!“

**- HOLLY WAGNER, ZAKLADATELKA GODCHICKS, AUTORKA KNIHY
BOJOVNICE**

„V knize Děvčata ve zbrani Lisa Bevere opět probouzí hrdinku, která dříme v nás, a vybízí nás, abychom se staly vším, k čemu nás Bůh stvořil. Její horlivost pro to, aby viděla sjednocenou církev, která vládne Božím Slovem, je živá a inspirující. Ať se ve svém životě nacházíte kdekoli, toto poselství vás zmocní k tomu, abyste „překovaly svůj meč“ a odvážně čelily každodenním bitvám se smělostí a pravdou.“

**- STOVALL A KERRI WEEMSOVI, PASTOŘI CELEBRATION CHURCH,
JACKSONVILLE, FL**

„Boží Slovo je Boží meč! Líbí se mi toto přirovnání. Skrze jiskřivé koncepty a přirovnání Lisa v této knize vynikajícím způsobem šíří nadšení a intuitivně odhaluje další krok našeho protivníka.“

**- DR. CAROLINE LEAF, VĚDKYŇE KOGNITIVNÍ NEUROLOGIE ZABÝVAJÍCÍ SE
KOMUNIKAČNÍ PATOLOGIÍ, AUTORKA KNIHY KDO MI VYPNUL MOZEK?**

„Děvčata ve zbrani jsou brilantní ukázkou schopnosti Lisy Bevere, kterou získala od Boha. Je to schopnost povzbuzovat a budovat ženy za účelem obnovy, znovuvybrojení a znovu získání svého postavení v ohromné bitvě, ve které mají parazit nepřítele, jenž si z žen během celé historie záměrně činí své cíle.“

- CHRIS A JOY HILLOVI, PASTOŘI POTTÉ'S HOUSE, DENVER, CO

„Máme výsadu pravidelně hostit Lisu Bevere v našem pořadu LIFE Today. Během let mezinárodní služby včetně služby v Asii, kde se k nám připojila a pomáhala ženským obětem obchodování s lidmi, uvědomila si Lisa plně všechny ty boje, které lze vyhrát jedině pomocí meče Božího Slova. Její poselství bude ženy inspirovat a připravit je obzvláště na duchovní boj.“

-JAMES A BETTY ROBISONOVI, LIFE OUTREACH INTERNATIONAL

DĚVČATA
ve
ZBRANI

JAK HRDINNĚ
NĚST SVŮJ KŘÍŽ

LISA BEVERE

Syloam

GIRLS WITH SWORDS, (Czech), by Lisa Bevere
© 2015 Messenger International
Originally published in English as Girls with Swords
© 2014 Messenger International

Additional resources in (Czech) are available for free download at:
www.CloudLibrary.org

This book has been distributed to leaders and emergent leaders
FREE OF CHARGE and is not to be sold. It is a gift from Messenger
International, the Ministry of John and Lisa Bevere.

To contact the author: LisaBevere@ymail.com

Děvčata ve zbrani (český jazyk) od Lisy Bevere
© 2015 Messenger International

Původně vydáno v anglickém jazyce pod názvem Girls with Swords
© 2014 Messenger International

Další materiály v českém jazyce jsou dostupné a zcela zdarma ke stažení na:
www.CloudLibrary.org

Tato kniha je distribuována vedoucím a potenciálním vůdcům ZDARMA
a nesmí být předmětem prodeje. Je to dar společnosti Messenger International,
což je služba Johna a Lisy Bevereových.

Kontakt na autora: LisaBevere@ymail.com

Vydavatel: Syloam

VŠEM MÝM SESTRÁM, JEŽ JSOU PŘIPRAVENY POZVEDNOUT SVŮJ HLAS A ROZMÁCHNOUT SE
KŘÍŽEM.

JSTE DCERAMI CHRABRÉHO, MOCNÉHO BOJOVNÍKA, JEHOŽ VĚČNÉ TVOŘIVÉ SLOVO VE VAŠICH
ÚSTECH JE JAKO ŽIVÝ, NEPORAZITELNÝ MEČ VE VAŠICH RUKÁCH.
BYLA VÁM SVĚŘENA ZBRAŇ, KTERÁ NEMÁ SROVNÁNÍ, V DOBĚ, KTERÉ SE NEMŮŽE ROVNAT ŽÁDNÁ
JINÁ V HISTORII.

VLÁDNĚTE JÍ S OBRATNOU ŠIKOVNOSTÍ, GRACIEZNÍM NADHLEDEM A TRIUMFÁLNÍ LÁSKOU A
ZAÚTOČTE NA JISTOTU.

„JÁ PROMĚNÍM TĚ V HRDINŮV MEČ“ (OD NYNĚJŠKA BUDOU LIDÉ MÝM MEČEM — DOSL. PŘEKLAD
Z ANGLICKÉHO JAZYKA)
- ZACHARJÁŠ 9,13

OBSAH

PŘEDMLUVA	9
-----------------	---

ČÁST PRVNÍ, VYVOLENÍ

1 JSTE TERČEM	15
2 ZROZENÍ MEČE	25
3 HRDINOU MŮŽETE BÝT PRÁVĚ VY	37
4 BOJIŠTĚ	51
5 KŘÍŽ JAKO MEČ	59

ČÁST DRUHÁ, VYBAVENÍ

6 STÁT SE BOJOVNÍKEM	73
7 PŘEKOVAT MEČ	91

ČÁST TŘETÍ, OZBROJENÍ

8 SLOVA OSTRÁ JAKO MEČ	103
9 MEČ SKLIZNĚ	115
10 MEČ SVĚTLA	125
11 MEČ PÍSNĚ	135
12 MEČ MLČENÍ	141
13 MEČ ODPUŠTĚNÍ A OBNOVENÍ	153

ČÁST ČTVRTÁ, POSLANÍ

14 NĚST MEČ	167
POZNÁMKY	177

PŘEDMLUVA

Jedna věc je vlastnit meč, ale něco naprosto jiného je vědět, jak jej používat.

Každému dítěti Božímu byl svěřen meč - meč Ducha. Jsme bojovníci vyslaní k tomu, abychom vládli tou nejmocnější zbraní ve vesmíru. Náš Pán a vzor, Ježíš Kristus, je mečem Ducha, jenž se stal tělem. Před dvěma tisíciletími se chopil svého meče a změnil svět. Stejným mečem si jednoho dne pokoří národy. Mezitím však vyzývá každého z nás: „Jako mne poslal Otec, i já posílám vás“ (Jan 20,21).

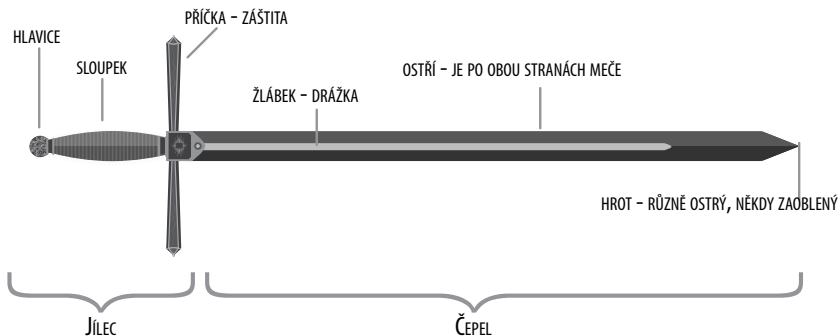
Povstává generace dcer (a synů), která zjeví nesmírnou moc našeho Krále. Tito bojovníci přinesou změnu světu skrze obratné používání meče, jenž jim byl svěřen. Bůh dal mé manželce, Lise, mocné poselství, které vycvičí Boží dcery (a syny) k tomu, aby používali to, co již mají, a přinesli tak změnu ve sféře svého vlivu.

Mám výsadu být s touto úžasnou Boží ženou oddán již více než třicet let. Byl jsem svědkem, jak se měnila z ustrašené, vyplašené dívky, která chodila do církve a skrývala se před jakoukoli konfrontací, v chrabrou a statečnou bojovnici a dceru našeho Krále. Je nesmírnou výsadou takovou ženu znát a spolupracovat s ní. Z toho, čemu ji Bůh učí, se já osobně mohu neskutečně mnoho naučit.

Vím, že vás tato kniha naučí používat to, co již máte. Nebudte někým, kdo meč pouze vlastní. Buďte obratným bojovníkem, který přinese tomuto světu změnu.

- JOHN BEVERE, AUTOR BESTSELERŮ A MLUVČÍ

Meč se skládá z několika vzájemně spojených částí - čepele a jílice, kde jílec je pak tvořen příčkou (záštitou), sloupkem (rukojetí) a hlavicí. Čepel se pak skládá ze žlábků, ostří a hrotu.

TERMÍNY POUŽÍVANÉ V ŠERMU

Croisé: Kryt a riposta učiněné v jediném splývavém okamžiku. Chrání před útokem, odklání jej pákovým efektem a zároveň učiní úder, aniž by kdy opustil ostří nepřítele.

En garde (do střehu): Obranný postoj ale také zároveň útočný. Je to v podstatě pohotové postavení.

Finta: Klamání, jež má za cíl vyprovokovat reakci protivníka tím, že jej přimějí myslet si, že zaútočím, i když je opak pravdou.

Výpad: Útočný pohyb se záměrem ušetřit ránu.

Kryt: Obranné vychýlení čepele protivníka.

Riposta: Rychlý protiútok, jenž následuje po úspěšném krytu.

ČÁST PRVNÍ

VYVOLENÍ

1.

JSTE TERČEM

Křesťanství je boj, ne sen.

- WENDELL PHILLIPS

Možná že vás napadne, proč ve světě, který je už tak přeplněný násilím, vyzývám ženy každého věku, aby se chopily zbraní a připojily se k boji. Věřím, že když budete pročítat následující stránky, objevíte mnoho důkazů, že neexistuje nic jako neutrální půda. Nežijeme násilím meče, ale nastal čas žít jeho mocí.

První důvod, proč potřebujete meč, je fakt, že jste součástí ohromné bitvy, ať už si to uvědomujete nebo ne. Bůh nechce, aby byly jeho dcery neozbrojené či nepřipravené.

Naléhavou potřebu začít se zabývat těmito záležitostmi jsem si uvědomila velice neočekávaným způsobem. Bylo to na začátku června v létě roku 2010. Právě jsem se vrátila z cesty, kdy jsem během čtyř týdnů procestovala a sloužila v pěti různých zemích. A co víc, nebyly to země, které by sousedily, takže pro mne cestování znamenalo přechod časových pásem, záměnu noci za den a přesuny mezi severní a jižní polokoulí.

Byla jsem vyčerpaná z neustálých přesunů letadlem. Druhý večer doma jsem se potloukala po domě, až jsem si uvědomila, že tam jsem sama s nejmladším synem, Ardenem. Když jsem za ním přišla, natrásl mi polštář na gauči a pozval mne, abych se s ním dívala na film. Byla jsem nadšená myšlenkou, že se mi snad podaří pomazlit se se svým synem, proto jsem si k němu sedla co nejbliže a zeptala se ho: „Na co se díváš?“

„Na Terminátora,“ odpověděl.

Dřív než si něco pomyslíte, zkuste mne sledovat. Neschvaluji tyto filmy. Ani vám neříkám, že se na ně máte dívat. Viděla jsem kdysi upravenou seriálovou verzi z osmdesátých let a i ta byla dost strašná! Ale uprostřed těch směšných účesů, disharmonické hudby a špatných hereckých výkonů jsem objevila něco, o co se s vámi chci podělit. Dokonale to totiž vysvětluje vznik této knihy.

Pro případ, že jste film Terminátor nikdy neviděli, dovolte mi vám jej stručně vylíčit. Je to příběh Sáry Connorové, číšnice, která jezdí na motorce a prožívá neuvěřitelně nudný život, přičemž neustále doufá, že jednou potká svou velkou lásku. Každý den je v podstatě stejný. Ve dne roznáší kafe a zákusky, a v noci chodí na rande naslepo a doufá, že se setká se svým vysněným princem. Ve dne pracuje a v noci čeká.

Předvídatelný vzor osmdesátých let je najednou přerušen a objeví se robotický nájemný vrah z budoucnosti. Naše hrdinka Sára najednou zjistí, že je v nebezpečí. Když si bere volno z práce, podaří se jí objevit, že několik žen, které mají stejné křestní jméno i příjmení jako ona, bylo nalezeno mrtvých.

Je zřejmé, že terminátor, jehož představitelem je Arnold Schwarzenegger (herec, bývalý guvernér státu Kalifornie a bývalý manžel Marie Shiver), cestoval v čase kvůli tomu, aby zlikvidoval každého, kdo nese jméno Sára Connorová. Zdá se, že není možné, aby tento kybernetický zabiják neuspěl. Nejenže má neuvěřitelnou sílu a schopnosti robota, je také plně vybaven nejmodernějšími automatickými zbraněmi. Navíc k těmto technologiím má také to, co v osmdesátých letech představovalo vrchol informací, a to list ze zlatých stránek, který mu poskytuje telefonní čísla a adresy všech žen jména Sára Connorová, jež bydlí v oblasti jeho cíle. Postupně se tento futuristický terminátor propracovává seznamem všech žen a naše hrdinka se začne opodstatněně obávat o svůj život.

Jednoho dne se po práci vrátí domů do bytu, který sdílí se svou spolubydlící, a ze záznamníku zjistí, že jí ten večer muž zrušil schůzku naslepo. Proto vyrazí do klubu. Kdyby jí opravdu něco hrozilo, bude se tak alespoň moci skrýt v davu. Netrvá to dlouho a terminátor jí vystopuje. Po krátké návštěvě jejího bytu se Arnold objeví v klubu a začne pálit kulky na všechny strany. Chaos, krveprolití a křik vystřídá nevkusný tanec. Všichni se snaží uprchnout. Avšak pozor, v tomto temném dramatu je ještě jeden herec!

Ve chvíli, kdy se z budoucnosti objeví její vrah, objeví se také její ochránce, jenž se jí dá poznat neúprosným pozváním slovy: „Pojď se mnou, jestliže chceš žít.“

Volba je naprosto zřejmá a Sáře netrvá dlouho rozhodnout se. Chce žít. Uteče z baru, naskočí do auta s naprostým cizincem a společně se snaží uprchnout. Terminátor je však neústupný. Následuje honička. Kulky tříští tabulky skla v oknech a vynervovaná Sára křičí. Ať udělají cokoli a ať odjedou kamkoli, vypadá to, že tohoto futuristického vraha nedokážou setřást.

Tato prostoduchá číšnice a dívka toužící po láskyplném vztahu nemá ani ponětí, kvůli čemu zuří ta ohromná bitva kolem ní. Při hluku kulek a za zvuku havárií aut jí její ochránce začíná vysvětlovat, *kým vlastně je*. Oznámí jí, že v budoucnosti je legendou a že povstane celá armáda, která bude vybavená strategiemi, jež ona zaznamenala a předala svému synovi. V budoucnosti se stane součástí hrdinské bitvy proti nepříteli celého lidstva.

Sára nedokáže přijmout, že by měla nějakou roli v tomto absurdním příběhu, a je si jistá, že došlo k záměně identity. Není důvod, aby byla pro někoho hrozbou, ať už v přítomnosti či budoucnosti! Ve snaze objasnit celou záležitost popírá tvrzení svého ochránce z budoucnosti. Není hrdinka ... je obyčejná číšnice. Nemá ani přítele, jak by tedy mohla mít syna? Tato noční můra je obrovský omyl. S někým si ji popletli!

Její ochránce však trvá na tom, že ona je doopravdy Sára Connorová, hrdinka, a že je jeho posláním ji vybavit a ochraňovat. Naprosto vyčerpaná a na pokraji šílenství Sára nakonec vykřikne: „Ale já jsem nic neudělala!“

Načež její ochránce reaguje slovy: „Neudělala, ale uděláte!“

V tu chvíli, kdy jsem seděla na gauči se svým synem, mne to zasáhlo. Tento výrok z minulých desetiletí „Neudělala, ale uděláte!“ se proboural do mého dneška a přinesl mi uvědomění, že nepřítel častokrát ví, kým jsme, ještě předtím, než to sami odhalíme. A je načase, abychom si všichni uvědomili dvě věci, které Sára zjistila ten večer. Milované,

1. jste terčem

2. mohly byste být hrdinou.

Záměrně říkám mohly byste být, protože rozhodnutí je jen na vás.

Terč

Pojďme se nejprve podívat na to, že jste terčem.

Jste-li křesťanka, pak jste cílem satana, nepřitele naší duše a prince temnoty. V tom nemáme na výběr. Na této zemi existuje velmi skutečná, vysoce strukturovaná síla temnoty, která bojuje proti všem, již představují Boží světlo a život.

Takže je důležité, abyste věděly, co to znamená být terčem.

Slova, která vyjadřují význam slova terč v tomto kontextu, jsou *záměr, terč, cíl, zaměření, konec a záměrný plán*.

Ďábel se rozhodl, že udělá vše proto, aby vás odvedl od toho, kým skutečně jste, a od toho, *co je opravdovým cílem vašeho života*. Jeho záměrným cílem je odlákat vás pryč z cesty síly, života a autority a svést vás na cestu záměrného zničení.

Abyste nyní dokázaly jít dál s myšlenkou, že jste hrdinky, je potřeba, abyste pochopily nový a snad i poněkud cizí pohled. Pohled, který je mnohem důležitější než nějaký příběh z filmu. Neboť nepřítel, který je vskutku temný a vražedný, již pochopil, kým skutečně jste. Zná váš potenciál a systematicky se snaží podkopat vaši budoucnost. Jsem přesvědčena, že *útoky na váš život mají co do činění mnohem více s tím, kým byste se mohly stát v budoucnosti, než s tím, kým jste byly v minulosti*.

Víte, stejně jako nájemný vrah z budoucnosti ve filmu Terminátor, že má nepřítel vaše jméno. Ať vás to nevystraší. Nadechněte se zhluboka a uvědomte si, že žijete a máte určitý záměr. Nebudte paranoidní, ani si to neberte příliš osobně, protože tomu tak není. Útok je namířen proti jednomu a všem zároveň. Pro nepřítele naší duše to není osobní. Pro něj je to zkrátka práce.

Nikdo nepodniká velký, systematický útok proti něčemu, o čem je přesvědčen, že není hrozbou. Vaše jméno je stejné jako moje: Křesťan. Toto označení je mnohem více, než jen označení náboženské skupiny. Znamená „ten pomazaný“. Jste milované, královské dcery nejvyššího Boha. Nepřítel se ke každé z nás možná přiblíží trochu jinak, ale udělá vše, co je v jeho silách, aby vás zabrzdil nebo aby pokřivil váš růst ke svým záměrům a odklonil vás od vašeho nebeského osudu. Neexistují žádné osamocené a izolované dcery, které by mohly uniknout jeho útokům na sto procent. A nemyslete si, že váš nynější věk nebo finanční či manželská situace z vás činí výjimku.

Nejde o vás. Nejde ani o mne. A abych byla naprosto upřímná, není to ani naše bitva. Tato bitva je Hospodinova. My jsme Jeho zbraně světla ve světě temnoty.

Celý běh lidské historie může záviset na změně srdce v jednom jediném, osamocném, pokorném jednotlivci ... Neboť právě osamělá mysl a srdce jednotlivce je místo, kde se odehrává bitva mezi dobrem a zlem a kde nakonec dochází k vítězství či prohře.

- M. Scott Peck

Ženy jako bojovnice

Skutečnost, že jste ženy, z vás činí specifičtější terč ďáblova nepřátelství.

A položím nepřátelství mezi tebe a ženu a mezi símě tvé a símě její. (1. Mojžíšova 3,15)

Nepřátelství je hluboko zakořeněná a nesmiřitelná nenávist. Takto popisuje přehlubokou trhlinu a s každou další generací, jak se ďáblu krátí čas a přibližuje se konec, je jeho nepřátelství a nenávist hlubší. Nikdy nebyly jeho útoky na ženy a děti zřetelnější, zákeřnější a rozšířenější.

Nepopiratelným důkazem je střízlivý odhad, že v současné době se na světě ztratilo padesát milionů žen. Co myslím slovem ztratilo? Tyto dcery jsou pryč. Nikdy je nikdo nenajde.

Hlavním důvodem jejich zmizení je záměrná praktika vyvražďování na základě pohlaví. Genocida je vyvražďení rasy, národu, politické či kulturní skupiny. Gendercida (z angl. slova tender = pohlaví) je vraždění na základě pohlaví. Autorka Mara Hvistendahl ve své poslední knize *Unnatural Selection (Nepřirozený výběr)* cituje statistiky, které toto řádění dokazují: více než 160 milionů holčiček v Asii se nikdy nenadechlo, protože jejich narození bylo předčasně ukončeno potratem.¹

V zemích jako jsou Čína, Indie a Pákistán a na africkém kontinentu být dcerou znamená být v ohrožení života. Znamená to, že vás budou zneužívat, prodají vás, opustí nebo se stanete obětí rituální vraždy.

Milované, nemyslete si, že jste v bezpečí jen proto, že nežijete v rozvojové zemi. Čísla nelžou. Místo vašeho narození znamená pouze to, že na vás bude útočeno jiným způsobem. Vraždící nepřítel k vám přijde z jiného úhlu. Věřím, že již teď usilovně pracuje na tom, aby vás svedl a vy tak nikdy nenašly Boží plán pro svůj život.

Toto neříkám, abych vás vyděsila. Chci, abyste si uvědomily svoji důležitost v dějinách lidstva. Jako dcera nynějšího věku jste terčem. Zdali budete hrdinkou či ne je vaše volba. Pokud nedokážete rozpoznat pravdu, budete brát útoky nepřítele osobně jako útoky namířené proti svému pohlaví a víře a budete také reagovat na osobní úrovni. Je to však mnohem větší než o kterékoli z nás. Neexistuje způsob, jak byste mohly či měly tuto bitvu bojovat samy. Tento konflikt vyžaduje nebeskou strategii a podporu. I když na počátku stojí naše individuální reakce, jen ona nebude stačit. Musíme být vyzbrojeni jako jednotlivci, ale vytrénováni spolupracovat s ostatními.

Přestože jsou čísla ze statistik hrůzná, pouze naznačují mnohem větší temnotu. Je nejvyšší čas pozvednout zrak a propůjčit hlas tomu,

co by chtělo tomuto světu říct nebe. Příběh je sepsán. Na jedné straně je neúnavný, krutý nepřítel rozhodnutý nás zničit, na druhé straně stojí velkolepý princ nekončící lásky, který je rovněž rozhodnut – dosáhnout toho, že si uvědomíte, k čemu všemu vás stvořil. Ježíš, náš nebeský princ, vás bude vždy milovat. Jeho láska nikdy neskončí a je mnohem neúprosnější než nepřátelství vašeho nájemného vraha. Jakou roli v této rozhodující bitvě budete hrát vy, je však otázka. Budete neozbrojeným civilistou, obětí a válečným zajatcem nebo hrdinou?

Než se rozhodnete, vezměte v potaz toto: neexistuje bezpečné neutrální území. Je to jen otázka času, než se budete muset k jedné či druhé straně připojit. Je vždy lepší předem se rozhodnout o tom, kde budu stát, vědomým rozhodnutím, než zvolit si své postavení pasivní porážkou. Pamatujte, že *Bůh si vás vybral již před stvořením světa*.

V něm jsme se stali i dědici, když jsme byli předurčeni podle předsevzetí toho, který působí všechno podle rady své vůle, abychom tu byli k chvále jeho slávy, my, kteří jsme již předtím doufali v Krista. V něm i vy, když jste uslyšeli slovo pravdy, evangelium své záchrany, a když jste uvěřili, v něm jste byli zapečetěni zaslíbeným Duchem Svatým, jenž je závdavkem našeho dědictví až do vykoupení získaného vlastnictví k chvále jeho slávy. (Efezským 1,11-14)

Jak to chápu já, tak na konci celého příběhu to bude zcela jednoduché. Je buď horký nebo studený, silný nebo slabý, zapojený nebo samostatná jednotka, voják nebo zrádce, svobodný nebo zajatec, hrdina nebo oběť.

Vím, že to zní příliš černobíle. Ráda bych však, aby tato slova zrcadlila naléhavost našeho současného postavení žen. Nemám v úmyslu naznačit, že budete čelit okamžité hrozbě či gendercidě. Zdůrazňuji však zoufalou potřebu po konstruktivní, proaktivní reakci. Není čas zůstat neozbrojené a nevědomé. To je záměrem této knihy.

Když jsem ji psala, vrátila jsem se opět ke knize C.S. Lewise Rady zkušného ďábla, jež je fiktivní korespondencí mezi mladým démonem a jeho učitelem, kteří se snaží polapit jednoho mladíka. Tato kniha je naprosto jedinečná v tom, že nám poskytuje pohled na perspektivu nepřítele a na způsob, kterým překrucuje a mění pravdu proto, abychom se obrátili k Bohu zády.

V jedné části se démoni chlubí tím, že mají schopnost zkreslit roli ženy: „To vše se dá shrnout do modlitby, kterou prý nedávno jedna mladá lidská ženská bytost pronesla: ‘Ach Bože, učiň ze mě normální

holku dvacátého století!‘ Díky naší pilné práci to bude stále častěji znamenat: ‘Učiň ze mě koketu, debila a parazita.’“²

Nejraději bych plakala nad tímto ironickým prorockým prohlášením z roku 1942, protože v pravdě zachycuje pozici až příliš mnoha žen dnešní doby. Když jsem četla tento úryvek knihy, vystala mi slova „normální“, „koketa“, „debil“ a „parazit“.

Pojďme se nejprve podívat na to, co znamená *normální*. Když jste se znovu zrodily, zůstalo normální za vámi. Což však neznamená, že jste se staly divnými či nenormálními. Jen to znamená, že jste vysvlékly to, co je průměrné a běžné, a oblékly jste Jeho spravedlnost. Možná že žijeme na tomto světě, ale koneckonců jste nyní dcera věčnosti.

Dalším slovem je *coura*. V dnešní době ne příliš používaný termín, který znamená svůdnici či chlípnu ženu. Synonyma slova koketa jsou *lehká děvka, děvka, kurva a šlapka*. Je to smutné, ale taková slova se objevují v textech písní dvacátého prvního století a jsou součástí naší kultury.

Slovo *debil* bylo poprvé použito na počátku devatenáctého století a označovalo osobu, jež měla IQ v rozmezí osmi- až dvanáctiletého dítěte. V kontextu knihy C. S. Lewise by to tedy znamenalo generaci žen, které odmítají vyrůst a přesunout se od vrtochů dívek k moudrosti žen.

Naposled je zde slovo *parazit*, které popisuje člověka, jenž žije jen díky podpoře někoho jiného, žije na úkor druhého, aniž by cokoli v podstatě dával nazpátek. To je naprostý opak toho, jaká by Boží dcera měla být! My bychom měly žít a podporovat druhé. Měly bychom poskytovat příležitosti znevýhodněným a ne využívat ostatní kolem nás. Podívejte se však na titulní obálky časopisů pro ženy, kterých je v každém obchodě plno. Stárnutí je vykresleno jako nemoc, zatímco se oslavuje pomíjivé mládí a nestoudná nedospělost. Sexuální obratnost triumfuje nad důvěrností. Neustále jsme vybízены žít v křiklavé extravaganci a ukořistit si vše, co si zmaneme. Jak hluboce jsme upadly.

Nestačilo nám být normální a je zřejmé, že nepřítel ví velmi dobře, že jsme byly stvořeny pro něco mnohem většího. Komu dovolíme, aby formoval naše modlitby? Nemůžeme dovolit, aby naše modlitby utvářel tlak okolností, ve kterých se nacházíme. Nemůžeme důvěřovat naší kultuře, že nám poskytne ta správná slova. Architektem a autorem naše života je Stvořitel nebe a země. Je načase, aby ženy dvacátého prvního století začaly opakovat nebeská slova. Je možné, že nutkání ve vás je silnější, než dokážete popsat slovy. Právě proto potřebujete meč.

Věřím, že ať tak nebo jinak, toužíte se stát výjimečnou, hrdinskou dcerou věčného nejvyššího Boha, která jedná ctnostně, chová se výtečně a žije jen proto, aby obohatila život druhých.

Jedním záměrem této knihy je také pomoci vám vytvářet modlitby, jež jsou odvážné a naplněné vírou a jež také specificky zasáhnou to správné místo v toku dějin.

Stará taktika

Nyní není čas na ustrašený ústup. Je načase, abychom povstaly a vyrostly v lásce.

Když jsem se stala křesťankou, zjistila jsem, že Bůh má pro můj život plán. Nebylo to jen v tom, že bych po smrti najednou měla jiný cíl. Zjistila jsem, že je můj život důležitý již nyní. Byla jsem vykoupěna za ohromnou cenu a můj život již nebyl v mém vlastnictví. Bůh chtěl, abych se stala vším, k čemu mne stvořil.

To, že se staneme tím, kým vás Bůh stvořil, je jak nejlepším útokem tak nejlepší obranou proti strategii nepřítele. Je zřejmé, že nedokázal způsobit, abyste se poprvé nadechly. Nyní je čas zabránit mu, aby drancoval a dusil duchovní semínko, které do vás Bůh zasel. Když nepřítel útočí, je to vždy proto, že se bojí toho, kým bychom se mohly stát. Pamatujte na to, že je nepřítel mazaný, ale mnohem častěji se také bojí. Někdy se dokonce obává přesně těch lidí, na které útočí. Bojí se, že ho ohrozí vaše síla.

„Nuže, jednejme s ním chytře, aby se dále nemnožil, a když by vypukla proti nám válka, aby se i on nepřidal k těm, kdo nás nenávidí, a bojoval by proti nám, a vyšel by ze země. Ustanovili tedy nad ním pracovní dozorce, aby jej utlačovali těžkými robotami. Stavěli faraonovi města skladů Pitom a Rameses. Ale čím víc jej utlačovali, tím víc se množil a rozmáhal. Egypťané se začali synů Izraele děsit. (2. Mojžíšova 1,10-12)

Když selhaly faraonovy pokusy omezit sílu Izraelců, přistoupil k přesvědčivějším metodám: vybíjení pohlaví a dětí. Vidíme tedy, že to nejsou nové taktiky nepřítele. Jejich historie je krutá a dlouhá. Bible zaznamenává dvě události, kdy došlo k vyvražďování malých dětí mužského pohlaví. První se nachází v knize 2. Mojžíšově, kdy toto nařízení přikázal egyptský král porodním babám Hebrejů:

Když pomáháte při porodu Hebrejkám, hled'te na porodní stoličku: Bude-li to syn, usmr'te ho, bude-li to dcera, ať zůstane naživu. (1,16)

Je důležité povšimnout si, že vyvražďování miminek mužského pohlaví nařídil faraon těsně předtím, než se měl narodit Mojžíš. Je možné, že tušil, že přichází čas, kdy se má narodit hrdina? Nebál se nepřítel náhodou přicházející vzpoury? Faraon nastavil systematický postup jak eliminovat šanci obojího. Nicméně nám historie ukazuje, jak i tento čin obludných rozměrů selhal a nedokázal zastavit narození malého Mojžíše. A zdá se, že je to ironie osudu, ale nakonec vyrůstal v bezpečí faraonova domu jako egyptský princ.

Poté, co Mojžíš objevil, kým vlastně je a k čemu jej Bůh stvořil, použil si Bůh pobyt v pustině, aby z Mojžíše učinil vysvoboditele, jenž vyvedl izraelský lid z tři-staletého egyptského otroctví do svobody. Přestože faraon dokázal vyvraždit celou generaci synů (potenciální armáda), Božím protiútokem byl vedoucí, jenž vysvobodil svůj lid a nebojácně za něj bojoval.

Další okamžik v Bibli, kdy dochází k tomu, že nepřítel vyvražďuje malé děti mužského pohlaví, je v době Ježíšova narození. Když se mudrci nevrátili k Herodovi se zprávou, kde se nový král nachází, nařídil, aby vyvraždili hebrejské chlapce do věku dvou let.

Když Herodes uviděl, že ho mágové oklamali, velice se rozlítil a dal pobít všechny chlapce v Betlémě i v celém jeho okolí, od dvouletých níže, podle času, který vyzvěděl od mágů. Tehdy se naplnilo, co bylo řečeno skrze proroka Jeremjáše: ‚Hlas v Ráma bylo slyšet, nářek a pláč a velké bédování; Ráchel oplakává své děti a nechce se dát utěšit, protože jich není.‘ (Matouš 2,16-18)

Jak děsivá slova .... *Protože jich není.* Při těchto dvou událostech rozrušení pozemští králové nestydatě vyvraždili miminka mužského pohlaví, protože se obávali, že nesou osudový potenciál. Věřím, že i my se nyní nacházíme na prahu, kdy každou chvíli vyjdeme z otroctví do svobody. Tentokrát to však budou dívky, ne chlapci, jež budou terčem jeho útoku proti všem lidem.

Drak se na tu ženu rozzuřil a odešel, aby rozpoutal válku proti ostatním z jejího potomstva, kteří zachovávají Boží přikázání a mají Ježíšovo svědectví. (Zjevení 12,17)

Všimněte si podobností, jež motivovaly vystrašené pozemské vládcy a ďábla, vystrašeného draka. Všichni se obávají toho, že ztratí moc, všichni jsou rozzuřeni a všichni vedou válku s lidmi a jejich potomky.

Ty, které se ještě nestaly jeho oběťmi, mají stále šanci rozhodnout se pro cestu hrdinky. Cílem této knihy je vidět vás ve zbrani a silné, protože jak prosteme v síle, náš nejvyšší Bůh se bude stavět proti nepříteli.

2.

ZROZENÍ MEČE

*A každý muž stojí tváří ve světle svého vlastního vytaseného meče,
připraven učinit, co dokáže jen hrdina.*

- ELIZABETH BARRETT BROWNING

Možná vás napadá: Proč meč? Nebyla by lepší zbraň pro obranu puška? Je přesná, lze ji použít z větší vzdálenosti. A jestliže má útok nepřítele tak dalekosáhlé následky, nebylo by lepší reagovat zbraněmi hromadného ničení? Není meč trošinku zastaralý?

Meč si své místo v historii nacházel celá tisíciletí. Navěky tak vyryl svůj romantický otisk do naší mysli. Meč, tak jak jej známe, byl poprvé vyroben v době bronzové asi 3 000 let před naším letopočtem. Vznikl sloučením kopí a nože, když začali kovotepci používat kombinaci bronzu a mědi. Toto pojetí je však nedokonalé, neboť mluví pouze o meči zrozeném v našem věku. Meče jsou ve skutečnosti starší, než jak my chápeme a měříme čas.

Z Bible zjistíme, že dávno před stvořením lidstva byly meče stvořeny v nebeských kovárnách a že je nosili nejmocnější andělé. Byly to meče, jaké jsme ani neviděli. První meč, o kterém se dovídáme z Bible, byl z hořícího plamene a točil se kolem své osy v ruce mocného, okřídleného cheruba.

Vyhnal ho a postavil od východu k zahradě Eden cheruby s míhajícími se plamenným mečem, aby střežili cestu ke stromu života. (z angl. originálu: míhající = otáčející se všemi směry; 1. Mojžíšova 3,24)

Jen si to představte! Tento strážný meč se pohyboval! Byla to plamenná blokáda, která střežila cestu ke stromu života, aby se Bůh

ujistil, že se Adam s Evou v tomto stavu nikdy nedostanou k ovoci z tohoto stromu v zahradě Eden.

Kdybychom pokračovali dále biblickou historií, našli bychom meče v rukou jednotlivců i armád se záměrem dobra či zla. Poslední zmínka o mocném meči jako o konečné autoritě a prostředku soudu se nachází v knize Zjevení:

Z jeho úst vychází *veliký ostrý meč*, aby jím bil národy; bude je pást železnou berlou. On bude šlapat lis vína planoucího hněvu Všemohoucího Boha. Na plášti a na svém boku má napsáno jméno: Král králů a Pán pánů. (Zjevení 19,15-16)

Vidíme tedy, že meč je přítomen od zrodu lidstva po jeho celou historii až k závěru věků, jak je chápeme my. My teď žijeme v okamžiku, který je o mnoho blíže triumfálnímu konci než smutnému začátku. Naše doba je přirovnávána ke stupňujícím se porodním bolestem ženy. K intenzivním předporodním bolestem, které předcházejí skutečnému porodu. A v takové době zjišťujeme, že potřebujeme společnost meče. Nejsme strážní andělé, takže není potřeba představovat si, že budeme používat ohnivé meče a bránit někomu vstupu do zahrady Boží dobroty. Nejsme ani v roli soudce. Toto právo patří výhradně našemu Králi králů. Je to spíše tak, že meč v rukou Božích dcer je zbraní života a světla.

Boží meč

Chtěla bych se podělit o něco, co jsem zjistila, když jsem psala tuto knihu. V kombinaci písmen slov Boží slovo v anglickém jazyce (*God's word*) se skrývá slovo meč (*sword*). Pokud všechna písmena zachováme a pouze změním postavení mezery mezi slovy, z Božího slova se stane Boží meč (*God's word – God sword*).

Není to úžasné? Toto pro mne neočekávaným způsobem potvrzuje, co nám říká Pavel v listu Efezským: „a meč Ducha, jímž je Boží slovo“ (6,17).

Vše, co kdy budeme potřebovat, je skryto v Jeho Slově. Jděme po tom a hledejme to, jako by to byl ukrytý poklad!

Nedávno jsem během modliteb prožila velice silný pocit, že až příliš mnoho Božích dcer je v dnešní generaci neozbrojených. Neznamená to jen to, že by byly špatně vyzbrojené a nevytvořené. Znamená to také, že jsou v nebezpečí a že jsou lehce zranitelné podvodem. V posledních dnech se náš nepřítel zaměří na útoky ostrým mečem falešných učitelů a bratrů, kteří budou obklopeni klamem. Nový Zákon je plný varování

před klamem falešných učitelů. Evangelium Matouše i 1. kniha Janova nás varují:

Také povstanou mnozí lživí proroci a mnohé svedou. (Matouš 24,11)

Milovaní, nevěřte každému duchu, ale zkoumejte duchy, jsou-li z Boha; neboť do světa vyšlo mnoho falešných proroků. (1. Jan 4,1)

Jak bojovat s klamem? Porovnávat slova lidí s pravdou Božího Slova. Když bude železo Božího Slova ostřit náš život, budeme stále více naladěni na to, co je pravda. Bez ohledu na to, kolik toho známe, pokud podle toho také nejednáme, opět žijeme v klamu.

Bud'te však těmi, kdo slovo činí, nebud'te pouze posluchači, kteří klamou sami sebe. (Jakubův 1,22)

V čase bitvy by se meče měly používat. Jedním způsobem jak to učinit je přinést meč Božího Slova do reality našeho života.

*Poznání toho, co je dobré, aniž by to člověk dělal,
vede často ke zlu.*

- C. Martelli, mistr šermu

Šermu je lépe naučit se před bitvou. V bitvách se ukáže, co již člověk začal praktikovat. Konflikt je způsob jak ověřit to, čeho již člověk dosáhl v čase přípravy.

Abych to vysvětlila ještě více, dovoluji mi podělit se s vámi o další příběh, který také zároveň odpoví na otázku, proč jsem tuto knihu napsala.

V roce 2009 jsem neustále cestovala tam a zpět kvůli konferencím v překrásné zemi Nový Zéland. Další den ráno jsem si mohla chvilku přispat a byla jsem tou myšlenkou zcela nadšená. Bylo již dávno po půlnoci, a tak jsem vklouzla do hromady polštářů a se spokojeným výrazem se zachumlala do peřin.

Než jsem zavřela oči, otočila jsem ciferník digitálního budíku ke zdi. Neměla jsem zájem o žádný budíček, zvuk budíku mobilního telefonu ani ranní buzení po telefonu. Chystala jsem se přispat si! Zatáhla jsem žaluzie, strčila si špunty do uší a uvařila si čaj na spaní. Zajistila jsem všemi možnými prostředky, že se mé po cestě unavené tělo neprobudí dříve, než bude naprosto odpočínuté.

Ale běda, odpočinek mi nebyl dopřán. Bylo to někdy mezi 3. a 4. hodinou časně ráno, kdy jsem zjistila, že jsem se probudila velice zvláštním způsobem a že mi v hlavě zní dvouslovná fráze:

Překovej meč.

To jako fakt? Co se mi to zdálo? Přetočila jsem se na druhý bok, zkontrolovala špunty do uší a zavrtala se hlouběji do peřin. Neutekla jsem však tomu. Slyšela jsem opět:

Překovej meč.

Zašla jsem si na toaletu, potom skočila zpět do postele. Nějak se mi podařilo dostat se opět do říše snů, ale nebylo to už stejné. Spala jsem neklidným, mělkým spánkem a během mého chabého podřimování někdo neustále opakoval ...

Překovej meč.

Probudila jsem se a podívala se na budík. Bylo teď něco málo po 4. Věděla jsem, že nebudu moci usnout, dokud neutichne ten hlas v mé hlavě. Zavřela jsem oči a snažila si vzpomenout, kde jsem tuto větu již slyšela. Doufala jsem, že přijdu na to, proč ji nyní stále slyším. Byla to pasáž nějaké knihy, kterou jsem nedávno četla? Nebo scéna z filmu? Dovolila jsem své mysli, aby se probírala všemi možnými situacemi, kde bych se s ní mohla setkat, a vzpomněla jsem si na rozhovor, který jsem vedla se svým synem během toho, co jsem se balila na tuto cestu. „Je něco speciálního, co bys chtěl, abych ti přivezla domů z Nového Zélandu?“, zeptala jsem se ho.

„Mami, chtěl bych něco, co má spojitost s Pánem prstenů“, odpověděl bez váhání.

V tu chvíli jsem pochybovala, že bych zvládla jeho přání úspěšně vyplnit, a proto jsem od něj chtěla trochu více podrobností. Dal mi pár tipů, takže hned, jak jsem dorazila do Aucklandu, požádala jsem svou milou hostitelku, aby mě vzala do obchodu se suvenýry z Pána prstenů. Řekla mi, že bych měla lepší šanci něco takového sehnat na internetu nebo ve Státech. Poté jsem již prosbě svého syna velkou pozornost nevěnovala. Ale nyní, uprostřed noci, jsem přemýšlela, zda nemá věta „Překovej meč“ něco společného s filmem Pán prstenů, který byl zfilmován podle trilogie J. R. R. Tolkiena.

Vstala jsem, rozsvítila světlo a posadila se, abych zachytila pár myšlenek s nadějí, že se pak budu zase moct vrátit brzy do postele. Jakmile jsem začala psát, myšlenky mě napadaly tak rychle, že jsem je

sotva stačila zapisovat. Boží Duch použil směsici obrazů, písem a frází k tomu, aby začalo vznikat něco, co vyústilo v tuto knihu.

Slyšela jsem, jak Duch šeptal, že až příliš mnoho částí těla Kristova nosí jen pouhé fragmenty a útržky Jeho Slova a že už nepozvedají Jeho Slovo jako celek. Duch mi také řekl, že problémy (ekonomické, přírodní, vládní, kulturní a společenské) budou přicházet na zemi se vzrůstající frekvencí a silou. Tyto těžkosti budou nakonec použity ke sjednocení lidí s určitým záměrem. Když bude vyvýšeno Boží Slovo ve vsí své celistvosti a autoritě, budou přicházet řešení těchto závažných problémů.

Jak jsem zaslechla tato slova, ve své mysli jsem uviděla jednotlivce pozvedající rozlámané části kdysi celých zbraní a bitevních zástav. Rukojeti mečů se tyčily vysoko. Byly však naprosto zbytečné bez síly a moci čepele. Na pódiu, které připomínalo oltář, ležely zbytky hrotů mečů, jež kdysi sloužily jako ukončení mocné čepele a neomylně probodávaly svůj cíl. Rozlámané a oddělené nebyly tyto kousky meče nic víc, než jen hromada železného šrotu.

Byli tam i jiní bojovníci, kteří měli polámané meče bez rukojetí. Tito vojáci je nemohli použít, aniž by se sami nezranili a neublížili si, a proto je raději odložili stranou. Další skupina měla meče, jež neměly příčku, takže neměly nic, co by při úderu zabránilo rukám válečníka, aby nesjely až na čepel. Pokud by se všechny tyto části spojily, byly by mocné a užitečné a zcela zřejmě by zastávaly správnou funkci meče. Takto izolované však ležely čepele bez hrotů, železo bez moci a ostří bez síly.

Kvůli velké vzdálenosti a rozdělení zůstávalo mnoho kusů nerozpoznaných. Efektivní jsou pouze ve chvíli, kdy jsou sjednocené a celistvé. Zatímco my zápasíme s částičkou naší výzbroje, nepřítel obchází v celé polní. Bojím se, že se směje, jak pošetile vypouštíme z úst rozdělená slova či slova, která rozdělují, zatímco jejich síla spočívá v tom, že jsou celistvá.

V čase relativního klidu a pohody nás možná na krátkou dobu podrží i jen pouhé částičky a úlomky evangelia. Ty však nebudou stačit k tomu, aby poskytly kuráž, kterou potřebujeme, máme-li zůstat stát i v zoufalé situaci. Stejně tak i rozdělená církev padne.

Vše, co potřebujeme, abychom v této době znovu vyspravili celou výzbroj pro bitvu, se nachází v Božím Slově. Každý kousek, ať malý či velký, je již připraven a očekává naše živé, sjednocené prohlášení. Pokud je k tomu, abychom se do místa sjednocené modlitby dostali

a to, co bylo odděleno, tak mohlo být navěky stmeleno, potřeba hromada trápení, pak se tak staň.

Prosím, nepochopte mě nyní špatně. Nechci v žádném případě naznačit, že kompromitujeme nebo měníme Slovo. Neustále vyzývám, abychom studovali, modlili se a prohlašovali Boží Slovo v celé jeho celistvosti a dovolili mu působit na nás. Boží Slovo je živé, mocné, dokonalé a čisté.

Co jsem viděla a slyšela, byl pokyn vyhlásit Jeho svaté Slovo v celé své moudrosti a úžasné síle a moci. Bylo to pozvání přetvořit lidský jazyk k podobě toho Božího a ne neustále obnažovat Boží Slovo a zbavovat Je božskosti, aby znělo lidsky.

Đábel se nebojí roztroušené církve, jež pozvedá úlomky Božího mocného Slova. Bude se však třást hrůzou před církví, která povstane s překovaným mečem Božího Slova, jenž se projeví v našem životě. Když začneme číst a aplikovat veškeré Slovo a ne pouze naše oblíbené úseky, pak skutečně rozpoznáme, co nám bylo vloženo do rukou. Tělo Kristovo povstane sjednocené, když začneme používat svou sílu k ostření namísto k útokům proti sobě navzájem. Když se církev poddá Božímu pročištění a nápravě, vzpomene si, že meč se používá proti nepříteli, ne proti přátelům.

Překovaný meč

Když jsem se vrátila z Nového Zélandu domů, pustila jsem si třetí část Pána prstenů, abych zjistila, zda tam ta věta „překovej meč“ existuje. A pokud ano, chtěla jsem vědět, v jakém kontextu. Návrat krále je velmi dlouhý film, tak jen stručně popíšu jeho hlavní dějovou linii.

Ohromná bitva mezi dobrem a zlem je na spadnutí. Bitva mezi lidmi a démony, světlem a temnotou. Armády spojenců se shromáždily v tak malém počtu, že nemají šanci postavit se hordám stojícím proti nim. Pro tyto statečné se zdá být vše ztraceno. Pak zahlédne princezna Arween ve vizi mihotavé světélko budoucího zaslíbení. Vrací se za svým královským otcem a přesvědčí ho, aby překoval starodávný meč. Toto jsou její slova:

*Probuzen bude z popela a ohně,
vytryskne světlo z temnoty,
obnovena bude čepel, jež byla zlomena,
a ten, jenž nyní nemá korunu, se stane králem...
Překovej meč.*

V kontextu, který byl mnohem větší než tento film, se tato tři slova vypálila do mého srdce jako cejch s posláním ohromných rozměrů.

Ve filmu byla slova poetické sloky Tolkiena doprovázena fantastickými obrazy ohnivé kovárny, kladiva a silného a obratného kováře. Rozlomené části byly srovnány a spojeny ohněm, neuvěřitelným tlakem a vodou, dokud se částečné opět nestalo celistvým. Meč byl obnoven.

Dřívější rozlámaný pomník minulosti se stal zářivým symbolem všeho, čím jen mohl být! V obnovené čepeli se setkávala vítězství minulosti, nemožné přítomnosti a naděje budoucnosti.

Liší se to v něčem od našeho nynějšího stavu? Neoslavujeme ještě stále svědectví toho, co se stalo, a nezanedbáváme náhodou to, co by mohlo být?

Jsem nadšená, když přemýšlím o vší té symbolice, kterou pro nás překovaný meč představuje. Meč, jenž nám byl svěřen, je více než starodávný. Je věčný. Náš meč se nepyšní jen jedním vítězstvím. Slovo živého Boha bylo prokázáno a prověřeno znovu a znovu. V Pánu prstenů stvořil tento meč nový řád. Náš Boží meč stvořil nebesa a zemi. Jejich byl ukován z rudy ze Středozemě. Náš byl ukován ve stravujícím ohni nebes. Je načase, abychom pozvedli meč Božího Slova a vytvářeli historii, ne se do ní jen sem tam zapsali!

Na rozdíl od krále Aragorna náš Pán není nekorunovaný. Nyní vystává otázka: Jsme mu podřízeni? Nebo se bojíme představit si, co by se mohlo stát, kdybychom se chopili Božího Slova pevně oběma rukama a dovolili Mu být naší konečnou autoritou? Co kdybychom se přestali tak moc snažit ho studovat a namísto toho ho žili? Co kdybychom jednoduše vyhlásili písmo a pak dovolili Duchu Svatému, aby nám je vysvětlil? Věřím, že je načase, aby byla církev známá pro své umění zacházet s mečem. Je potřeba mnohem více zručnosti, chceme-li mečem uzdravovat, než jím jen zraňovat.

Napravují zkázu mého lidu povrchně slovy: Pokoj, pokoj, ale žádný pokoj není. (Jeremjáš 6,14; 8,11)

Kosmetická chirurgie nebo povrchní uzdravení dosáhnou jen velmi málo v situaci, kdy je potřeba transplantace srdce. Není možné, aby se lidé dívali na svět kolem nás a představovali si, že je pokoj, když v něm pokoj není. Můžeme mít pokoj a musíme se podřítit našemu Princi pokoje, ale nemůžeme mluvit o pokoji tam, kde Bůh vynesl soud. Na tento stav existuje jedině Boží lék:

Toto praví Hospodin: Zastavte se na cestách a rozhlížejte se!
Přejte se na dávné stezky: Kde je ta dobrá cesta? Jděte po ní
a najděte místo odpočnutí pro své duše. (Jeremjáš 6,16)

**Meč Božího
Slova oddělí naše
pozemské motivy
od nebeských
záměrů.**

Existuje široká hlavní cesta, ale také dávné stezky. Na jedné je čilý ruch, právě proto, že je široká. Na těch dalších se jezdí mnohem méně, protože jsou úzké. Boží Slovo má moc osvětlit naši stezku a vyčistit z ní odpadky, abychom po ní mohli kráčet.

Poté, co bylo toto vše řečeno, se nám i přesto může zdát trochu podivné, nepraktické nebo nereálné snažit se navrhnout používání neviditelných mečů v dvacátém prvním století. Koneckonců, nebyl to snad Ježíš, kdo varoval Petra, že ti, co žijí mečem, mečem také zemřou? (viz Matouš 26,52) Na tuto otázku je potřeba odpovědět dříve, než budeme pokračovat.

Abychom to mohli udělat, musíme se přenést k poslední večeři, kdy byl Ježíš obklopen svými učedníky. Začal totiž uvádět do protikladu to, co znali z minulosti, s jejich budoucností.

A řekl jim: „Když jsem vás poslal bez měšce, mošny a sandálů, měli jste v něčem nedostatek?“ Oni řekli: „V ničem.“ (Lukáš 22,35)

Téměř si je dovedu představit, jak tam stojí, přikyvují a usmívají se při vzpomínce na dobrodružství, kdy vyšli a neměli u sebe nic, než Ježíšovo Slovo, a všechny jejich potřeby byly nadpřirozeně zaopatřeny. Potom Ježíš uvedl nové období:

Řekl jim: „Ale nyní, kdo má měšec, vezmi jej, stejně tak i mošnu, a kdo nemá, prodej svůj plášť a kup meč. (v. 36)

Jen abyste věřili, že si to nevymýšlím, uvádím jiný překlad tohoto verše:

„Ale nyní,“ řekl, „vezměte své peníze a cestovní vak. A jestliže nemáte meč, prodejte svůj plášť a kupte si nějaký!“ (verš 36, NLT překlad)

Nejen, že jim Ježíš řekl, aby si s sebou vzali peníze a cestovní zavazadlo. Navíc zdůrazňuje, že by meč mohl být užitečnější než kabát! Dny, kdy byl Ježíš znám jako „dobrý učitel“, skončily, protože byl označen za vyhnance. Učedníci se shromáždili večer v den, kdy se měla naplnit všechna proroctví. Po zběžné prohlídce věcí, které měli u sebe, našli mezi těmi dvanácti dva meče.

Oni řekli: „Pane, hle, zde jsou dva meče.“ On jim řekl: „To stačí.“ (verš 38)

Potom Ježíš vyšel na Olivetskou horu, aby se tam modlil. Tam zápasil s životem i smrtí a když jeho učedníci spali, navštívili Jež andělé. Ježíš se učedníky zrovna chystal probrat ze spánku, aby je povzbudil k modlitbám, když se k nim přiblížil zástup vedený Jidášem. Upřímně přiznám, že když jsem ospalá, nejsem zrovna nejbystřejší. Ale i kdybych byla vzhůru, asi bych byla zmatená tím, co se dělo dál. Učedníci se probudili, zjistili, co se děje, a chopili se meče připraveni bránit svého Pána.

Když ti okolo něho uviděli, co se děje, řekli: „Pane, máme udeřit mečem?“ A jeden z nich udeřil veleknězova otroka a uřal mu pravé ucho. Ježíš však odpověděl: „Nechte toho!“ A dotkl se jeho ucha a uzdravil jej. (verše 49-51)

Proč s sebou brát meč, pokud bych ho neměl použít? Můj osobní tip je, že Jan se zeptal, zda mají udeřit, a Petr nečekal a šel do toho. Zdá se, že Lukáš se snaží Petra chránit a skrývá jeho totožnost, ale ze záznamů Jana víme, že to byl jistě Petr, kdo usekl ucho veleknězovu služebníku. Poté nám evangelium Matouše poskytuje náhled do toho, co se událo mezi Petrem a Ježíšem po této výbušné situaci s mečem.

Tehdy mu Ježíš řekl: „Vrat' svůj meč na místo. Neboť všichni, kdo se chápou meče, mečem zahynou. Či myslíš, že nemohu poprosit svého Otce, a on mi hned pošle víc než dvanáct legií andělů? Jak by se však naplnila Písma, že se tak musí stát?“ (Matouš 26,52-54)

Tato pasáž Bible byla vždy velkou záhadou. Asi si musíme říkat, zda nebyl Petr mírně zmatený náhlým vývojem událostí. Protože jim Ježíš řekl, že si s sebou mají vzít meč, předpokládal pravděpodobně, že nyní je správný čas jej použít. Ať to bylo jakkoli, zcela jistě se můžeme domnívat, že tyto meče neměly nikdy sloužit k obraně Ježíše. Nejsem si ani jistá, zda měly sloužit k ochraně učedníků. Koneckonců, kdo potřebuje ochranu, když velí legií andělů?

Ježíš Petrovi ale ani neřekl, aby se meče zbavil. Pouze mu řekl, aby jej vrátil na místo. I toto mi připadá poněkud zvláštní, protože dále pokračoval: „Všichni, kdo se chápou meče, mečem také zahynou.“ Asi jsem taková, ale já bych asi řekla: „Odhoď tu čepel, vždyť tě to zabije!“ Všechny tyto nesrovnalosti mne vedou k zamyšlení, zda Ježíš nemluvil spíše v podobenstvích než doslovně.

Zdá se, že se své druhy snažil na tento přístup připravit již dříve v rozhovoru, který můžeme najít v evangeliu Jana. Tam Ježíš vysvětluje,

proč své učedníky oslovuje v očekávání svého návratu do nebe jinak, než když s nimi krácel na zemi.

Ale toto jsem vám pověděl, abyste, až ta hodina přijde, měli v paměti, že jsem vám to řekl.“ „Tyto věci jsem vám na počátku neřekl, protože jsem byl s vámi. Nyní však odcházím k tomu, kdo mne poslal ... (Jan 16,4-5)

Někdy se stává, že neslyšíme, dokud nepřijde ten správný čas danou věc pochopit. Jsme vůči ní hluchí, protože to nechceme slyšet nebo to tak docela ještě nepotřebujeme slyšet. Když nastane správný okamžik, pak dojde k tomu, že to pochopíme, a co pro nás bylo kdysi matoucí, je náhle křišťálově jasné. Některé věci není třeba říkat, když je člověk ve společnosti někoho jiného. Co však bylo zřejmé, když jste byli spolu, začíná vypadat mlhavě, když už jste každý sám.

Fakta ze šermu

Nejlepší šerm, ať už útočný či obranný, má smysl pro rovnováhu a střídmost.

Abychom dále objasnili záležitost s mečem, musíme se podívat na jinou pasáž. Když Ježíš odcházel, slíbil svým učedníkům: „A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku. Amen.“ (Matouš 28,20).

Toto zaslíbení mělo větší význam pro přicházející dobu než pro ten daný okamžik. Když už s nimi nebyl Ježíš viditelně přítomen, bylo nezbytné při jejich cestách do cizích zemí i při jejich střídavých úspěších a tragédiích. Nepovzbuzovalo jenom je. Neustále povzbuzuje nás všechny! Naděje plynoucí z tohoto zaslíbení patří i nám.

Je něco jiného, když svému manželovi řeknu „jsem s tebou, miláčku“ ve chvíli, kdy sedí na gauči naproti mně, anebo ve chvíli, kdy nás na dlouhou dobu dělí velké vzdálenosti. Ten první výrok je zřejmý. To druhý je ujištěním něčeho, co v danou chvíli nelze vidět.

To nám pomůže pochopit, proč to někdy vypadá, že Ježíš řekl věci, které si byly zdánlivým protikladem. Jeho pokyn koupit si meč byl v zápětí následován napravením Petra za to, že jej použil. Olivetská hora v noc, kdy byl zrazen, nebyla ani správné místo ani ve správném čase, kdy by měl být meč použit. Byl to čas posvěcení a modlitby. Kdyby učedníci zůstali vzhůru, pochopili by, že Ježíš byl připraven položit svůj život, ne uchránit si jej.

Matouš nám dává náhled na dřívější situaci, kdy Ježíš mluvil o meči.

„Nemyslete si, že jsem přišel uvést na zem pokoj; nepřišel jsem uvést pokoj, ale meč. (10,34)

Když se objeví meč, jsou odkryty úmysly. Meč má schopnost způsobit, že se rozprchneme hrůzou, nebo nás sjednotí v odvaze. Kromě této události po poslední večeři neexistuje jediný záznam, že by kdy učedníci ještě vytasili meč kvůli sebeobraně, nebo aby zaútočili na své pronásledovatele, což mě přivádí k myšlence, že Ježíš vůbec nemluvil o sebeobraně či o tom, že bychom měli vzít věci do svých rukou ze své vlastní síly.

Byl nejprve pokoušen sám na poušti poté, kdy se čtyřicet dní postil. Pak byl opět pokoušen, nyní obklopen svými přáteli, v zahradě hned po hostině. První zkouška se však od té poslední až tak příliš nelišila. V té první ponoukal ďábel hladovějícího Ježíše, aby proměnil kameny před sebou ve chléb. Jeho výzva mohla vypadat dokonce biblicky. Koneckonců, Mojžíš zaopatřil chléb pro děti Izraele během jejich putování po poušti.

On však na to řekl: „Je napsáno: ‚Člověk nebude živ jen chlebem, ale každým slovem, které vychází z Božích úst.‘“
(Matouš 4,4)

Jedna věc je zázračně nakrmit druhé, něco jiného je nakrmit sám sebe. Později během své služby Ježíš ve skutečnosti odhalil, jak dobře rozuměl tomuto rozdílu, když mluvil o sobě jako o chlebu života.

Ježíš jim řekl: „Já jsem ten chléb života. Kdo přichází ke mně, jistě nebude hladovět, a kdo věří ve mne, nebude nikdy žíznit. (Jan 6,35)

Mluvil zde Ježíš doslovně? Ne, než jsem poznala Ježíše, zakusila jsem obojí, fyzický hlad i žízeň. Půst na poušti změnil Ježíše z toho, kdo žije chlebem, v toho, kdo zaopatřil živý chléb, což je On sám, Slovo učiněné tělem.

Ďábel také pokoušel Ježíše, aby požádal o Boží zásah a nadpřirozenou záchranu, kdyby skočil dolů z chrámu.

a řekl mu: „Jsi-li Syn Boží, vrhni se dolů; vždyť je napsáno: ‚Svým andělům přikáže o tobě, a na rukou tě ponosou, abys snad nenarazil nohou na kámen.‘“

Ježíš mu řekl: „Je také napsáno: ‚Nebudeš pokoušet Pána, svého Boha.‘“ (Matouš 4,6-7)

Ježíš věděl, že nepřišel kvůli tomu, aby se vrhl dolů z chrámu v nějakém pošetilém pokusu dokázat náboženským vůdcům, že je Boží syn. Přišel proto, aby nás všechny vyzdvihl na kříž. Když Ho ďábel

pokoušel a nabízel Mu všechna království světa a jejich slávu, použil Ježíš opět meč Slova:

Tu mu Ježíš řekl: „Odejdi, Satane.

Vždyť je napsáno: ‚Pánu, svému Bohu, se budeš klanět a jeho jediného uctívat.‘“

A tehdy ho Ďábel opustil. A hle, andělé přistoupili a sloužili mu.
(verše 10-11)

Je zřejmé, že se tito andělé objeví poté, co projdeme zkouškou „je napsáno“. Zrovna tak jako u Ježíše pokouší se ďábel překroutit význam a tím také použití Božího Slova v naději, že zneužijeme jeho zaslíbení k sebezáchraně, k uznání druhých či sobeckému zisku. Ve chvíli, kdy ďábel útočí překroucenou pravdou, my musíme udeřit protříbenou pravdou.

Během celé historie šermu existovalo běžné rčení, kdykoli byl svolán souboj, který měl vyřešit otázku cti, a to „Meč je pravda.“

Nadešel čas začít žít pomocí meče pravdy, jímž je Slovo Boží. Abychom dosáhli tohoto cíle, používá tato kniha obrazy meče a šermířskou terminologii, pomocí nichž se můžeme lépe obeznámit se zbraní, kterou si Bůh vyvolil.

Termíny šerm a boj mečem lze zaměňovat. Anglické slovo pro šerm je *fencing*, přímo odvozeno od slova *defense*, což znamená obrana. Nemáme jinou mocnější obranu než Boží Slovo.

Během doby, kdy jsem studovala šerm, zjistila jsem, že je to jeden z mála sportů, ve kterém se ženy vyrovnají mužům, protože vyžaduje více mentální strategie než fyzické síly. Úspěšný šerm se skládá z malých, velmi přesných pohybů a ne z velkých úderů. Zápas lze vyhrát díky intuitivnímu předvídání dalšího kroku protivníka, spíše než díky přehnané důvěře ve svou vlastní hru.

3

HRDINOU MŮŽETE BÝT PŘÁVĚ VY

Je nemožné vyhrát závod, pokud se nerozhodnete běžet. Nemožné získat vítězství, pokud se neodvážíte jít do bitvy.

- RICHARD M. DEVOS

Už jsme mluvili o tom, proč jste terčem. Pak jsme si vysvětlili, proč si za svou zbraň vybrat právě meč. Nyní se pojďme pobavit o hrdinech.

Ženská hrdinka: superžena, šampiónka, přemožitelka, hvězda, hlavní postava, vedoucí a statečná žena.

Je uvědomění si, že jste terčem útoků jen proto, že z vás možná bude hrdinka, poněkud skličující? Upřímně řečeno, kdo by byl nadšen, když se dozví, že je cílem záměrného útoku. Jak však víte, vy nejste normální. Jste pomazaná dcera nejvyššího Boha, stvořitele nebe a země a všeho viditelného i neviditelného. A to z vás činí pro nepřítelů potencionální hrozbu.

Vím, že si uvědomujete, že bitva je skutečná a že je toho v sázce hodně, ale možná jako naše hrdinka z filmu Terminátor Sára Connorová jste ještě nic neudělala. Hluboko uvnitř však víte, že jednoho dne uděláte. A tohle je to úžasné: cesta vstříc hrdinství začíná ve chvíli, kdy jednoduše dáte Bohu svolení, aby vás vedl.

Nedávno se mě zeptal někdo, koho považují za moderního hrdinu dneška a kdo zasahuje lidi celosvětově a je inspirací pro tisíce dalších: „Myslíš si, že jsem vůbec povolána do služby?“

Hlasitě jsem se rozesmála! Samozřejmě, že je! Její otázka a momentální zmatení však byly upřímné. Proč? Někdy mlha našich dnů zakryje perspektivu věčnosti. Nikdy nepochybuje o tom, že v této době máte svou roli.

*My dnes můžeme být tím, čím byli hrdinové víry za svých dnů.
Pamatujte však, že v té době neměli ani tušení, že jsou hrdinové.
- A. W. Tozer*

Dává to naprostý smysl. Jestliže bibličtí hrdinové za svých dnů ani netušili, že jsou hrdiny, stejně tak i my o tom nemusíme mít dnes ani ponětí. Jsme tedy v dobré společnosti, protože tak jako oni, i my jsme hrdiny nevědomky.

Bůh učiní hrdinu z nuly

Náš život je dar. Stejně tak i příběh, jehož jsme součástí. Je to dar, který otevíráme vírou. Nemusíme si prověřit, zda máme dostatečné kvalifikace stát se hrdinou a potom se pokusit získat tuto roli. Bůh už dávno naši roli hrdiny vepsal do linie víry. Je to epos triumfálních rozměrů, naplněný zázraky, bitvami, znameními a divy.

Pojďme začít tam, kde začíná i příběh víry, u prvního hrdiny víry Abrahama. Abraham začal svoji cestu do historie, když se přestal snažit řešit všechno po svém. Jako mnozí z nás, i on byl potomkem modláře (viz Jozue 24,2). Modloslužba je uctívání toho, co si dokážu vyrobit svými vlastníma rukama. Když chce Bůh učinit něco mnohem většího, než co my si dokážeme naplánovat, přenesse nás do svého plánu. Není to tak, že by požehnal tomu, co jsme vytvořili.

V Bibli čteme:

Abraham vstoupil do toho, co pro něj dělal Bůh, a to byl bod zvratu. Důvěřoval Bohu, že jej ospravedlní místo toho, aby se sám snažil ospravedlnit. (Římanům 4,3; překlad angl. Bible Message)

Před námi je nyní otázka: Jsme připraveni udělat totéž? Jestliže ano, pak je načase vstoupit do toho, co už pro nás Bůh udělal. To umožní Jeho Duchu začít v nás nové dílo. Tento skutek dokazuje, že věříme, že v Ním jsme více než přemožitelé. Když si v srdci vybereme tuto cestu a vyrazíme po ní, přenesse nás Bůh do bodu, kde se může stát něco neviditelného, ale nesmírně důležitého. Když kráčíme s Ním, nejenže získáme Jeho perspektivu, ale je nám zaručena i Jeho autorita.

Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, pravím vám: *Syn nemůže sám od sebe činit nic* než to, co vidí činit Otce. Co činí on, to činí stejně i Syn. (Jan 5,19)

Sám od sebe je opakem výrazů „v souhlasu, v jednotě a v harmonii“. Jestliže Ježíš, jediný Boží syn nemohl dělat nic bez harmonie se svým

Otcem, pak my, Jeho hrdinské dcery, nedosáhneme ničeho, co má věčnou hodnotu, pokud nebudeme následovat příklad, který nám sám dal!

Bible popisuje hrdiny, kteří byli před námi, jako ty, co byli „ochotni žít vírou a riskovat to, že vstoupí do skutků, které jim připravil Bůh“ (Římanům 4,12; Message). Stejně jako věříme tomu, že v Kristu Bůh smazal naši minulost, věříme i tomu, že v Kristu už Bůh jedná v náš prospěch v budoucnosti. Tento vztah je dále vysvětlen takto:

Abrahama nazýváme „otcem národů“ ne proto, že by si získal Boží pozornost svým svatým životem, ale proto, že Bůh učinil z Abrahama někoho, zatímco byl ještě nula. (Římanům 4,17; Message)

Nemůžeme se zachránit správným způsobem života. Není žádný spravedlivý, kromě Ježíše, Božího Syna. Takže se vrháme to směsice toho, co Bůh učinil skrze víru pro Abrahama, a zároveň dáváme Bohu povolení učinit *něco z nikoho*. Může se zdát, že ten někdo je odvážná akční hrdinka, vytvořená z kdysi samolibé, zdrcené dcery. Když vstoupíme do Božího jednání v náš prospěch, stávají se z nás akční hrdinky. Naši předkové se odlišili od ostatních z davu svými *skutky víry a akčnosti ve víře*. Získali status hrdinů a hrdinek v Boží historii.

Základní skutečností existence je, že tato důvěra v Boha, tato víra, je pevným základem všeho, co činí život hodný žití. Je to rukojeť toho, co nevidíme. Tento skutek víry je to, co odlišilo naše předky a vyvýšilo je nad ostatní davy lidí. (Židům 11,1-2; Message)

Hrdinové jsou lidé podstaty

Tyto skutky víry vidíme vylíčené verš po verši v knize Židům, kde se fráze vírou opakuje znovu a znovu. Následující seznam je pouze výběr toho, co tito hrdinové vírou dosáhli.

- Vytvořili vzor pro přijatelné oběti
- Unikli smrti
- Líbili se Bohu
- Postavili rozměrnou archu uprostřed souše
- Vymezili hranici mezi dobrem a zlem
- Cestovali na neznámá místa
- Žili na zemi jako cizinci
- Měli zrak upřený ke věčnosti

- Přijali vírou, co pro ně Bůh učinil
- Počali ve vysokém věku a stali se rodiči národa
- V čase zkoušky nabídli zaslíbení zpět Bohu
- Zasáhli budoucnost a požehnali své předky
- Prorokovali budoucnost a vyjití
- S odvahou porušili královo nařízení a skryli svého syna
- Odmítli privilegovaný, královský život s utlačovateli a vybrali si utrpení uprostřed Božího lidu, jenž byl utlačován
- Odvrátili se od rozzuřeného pozemského krále, aby uposlechli neviditelného věčného Boha
- Slavili Slavnost vyjití
- Přešli přes Rudé moře suchou nohou
- Sedmkrát obešli Jericho
- Přijali zvědy a unikli tak jisté zkáze
- Porazili království
- Učinili spravedlnost
- Vzali si zaslíbení za svá
- Byli ochráněni před lvy, ohněm a mečem
- Nevýhodu dokázali změnit ve výhodu
- Vyhráli bitvy
- Rozdrtili nepřátele
- Viděli své milované vzkříšené z mrtvých

Z tohoto dlouhého seznamu vyberu jen čtyři věci, které můžete přijmout pro svůj život vírou, abyste si okamžitě mohly osvojit postoj akční hrdinky.

- 1. Přijměte vírou to, co už pro vás Bůh dávno udělal, a kráčejte v tom!** Abraham žil to, co přijal. Neobracel se zpátky ani neříkal: „Bůh už své dílo dokončil, takže mohu přestat žít neustále vírou ve stanech.“ Neustále kráčel v tom, co mu bylo během jeho dnů odhaleno.
- 2. Přinášejte Bohu potěšení.** Náš Otec je potěšen, když vidí, jak se Jeho děti chopí neviditelné podstaty, kterou byl vytvořen jejich život, a začnou kráčet ve zjevení toho, kým pro ně je On. V Židům se píše, že „ Bez víry však není možné se mu zalíbit, protože ten, kdo přichází k Bohu, musí uvěřit, že Bůh je a že odplácí těm, kdo ho usilovně hledají.“ (Židům 11,6) Život vírou se Bohu líbí. Těší Jej. Kromě toho, že je víra „podstatou věcí, ve které doufáme“

(11,1), je také důvěrou, spolehnutím, odevzdáním, vydáním, neměnností a loajalitou. Je to život naprosto vydaný našemu Králi, život prožitý v oddanosti Jemu. Opakem života vírou by byl život neloajality a nevěry. Pokud si vyberete, že budete žít život, který se líbí Bohu, dovede vás to k dalšímu bodu.

3. Požehnejte své potomky. Když si vědomě vybereme život, požehnání a poslušnost, automaticky stavíme do stejného postavení tisíce dalších generací! Podívejte se, co nám přislubuje Žalm 105,7-9: „On je Hospodin, náš Bůh. Jeho soudy jsou nad celou zemí. Navěky pamatuje na svou smlouvu, na slovo, které přikázal tisíci pokolení. Uzavřel ji s Abrahamem a odpřísáhl ji Izákovi.“

4. Rozhodněte se, že budete žít na této zemi jako cizinec. Znamená to, že budete žít a rozumět tomu, že tímto světem jen procházíme. Jsme zakořeněni v Kristu. Náš život pochází z Něj. A proto nedovolme, aby zde naše kořeny vrostly příliš hluboko. Rostliny přijímají vodu a živiny skrze svůj kořenový systém. My přijímáme od Boha a vydáváme tomuto světu. Žít jako cizinec na tomto světě neznamena, že se musím na zemi chovat divně. Je to jen o tom, kde je naše zaměření: „Myslete na to, co je nahoře, ne na to, co je na zemi. Neboť jste zemřeli a váš život je ukryt s Kristem v Bohu.“ (Koloským 3,2-3)

Hrdinové mají správný postoj

Tohoto soupisu neobyčejných skutků z Židům 11 dosáhli lidé, kteří byli jako vy a já. Jediný rozdíl mezi nimi a námi by mohlo být to, že oni se rozhodli přijmout nebeský pohled a odmítli žít podle omezení tohoto světa. My jsme jejich potomci. Je to naše dědictví!

Navíc ke všemu, co jsem právě před chvílí vyjmenovala, čelili následujícím těžkostem. Někteří byli mučeni, avšak nikdy se nevzdali. Vytrpěli zneužití, bičování, vězení, řetězy. Někteří kamenovali, jiné rozřezali napůl, zavraždili, další putovali tímto světem ve zvířecí kůži. Bez domova, bez přátel, pro svou dobu bezmocní. Přesto k nám dnes jejich život mocně promlouvá. Bible ukončuje seznam těchto hrdinů slovy „Ti, jichž svět nebyl hoden, bloudili po pustinách, horách, jeskyních a roklinách země.“ (Židům 11,38)

To mne nenechává chladnou. Toužím žít způsobem, díky kterému budu více občan nebes než země! Nemusíme se nechat mučit či

rozřezat, abychom dokázali změnit svůj pohled na věc. Budeme však možná muset změnit některá svá očekávání.

Hrdinové se chopí okamžiku

Když jsem psala tato slova, město, ve kterém žijeme, začalo hořet, a my jsme na vlastní oči byli svědky Božího vysvobození.

Ve středu ráno jsem byla doma v suterénu a pracovala jsem jako divá, když najednou přišel domů můj manžel John a řekl mi, že se s ním musím ihned vrátit do kanceláře. Se svým týmem se v úterý večer modlili za oheň v kaňonu Waldo. Bylo to smutné, ale tu noc jsme z naší verandy sledovali, jak oheň vítr rozšířil a jak se přemísťoval a pohltil stovky domů, které mu stály v cestě. V našem městě museli evakuovat třicet dva tisíc lidí. A proto se John s našimi zaměstnanci ve středu opět modlili uprostřed hrozby, že i naše kanceláře budou muset evakuovat.

Pak se situace zhoršila. Mnoho našich zaměstnanců se pochopitelně začalo obávat, když hrozilo, že oheň zničí jejich domy a okolí. S vedoucími jsme probírali, co vše je potřeba vynést z budovy a zachránit. V tu chvíli se John naštvál. Přišel ke mně a řekl: „Liso, vrátíme se do naší kanceláře a budeme se modlit potřeť.“

*Možná bude potřeba bojovat tu samou bitvu více než jednou,
abyste ji dokázali vyhrát.
- Margaret Thatcher*

Z počátku jsem protestovala. Musela jsem psát svůj rukopis. Pak jsem si uvědomila, že je to šance jak prožít, co se píše v Židům o hrdinech. O tom, jak .... „*uhasili sílu ohně, unikli ostří meče, nabyli moci ve slabosti, stali se silnými ve válce, zahnali na útěk vojska cizinců*“ (Židům 11,34).

Zamířili jsme s Johnem do kanceláře a po cestě jsme volali v pevné víře jedné přítelkyni. Někdy, když se člověk nachází uprostřed ohně, potřebuje někoho, kdo stojí vně a může mu pomoci najít cestu ven i přes hustý kouř. Podrobně jsme jí vylíčili, co se děje. John vysvětlil, co má na srdci a čemu věříme. Její srdce poskočilo radostí spolu s námi v mocné shodě. Připomenula nám důležité body naší minulosti. Víte, toto nebylo poprvé, kdy jsme čelili hrozbě ohně. Potřebovali jsme si připomenout, čemu jsme se naučili tenkrát, abychom dokázali čelit bitvě nyní.

Možná si teď říkáte: *Já ale nemám žádný pamětný kámen, který bych si s sebou mohla nést.* Tak to mám pro vás dobrou zprávu. Veškeré

skutky uvedené v knize Židům 11 jsou surovým materiálem, ze kterého můžete stavět.

Rozloučili jsme se s naší přítelkyní, ale slíbili jsme jí, že jí ještě zavoláme, protože se chtěla připojit k našim modlitbám přímo v kanceláři. My tři jsme měli tak velké očekávání, že jsme se nemohli dočkat, až se začneme modlit a budeme sledovat, jak nám náš všemocný Bůh odpoví. Shromáždili jsme zaměstnance, John si vzal fix a začal na tabuli sepisovat, za co se budeme modlit. Modlili jsme se, aby se oheň už dál nerozšiřoval a začal sám sebe pohlcovat. To znamenalo, že již neshoří žádná další budova a nebude zmařen ani jeden život. Také to, že předběžné varování k evakuaci našich kanceláří bude odvoláno. Když jsem se rozhlédla po tvářích našich zaměstnanců, uviděla jsem strach, víru, obavy, otázky, a dokonce i nadšení. Pak jsem šli všichni ven a začali se modlit.

Mějte, prosím, na mysli, že toto bylo potřetí, co se naši zaměstnanci sešli k modlitbám. Vnímala jsem, že někteří jsou již „znavení konáním dobra“. Když jsme však společně pozvedli hlas a ruce a postavili se do kruhu, začala síla našich modliteb růst a všichni se postupně připojili. Nevím, jak dlouho jsme se modlili, ale vím, že jsme se všichni modlili, dokud jsme v dálce něco nezahledli ... Uviděli jsme odpověď. Tři z nás viděli, jak Bůh odpovídá ohněm. Viděli jsme, jak nebeský oheň pohltil ten pozemský. Nežádejte mně, abych vám to vysvětlila. Nedokážu to.

Když jsme se modlili, doslova jsme cítili, jak přichází tlaková níže a jak znatelně klesá teplota. O necelou hodinu později poté, co jsme s Johnem odjeli z kanceláře, začalo v naší oblasti pršet a vítr se přesunul jinam. Do večera zmizely všechny požáry, které jsme noc předtím z naší verandy pozorovali. Už neshořel ani jeden dům. Zprávy v médiích oznamovaly, že se oheň stahuje a stravuje sám sebe.

Vím, že se kromě našeho týmu modlilo mnoho dalších lidí. Viděli jsme, co se může stát, když záměrně spojíme svůj hlas v síle a víře s ostatními. Stateční hasiči, policisté a národní gardy a ostatní složky ozbrojených sil neúnavně pracovali na uhašení plamenů. Bylo načase, abychom se modlili tak usilovně, jak usilovně oni pracovali. Jestliže oni byli ochotni stát na okraji plamenů pozemského ohně, pak to nejmenší, co jsme mohli udělat my, bylo volat po pomoci z nebe.

Fakta ze šermu:

Jestliže v šermu začnete hrát hru vašeho protivníka, jste již ztraceni.

Kromě modliteb byli naši zaměstnanci zapojeni do pomoci najít evakuovaným hostitelské rodiny. Hrdinové rozumí tomu, že k modlitbám je potřeba připojit i skutek!

Hrdinové jsou součástí propojeného dědictví

V Židům 11 se píše:

Tito všichni zemřeli podle víry, aniž v plnosti přijali ta zaslíbení; jen zdaleka je zahlédli a pozdravili, a vyznali, že jsou cizinci a příchozí na zemi. (Židům 11,13)

Co to tito hrdinové víry dávnověku zahlédli z dálky? Byly to nákladné domy a drahá auta? Nemyslím si! Nezdravíme věci. Zdravíme *lidi*! Jestliže máme následovat jejich příklad, musíme se dívat do dálky.

Tito hrdinové se nedívali, co mají ve svých rukou, protože byli zaneprázdněni tím, že zdravili něco na vzdáleném horizontu. Hrdinové jsou lidé naděje a nebeského přesvědčení, protože víra je podstatou věcí, ve které doufáme, a skutečným důkazem věcí, jež ještě nejsou vidět. (viz 11,1)

Přečtěte si následující verš. Skloňme se v úžasu a pokoře, protože náš nejvyšší Bůh Hospodin uznal vás i mne za hodné být započten mezi ně:

A tito všichni, ačkoli se jim dostalo svědectví skrze víru, neodnesli si zaslíbení, protože Bůh pro nás zamýšlel něco lepšího, nechtěl, aby dosáhli dokonalosti bez nás. (verš 39-40)

Jsme připojeni k dlouhému řetězu, jenž tvoří jejich životy. Jsme součástí posledního dějství v jejich nekončícím příběhu. Všechny jejich hrdinské skutky čekají na to, až budou dokončeny tím, že se k nim přidají ty naše.

Když si znovu procházím život těchto legend víry, nerozumím tomu, proč právě my jsme byli předurčení, abychom viděli zblízka to, co oni mohli zahlédnout jen z veliké dálky. Pracovali, aniž kdy mohli okusit ovoce z Božích polí, z nichž nám Bůh dovoluje sklízet.

- Oni byli osamoceni v těžkých podmínkách; my se shromažďujeme v klimatizovaných budovách.
- Oni byli bez domova; my jsme našli svůj domov v Božím domě.
- Oni zpívali osamělí v pustinách; my pozvedáme svůj hlas spolu s tisíci dalších.
- Jejich ruce byly prázdné; ty naše jsou plné.

Jakou částičkou sem tam přispíváme k tomuto dědictví víry?

Je to tehdy, když se modlíme, aby pán sklizně otevřel naše oči, abychom i my mohli vidět až za to, co je zřejmé a viditelné, a prožívat skutky nebeských hrdinů. Mohlo by to být tak, že my uvádíme ve skutek slova, která oni uvolnili? Že my pokládáme své ruce na to, co oni přijali jen v obrazech?

Proto i my, majíce kolem sebe tak veliký oblak svědků, odložme veškerou zátěž a hřích snadno nás ovíjející a s vytrvalostí běžme závod, který je před námi, upřeně hledíce k původci a dokonavateli víry Ježíši, který pro radost, která byla před ním, podstoupil kříž, pohrdnuv hanbou, a sedí po pravici Božího trůnu. (Židům 12,1-2)

Víme, že jsme radostí, jež byla před Ježíšem. Častokrát si říkám, zda tito starodávní hrdinové nejsou, kteří nás povzbuzují. Copak nejsme obklopeni oblakem svědků zrovna tak, jako nás obklopují armády andělů?

Jak v nás roste uvědomění si toho, že v Něm jsme hrdinové a že On je hrdinou uvnitř nás, mělo by to postupně zahnat jakýkoli strach, jež jsme pociťovali, když jsme zjistili, že jsme terčem. Je potřeba pozvednout hlavu vzhůru a vyznat: „Jsem určena pro vítězný triumf, protože jsem poslaná Bohem a už jsem zvítězila, protože ten, který je ve mně, je větší než ten, který je ve světě“ (viz 1. Janův 4,4).

Právě teď se modlím, aby tato slova rozdmýchala víru, jež byla zaseta do vašeho srdce, a aby vás inspirovala naděje stát se hrdinou. Je to úžasný pocit, podívat se do zrcadla a uvědomit si, že je toho ve vás mnohem více, než dokáže kdokoli ve skutečnosti vidět. Říše neviditelného ukrývá vaši tajnou identitu hrdiny. Být hrdinou je skutek uctívání.

Hrdinové jsou „super lidé“

To se týče svatých, kteří jsou na zemi:

Ti jsou vznešení / mí hrdinové (dosl. překlad z angl. jazyka).
Mám v nich velké zalíbení. (Žalm 16,3)

Tento verš mám velmi ráda, protože říká zbožnost se rovná hrdinství. Co to znamená být zbožný? Slova, která definují zbožnost, jsou *svatý, nebeský, nadmyslový a nadlidský*. To potom znamená, že jednáme

Ne silou ani mocí, ale mým Duchem, praví Hospodin zástupů.
(Zacharjáš 4,6)

To, že jsme hrdinové, nezáleží na naší lidské moci či síle nebo dokonce na lidském duchu. Přichází to z moci Jeho ducha. Protože jsme povolání být nadsmysloví a nadlidští, je načase se podle toho začít chovat. Život v Duchu znamená, že už nedáváme prostor těm skutkům a emocím, jež nás připoutávají k naší vlastní síle a snažení. Ani nemůžeme nepříteli dovolit přístup skrze naše skutky.

Vždyť pokud je mezi vámi žárlivost, svár a rozdělení, zdali nejste tělesní a nežijete jen po lidsku? (1. Korintským 3,3)

Slyšíte to? Žít po lidsku není dostačující ani hodné toho, co je uvnitř nás. Ve skutečnosti jednáme nadpřirozeně, když odstraníme žárlivost a svár ze svého života. Nahrazujeme tělesnost tím, že se rozhodneme kráčet ve shodě s druhými.

Superhrdinové jsou schopni pomoci ohroženým a vyděšeným, protože rozumí tomu, že podléhají vyšší moci. Pokud se budeme snažit být hrdinou z vlastní síly, daleko se nedostaneme. Bůh je zdrojem naší moci. My jsme zodpovědní tomu, který nás jí vybavuje a který nám dal výsadu sdílet s Ním Jeho jméno, jméno Ježíš.

Hrdinové jsou stateční

Odvaha v ohrožení je poloviční bitva.

Plautus

Hrdinové jsou vždy stateční, ale nepředstavujte si, že *vždycky statečný* znamená *nikdy se nebojí*. Zjistila jsem, že jednoduchý výrok Ralpha Waldo Emersona je převelikou pravdou: „Hrdina není o nic statečnější než každý jiný obyčejný člověk, ale je statečnější o pět minut déle, než ten druhý.“

Jsou okamžiky, kdy to, že je člověk „statečný o pět minut déle“, v podstatě znamená, že zůstane v klidu, útočí-li se na něj, což umožní Bohu, aby měl své poslední slovo. Jindy pak „být statečný o pět minut déle“ znamená, že se člověk postaví a zůstane stálý a pevný. „Být statečný pět minut déle“ neznamená nikdy, že umlknu nebo se vzdám území, když útok probíhá proti bezbranným. Mnohokrát dojde k vítězství v bitvě, záchraně života a porážce nepřátel jen proto, že jste tím posledním, kdo stojí na bitevním poli. Odvaha je to, co způsobí, že budete nepohutelní.

Fakta ze šermu:

Mít co říct, rozhodnout o tom, jaká bude má reakce – takový je skutečný šermíř.

Život je plný hrůzných okamžiků a my nedokážeme zastavit návaly strachu o nic víc, než dokážeme zadržet vítr. Vždy se ale můžeme rozhodnout, jaká bude naše reakce. Určité druhy větrů, které později v dospělosti umožňují orlům vznášet se ve výšinách, jsou přesně ty, jichž se jako malí orlové děsili. Dovol strachu, aby tě poháněl blíž k Bohu.

Na hrdinech je něco zvláštního

Na všech hrdinech je, jak jen to vyjádřit správně, něco zvláštního jen proto, že svůj život spojili s něčím vyšším.

Hrdina je ten, kdo svůj život vydal něčemu většímu, než je on sám.

- Joseph Campbell

Hrdinové mají sklon k hrdinským skutkům více než k tomu, aby byli šampióni. Něco mimo ně je motivuje a pohání k tomu, že riskují a jsou odvážnější, ochotnější, odpovědnější a mají více slitování. Hrdinové chápou, že je toho mnohem více, než co vidí pouhým okem. Hrdinové se nebojí povstat či vyčnívat z davu. Jejich ochota povznést se nad oblast toho, co je normální, z nich činí zdánlivě neobyčejné lidi.

V době, kdy jsem psala tuto knihu, byl mezi prvními třemi kasovními trháky všech dob film Mstitelé (The Avengers). Je zajímavé poznamenat, že mstitel je ten, kdo napravuje bezpráví. Jeden z důvodů, proč je tento film tak dobrý, je to, že tito mstitelé jsou jednotlivci, hrdinové, kteří se naučí pracovat jako tým. Pokud jsou každý sám, jsou velice silní. Společně jsou však neporazitelní.

Kapitán Amerika je úžasnou kombinací nadpřirozené síly a cti. Je však poněkud naivní. Thor je okouzující, má dobré srdce a vládne neporazitelným kladivem, ale důvěřuje svému bratru, i když by neměl. Iron Man je skvělý a zábavný, i když je málomluvný, je však také sarkastický a trošku netečný. Hulk má surovou, brutální sílu, kterou ovládá jen velmi málo nebo vůbec ne. Černá vdova (the Black Widow) je neskutečně agilní a obratná, pokud je v tísní, nese však s sebou temnou minulost. Na seznam bych mohla připsat další a další superhrdiny. Chci však poukázat na to, že všichni mají jak své silné stránky, tak ty slabé.

Kromě Ježíše má každý hrdina v Bibli své silné i slabé stránky! Můžeme najít superhrdiny obou pohlaví, každého tvaru a velikosti ... lidi, jako jsme vy a já.

Křesťan znamená následovník Krista a pomazaný. Když dovolíme Bohu, aby z nás svou milostí učinil hrdiny, uctíváme tím svého hrdinu, Ježíše. Poslechněte si, k čemu vyzývá Pavel církev v Efezu:

Bůh je silný a chce, abyste byli také silní. Vezměte si tedy vše, co pro vás Pán přichystal, velkolepé zbraně vyrobené z těch nejlepších materiálů. Začněte je také používat, abyste mohli obstát před vším, co vám ďábel přihraje do cesty. Nejedná se o nějaký atletický dýchánek, ze kterého odejdeme domů a za pár dnů na něj zapomeneme. Je to buď a nebo. Boj na život a na smrt až do konce proti ďáblu a jeho andělům.

Budte připraveni. Stojíte proti něčemu mnohem většímu, než s čím si dokážete poradit sami. Vezměte si na pomoc vše, co můžete, každou zbraň, kterou vám Bůh dal, abyste, až bude po všem, mohli zůstat stát pevně na nohou. Pravda, spravedlnost, pokoj, víra a spasení jsou mnohem více, než jen slova. Naučte se je používat. Budete je potřebovat celý život. Boží Slovo je *nepostradatelná* zbraň. Stejným způsobem je v tomto probíhajícím boji nepostradatelná modlitba. Modlete se horlivě a vytrvale. Modlete se za své bratry a sestry. Mějte oči otevřené. Rozněcujte se navzájem v duchu, aby se nikdo neopozdil nebo neodpadl. (Efezským 6,10-18; The Message)

V této pasáži máme neuvěřitelné množství informací. Pojdme se postupně podívat na nejdůležitější body, protože tyto verše z Efezským nastiňují zmocnění (mandát) této knihy.

1. Bůh je silný a chce, aby jeho dcery byly silné!
2. Jeho zbraně jsou svrchované.
3. Pokud budete mít v ruce tyto zbraně, nic, co proti vám nepřítel pošle, vás nevykolejí.
4. Jste v duchovní bitvě na život a na smrt.
5. Připravíte-li se nyní, nebudete přistiženi nepřipraveni.
6. Toto nedokážete dělat ze své lidské síly.
7. Pravda, spravedlnost, pokoj, víra a spasení jsou přísady života.
8. Boží Slovo je nepostradatelnou zbraní.
9. Modlitba není dobrovolná volba.

Náš nebeský Otec předem znal každou naši potřebu a zmocnil nás k tomu, abychom zvítězily. Čeká na nás ta nejlepší, bezchybná vojenská zbroj. Tato nadčasová zbroj má schopnost zvítězit v bitvách, které se momentálně odehrávají, i v těch, které mají teprve přijít v budoucnosti. Stojíme uprostřed boje mezi světlem a temnotou a v sázce je život či smrt. Nesmíme se otočit a utéct, protože se bojíme.

Dokud budeme kráčet po této zemi, bude nepřítel neustále vymýšlet zbraně, kterými, jak doufá, nás přemůže. Nepřítel bude zuřit a vést válku proti všem Božím dcerám. Nebude však moci zvítězit, protože my vlastníme meče, jež byly ukovány v ohni. Když Boží dcery vytasí svůj meč, nepřítel se dá na ústup.

Dívejte se kupředu, stůjte pevně, pozvedněte svůj meč a ukažte nepříteli překrásnou tvář hrdinky.

Fakta ze šermu:

Kontrolujte agresivitu protivníka tím, že zaútočíte pokaždé, když se k vám přiblíží příliš blízko během jeho přípravy na útok.

4

BOJIŠTĚ

*NEBOŽ NÁŠ ZÁPAS NENÍ PROTI KRVI A TĚLU, ALE PROTI VLÁDÁM, PROTI
AUTORITÁM, PROTI SVĚTOVLÁDCŮM TĚTO TEMNOTY, PROTI DUCHOVNÍM
MOCNOSTEM ZLA V NEBESKÝCH OBLASTECH.
- EFEZSKÝM 6,12*

V této kapitole si odpovíme na dvě otázky: „Kde tato bitva probíhá?“ a „Kdo je můj nepřítel?“

Jednoduché, krátké odpovědi by byly: naše bitva se odehrává v neviditelné oblasti a naši nepřátelé nejsou lidé, které známe.

Žijeme ve světě neustálých změn, kde čas tak, jak ho známe, brzy skončí a změní se ve věčnost: „a ti, kdo užívají tohoto světa, jako by ho neužívali; neboť způsob tohoto světa pomíjí“ (1. Korintským 7,31).

Země a vše na ní bylo stvořeno tím, co ještě nemůžeme vidět.

Vezměme si na příklad mocný atom. Můžeme ho vidět pouhým okem? Ne. Ale atom a vše, co s ním souvisí, nepřestane existovat jen proto, že jej nemůžeme vidět. V Radách zkušeného ďábla varuje jeden démon druhého slovy „Ze všeho nejvíc dávej pozor, aby ses nepokoušel používat vědu (mám na mysli skutečnou vědu) proti křesťanství. Protože to člověka jen přiměje k tomu, aby přemýšlel o skutečnostech, jichž se nelze dotknout nebo je vidět.“³

Nemůžeme se domnívat, že jen proto, že se něco nachází mimo oblast našeho chápání, nemá to na nás žádný vliv. Je načase začít přemýšlet. Mám ale špatnou zprávu. Vaše mysl se nachází uprostřed zápasu a vy nemáte možnost rozhodnout se nezapojit.

Neboť náš zápas není proti krvi a tělu, ale proti vládám, proti autoritám, proti světovládcům této temnoty, proti duchovním mocnostem zla v nebeských oblastech. (Efezským 6,12)

Dobrou zprávou je, že máme moc rozhodnout se s čím bojovat. Náš nepřítel chce, abychom odvrátili své zaměření od neviditelného zápasu, abychom tak byli ovládáni stínem projeveného zla. Nechce, abychom udeřili na zdroj, který ve skutečnosti tento stín vrhá. Když se pokoušíme bojovat s nepřítelem tím, že zápasíme s lidmi, je to jako bychom se snažili zničit strom tím, že sesbíráme všechno jeho ovoce. Když chcete porazit strom, musíte zničit jeho kořenový systém.

Existuje komplexní, skrytý systém temnoty, který se často projevuje a získává formu skrze život lidí. Neútočí na vás lidé, i když to tak někdy může vypadat. Na mušce vás však má někdo mnohem mazanější, někdo starodávný. Drak se totiž obává toho, co v sobě máte.

Stejně tak jako porodní bolesti předcházejí porodu, než dosáhneme věčných snů, zakoušíme dočasné bitvy. To, co se nyní zdá jako *noční můra*, zatemňuje Pánův nejvelkolepější a nejslavnější sen. Jako jednotlivci jsme každý Jeho snem, za který bojoval a zvítězil. Jeho naděje v nás u toho však nekončí. Jeho sen o každém z nás můžeme nalézt vdechnutý Duchem do modlitby:

Neprosím jenom za ně, ale i za ty, kteří budou skrze jejich slovo věřit ve mne; aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni v nás byli jedno, aby svět věřil, že jsi mne poslal ty. Slávu, kterou jsi mi dal, jsem dal jim, aby byli jedno, jako my jsme jedno - já v nich a ty ve mně, aby byli přivedeni k dokonalé jednotě a aby svět poznával, že jsi mne poslal ty a že je miluješ tak, jako miluješ mne. (Jan 17,20-23)

U stolu při své poslední večeři se za nás Ježíš, obklopen jedenácti učedníky, modlil. Přidal tam i nás, kteří jednoho dne uvěříme skrze slova učedníků. V Bibli vidíme, jak kráčeli s Ježíšem, utekli od něj a vrátili se zpět, aby Mu přinesli slávu. Zrovna tak jako Ježíš potřeboval, aby jejich život a skutky byly svědectvím pro nás a ukázaly nám Ježíše, nadešel čas, abychom i my zjevovali Ježíše ostatním lidem. To znamená, že druzí uvěří díky vám.

Stejně tak jako porodní bolesti předcházejí porodu, než dosáhneme věčných snů, zakoušíme dočasné bitvy.

Jak se to děje? Je to díky Boží slávě. Velmi zjednodušená definice slova sláva je „Boží plná míra“ nebo „Jeho plnost“. Bůh dal svého jediného Syna úplně a i Ježíš vydal svůj život do krajnosti. Nikdy si ani část neponechali. Nic nezůstalo jako rezerva pro případ nouze. Byli cele zapojeni, v dokonalé jednotě záměru i projevu. Cílem Ježíšovy modlitby

je, abychom všichni měli jedno srdce a jednu mysl proto, aby svět opět mohl spatřit slávu Otce a Syna skrze Jeho Ducha a Jeho nevěstu.

Je to smutné, ale když jsem si přečetla tuto modlitbu, uvědomila jsem si, že dokonce i Ježíš musí někdy čekat dlouhou dobu, než Jeho modlitby dojdou naplnění .... Jednoduše proto, že zcela jistě ještě jedno nejsme.

Každý jsme jedinečný, takže vypadáme, mluvíme, cítíme a voníme jinak. Naše vyjádření uctívání se liší a mělo by se lišit. Jestliže však máme jako tělo Kristovo nakonec fungovat, *musíme být jedno*. Překlad Message podává verš z Jana 17,23 takto:

Já v nich a ty ve mně.
Potom budou v této jednotě dospělí
a podají tak bezbožnému světu důkaz,
že jsi mne poslal a miluješ je
stejným způsobem, *jakým jsi miloval mne*.

Pokud budeme v jednotě, je šance, že svět ještě uvěří. Jestliže však budeme rozhádaní a rozdělení, hraje vše proti nám! Současné chování křesťanů a křesťanských komunit způsobilo, že lidé ze světa zpochybňují vše, za čím si stojíme. Chováme se podle toho, že Bůh poslal svého jediného Syna, aby zachránil svět, nebo se chováme, jako by se vše točilo jen kolem nás? Věříme, že je Bůh miluje tak, jak miloval Ježíše? Je těžké připustit, že Otec miluje nás stejně, jako miloval svého nebeského Syna? Jsem přesvědčena, že je nejvyšší čas začít se chovat tak, abychom se stali odpovědí na Ježíšovu modlitbu. Až bude veřejně viditelná jednota křesťanů v srdci i mysli, dojde k následujícímu:

Otče, chci, aby ti, které jsi mi dal,
byli se mnou právě tam, kde jsem já.
Aby mohli vidět mou slávu a krásu, kterou jsi mi dal,
protože jsi mne miloval dávno před tím, než kdy nějaký svět
existoval. (verš 24)

Uvědomily jste si někdy, že jste darem, který Bůh Otec dal Ježíši? Je to, jako by Otec řekl: „Na, Ježíši, ukryj si tady tuhle ve svém srdci. Je pokladem, který později objevíš.“ Tato jednota je tajemstvím. Jak bychom mohli být s Ním, když jsme ještě stále na zemi? Odpověď: v Kristu se všichni stali jedním. Bezbožný svět hledá důkaz Krista v nás. Pochybují, že jej budou moct vidět, dokud my neodhalíme zázrak toho, že jsme v Kristu. K tomuto uvědomění dojde ve chvíli, kdy se přestaneme dívat na sebe a *pohlédneme na Něj*.

Knihy Efezským toto tajemství vysvětluje nejlépe:

V něm máme vykoupení skrze jeho krev - odpuštění našich provinění podle bohatství jeho milosti, kterou nás hojně zahrnul ve vši moudrosti a rozumnosti, když nám oznámil tajemství své vůle, jak se mu líbilo a jak si předsevzal, aby pro správu období, v němž budou naplněny příhodné časy, uspořádal pod jednu hlavu v Kristu všechny věci: ty na nebesích i ty na zemi, aby je uspořádal v něm. (Efezským 1,7-10)

Tento verš opět zcela jasně uvádí, že si Bůh nenechal nic pro sebe a vydal naprosto všechno. Byli jsme slavně vykoupeni, bylo nám odpuštěno, byli jsme omilostněni a zahrnuti moudrostí a rozumností, abychom poznali nejen tajemství Jeho vůle, ale i záměr, který byl předznamenán v Kristu, aby jak nebesa, tak země byly sjednoceny v Něm. Ježíš přišel v plnosti času. My nyní kráčíme po zemi, když už čas ubývá a schyluje se ke svému konci. Co by se stalo, kdybychom byli jednoho srdce, jedné mysli, jednoho hlasu, jedné vize, jednoho záměru, jednoho jména, jednoho království a jednoho mandátu k oslavě Ježíše? Opět bychom žili tak, že by tato unavená země zahlédla kousek nebe.

Pokoj nenastane sám od sebe. Pokoj je ovoce práce Božích synů a dcer.

Blahoslavení ti, kdo působí pokoj, neboť oni budou nazváni Božími syny. (Matouš 5,9)

Rozdělení se děje bez úsilí nebo našeho přispění. Rozdělení a hádky jsou přirozeným během tohoto světa od pádu člověka. K jednotě a pokoji je zapotřebí vědomé a strategické moudrosti. Je potřeba začít dělat nebeské skutky, abychom dokázali eliminovat výhody pozemské kultury.

Rozdělení nikdy neoslavuje Ježíše. Neshody rozdělují srdce, domovy, hlasy, vize, záměry a království. Rozdělení má mnoho tváří: pýchu, vztek, hněv, uspokojení, pomluvy, urážky, kletí, hádky, zahořknutí, spory, čarodějnictví a modlářství (viz Galatským 5,19-21). Tyto věci získávají přístup do našeho života, když se necháme vést svými tělesnými nebo čistě lidskými instinkty. Přestože má rozdělení mnoho tváří, má vždy tentýž prostý cíl: naši zkázu.

Máte-li však v srdci hořkou závist a soupeření, neclubte se a nelžete proti pravdě. To není moudrost sestupující shůry, ale pozemská, duševní, démonská. Vždyť kde je závist a soupeření, tam je zmatek a kdejaká špatná věc. (Jakubův 3,14-16)

Jedním Božím cílem je spatřit sjednocenou nevěstu, která chápe, že On je vůči její náklonnosti žárlivý a chce ji výhradně pro sebe. To znamená, že někdy to stojí značné úsilí, abychom byli jedno. Ježíš porazil smrt, peklo a hrob proto, abychom s Ním mohli být jedno a abychom mohli být jedno i mezi sebou navzájem. Některá nejsilnější přátelství vznikají, když železo ostří železo a výsledné tření naostří oba. Můžete si být jisti, že se setkáte s největším odporem vůči jednotě ve chvíli, kdy se rozhodnete záměrně v jednotě kráčet.

Pokaždé, když zhlédnete, že se jedna korouhev snaží zakrýt a překrýt mnohé další, uvidíte, jak se rozdělení snaží vplížit do vojenských řad. Viděla jsem, jak se tento vzor opakuje znovu a znovu, od přátelství k církvím. Dojde k tomu, že lidé přestanou vnímat to, proč jdou společně, a zaměří se na to, jak nedochází k naplnění jejich potřeb.

Fakta ze šermu
Ostří meče bylo tak neodolatelné, že v 16. století zemřelo více šlechticů (40 000) při vzájemných soubojích (při souboji mečem kvůli obhajobě své cti), než při běžných válečných konfliktech.

*Jestliže procházíte peklem, pokračujte v cestě.
- Winston Churchill*

Nezačněte v pekle stavět tábořiště, pokračujte dál v cestě. Příklad můžeme nalézt v manželství. Nevím jak vy, ale my s Johnem jsme se během doby, kdy jsme spolu chodili, nehádali. Poté, co jsme se však vzali a učinili před Bohem smlouvu jednoty, přehrada se protrhla. Nejenže v manželství dochází k hádkám, ale samotné manželství je pod palbou. To, co Bůh pojmenuje, neměli bychom přejmenovávat, a to, co On spojí, neměli bychom rozdělovat. Rozvod bují nekontrolovatelně, protože se jedna generace rozhodla, že je v pořádku být nevěrný nebo odejít ve chvíli, kdy si myslím, že už toho druhého nemiluji.

Probíhají útoky na manželství, ale také uvnitř manželství. Nejsem schopná vám vyčíslit, kolikrát jsme s Johnem byli v šoku, když jsme se dozvěděli, že páry, které se v manželství zřejmě nikdy nehádaly, stojí na pokraji rozvodu. Zjistili jsme, že někdy nedostatek konfliktů v manželství znamená, že o ně dostatečně nebojujete. Jsou okamžiky, kdy je potřeba zápasit, abyste byli jedno.

Jak již víte, původ draků nepochází z mytické fantazie. Když odkazujeme k drakovi, máme na mysli satana, pradávného agenta duchovní smrti. Soupeření, pomluvy, srovnávání a slova, jež rozsévají rozdělení, jsou jeho jazykem.

Žena v knize Zjevení představuje Izrael, Marii, ženy a nevěstu. Drak představuje hada ze zahrady Eden, satana, mořskou obludu a všechny, jež usilují překroutit Boží charakter a slova. Drak je mazaně zákeřný a je posílený duchem antikrista.

Než mohl Adam s Evou naplnit Boží mandát množit se v zahradě Eden, připlížil se had. Nejenže přinesl rozdělení mezi ně, ale rozdělil také jejich panství a odstranil je z bezpečí a zabezpečení Bohem vysázené zahrady.

*Ve vesmíru neexistuje neutrální území. Každíčkový čtvereční centimetr,
každíčková sekunda je nárokována Bohem, ale nárok si na ně činí
také satan.
- C. S. Lewis*

Stále se krčí ve stínu nočních mūr a čeká, aby mohl zaútočit na každého, kdo se odváží snít. Záměrem draka je rozdělit, ponížít a odradit každého, kdo by se odvážil povstat a vydat na cestu za světlem tím, že bude mít odvahu snít, zatímco je v temnotě.

*Milované, pokud máte odvahu snít, musíte být statečné
a připravené bojovat.*

S výhodou hrdiny pohlédněte na svůj život a ohlédněte se statečně zpět na obojí, jak lidi tak bolest. Kolikrát jste zahlédly hada, jak se krčí ve stínu, skrytý čeká, dokud nebyl správný čas zaútočit na vaše naděje a sny?

Když jste byly malé holčičky, promluvil možná ohnivá slova a spálil vaše sny na popel. Možná že překrucoval slova tak dlouho, až jste začaly věřit, že jeho myšlenky jsou vašimi myšlenkami. Říkal někdo, že jste škaredá, tlustá, hubená, plochá, hloupá, příliš chytrá, malá nebo moc velká? Možná se láska vašich rodičů změnila v nenávisť a z bývalého útočiště domova se stala prázdná, pustá skořápka. Možná se někdo nechal nést na křídlech tohoto draka v noci, přišel k vám a dotýkal se vás na určitých místech takovým způsobem, že jste se cítila provinilá a špinavá. Možná, když se ohavný had plížil pryč, ještě zasyčel: „Říkala sis o to. Chtěla jsi to. To ty jsi mě přinutila ti to udělat.“

Velice zvláštním způsobem tato slova obviňování obklopují ženy už od doby Adama a Evy. Když ochránce selže v ochraně člověka, je mnohem snazší obviňovat, než přiznat, že selhal. Je pravda, že had podvedl Evu. Velkolepý Adam však podveden nebyl. Ochotně si vzal to, co mu nikdy nemělo patřit. Chtěl být bohem, aniž by se podřídil Jeho vládě. Dokonce i dnes, když muž připraví dívku nebo ženu o počestnost, je mnohem snazší svěst své chování na ni a její vliv, než přiznat pravdu:

chtěl jí panenství ukrást a mít nad ní nadvládu.

Za celá minulé tisíciletí osvobodilo obviňování ženy někdy muže? Ne! Přineslo obviňování muže někdy svobodu ženám? Ne! Ježíš přišel, aby naši hanbu jednou provždy vzal na sebe. Hanba vždy slouží jen k tomu, aby zamlžila, o co doopravdy běží. Jakákoli bolest, kterou způsobili lidé, je jen stínovou loutkou toho, co se děje za scénou. Nebojujeme s tělem a krví. V říši stínů vládne drak. Velmi rád zamlžuje své skutky i vnímání Božích dětí. Na mušce má oba, jak muže, tak ženy. Chce nám ukrást naše právo být Božími dětmi a ochromit schopnost nést Boží podobu: „Zloděj přichází, jen aby kradl, zabíjel a hubil.“ (Jan 10,10)

Tam, kde je krádež, se brzy objeví i smrt a zkáza. Adam s Evou si vzali, co nebylo jejich, a okamžitě získala přístup do věčné zahrady smrt. Brzy následoval počátek zkázy na zemi.

Proto jako skrze jednoho člověka vešel do světa hřích a skrze hřích smrt, tak se také smrt rozšířila na všechny lidi, protože všichni zhřešili. (Římanům 5,12)

Ježíš nás postavil do místa, kde může vzkvétat jako jednotlivci i společně, když obnovil, co bylo ztraceno kvůli krádeži, smrti a zkáze. Když se sjednotíme v záměru a začneme vzkvétat ve svých individuálních silných stránkách, mohli bychom být opět nazváni přeslavnou zahradou, jejímž zahradníkem je samotný Hospodin.

V onen den Hospodin svým tvrdým, velikým a mocným mečem navštíví livjátána, hada mrštného, a livjátána, hada zkrouceného, a zabije draka, který je v moři.

V onen den hle: Překrásná vinice, opěvujte ji!

Já, Hospodin, jsem její strážce, co chvíli ji budu zavlažovat; aby jí někdo neublížil, budu ji střežit v noci i ve dne. (Izajáš 27,1-3)

Když náš nejvyšší Bůh bojuje, my vzkvétáme. Když Jeho lid vzkvétá, náš Bůh může udeřit vražednou ránu. Bitvy, které probíhají v nebi, lze vidět na zemi. Stejně tak bitvy, které probíhají na zemi, neuniknou nebeskému zraku. Vzkvétáme ve chvíli, kdy jsme mezi sebou jedno, ale kdy jsme také jedno s nebeským záměrem.

Milované, nejmocnější, nejhrdinnější věc, kterou můžete udělat, je nést ovoce. Opakovaně v Bibli hovoří Bůh o svém lidu jako o vinici, zahradě a poli. Jsme připodobněni k Jeho zahradě a Jeho setbě. Stromy neútočí na to, co roste kolem nich. Ani je nikdy nenapadlo, že krása květin, rostoucích v jejich stínu, by mohla odvádět pozornost od majestátnosti jejich síly. Proto zapusťte své kořeny hluboko a čerpejte sílu z neviděného. Nikdy nedovolte, aby stín draka zastínil světlo vaší budoucnosti.

5.

KŘÍŽ JAKO MEČ

Krev se vypořádala s tím, co jsme udělali. Kříž jedná s tím, kdo jsme. Krev očisťuje od našich hříchů, zatímco kříž jedná s kořenem našich hříchů.

-WATCHMAN NEE

Když přemýšlíme o Kristově kříži, přichází nám bezpochyby na mysl spousta slov. Slovo *meč* však mezi nimi pravděpodobně nebude. Přesto věřím, že kříž má moc mluvit ke každému z nás v různých obdobích života jinak. Pojdme se na chvíli zamyslet nad tím, co pro vás v současné době kříž znamená.

Během Velikonočních svátků jsem na sociální síti položila otázku: „Shrňte jedním slovem, co pro vás kříž znamená.“

Byla jsem požehnaná záplavou odpovědí. Sbírkou slov, která lidé použili k vyjádření toho, co pro ně kříž znamená, obsahovala slova *láska* (zdaleka nejčastější odpověď), *milost*, *svoboda*, *odpuštění*, *vykoupení*. Objevila se i slova jako *Ježíš*, *život*, *slitování*, *oběť* a *pocit nekonečné vděčnosti*. Četla jsem tenkrát i mnoho dalších překrásných slov a definic, ale nelze je zde všechny uvádět.

Ze všeho nejdříve bych ráda řekla, že neexistuje jediné správné slovo, které by vyjádřilo definici kříže. Kříž překlenul propastnou roklinu mezi nebem a zemí a usmířil Boha a lidstvo. Přeměnil to, co se zdálo být katastrofickou porážkou, v triumfální vítězství. Naděje této velkolepé přeměny překlenula věky. Žádné jiné vítězství nemělo moc zasáhnout zpět do minulosti a osvětit temnou stránku lidské historie, a zároveň zazářit svými paprsky do budoucnosti. Proto pochybuji, že lidskými slovy bude kdy možné vyjádřit celou šířku a hloubku toho, co se stalo na kříži. Přesto bylo vítězství na kříži mnohem více než nadčasové. Bylo věčné.

Zavřete na chvíli oči a představte si dřevěný kříž. Chtěla bych, abyste pochopili, že to, co bylo kdysi překrásným, živým stromem, bylo nyní přetvořeno v neživý nástroj smrti. Mrtvé dřevo, zbaveno všech svých větví, holé, nahrubo ohoblované. Jeho velké kusy jsou uměle spojeny, aby vytvořily dřevěný kříž, a ten, když je vztyčen, vypadá jako zvláštní meč s čepelí směřující k zemi.

Nyní si představte Ježíše, Slovo, jež se stalo tělem, Božího přeslavného Syna, s Jeho nahým, rozlámaným tělem, nataženým v celé své délce na čepel tohoto hrůzného meče. Třicetimetrové hřeby přibýly Jeho ruce ke kříži. Za hlavou našeho Pána je dřevěný jílec meče. Je možné, že v nebi je kříž a meč tímtéž.

Tak jako Adam ukradl ovoce ze zakázaného stromu, což způsobilo, že vše v něm zemřelo, Ježíš zemřel na holém stromě a stal se jeho ovocem, aby v Něm všichni mohli žít.

Nedávno, když jsem studovala dopis Židům, narazila jsem na známá slova, jež pro mne získala novou hloubku a nový význam poté, co jsem se zabývala světem mečů a šermu:

Když Bůh učinil svůj slib Abrahamovi, *přisahal sám při sobě (až do krajnosti – v angl. originále k jílcí; pozn. překladatele)* a dal tak v sázku svou vlastní reputaci .... Když chtěl učinit záruku svým slibům, dal své slovo, skálopevnou záruku, protože Bůh nemůže porušit své slovo. A protože se *Jeho slovo nemění*, i příslib je tím pádem nezměnitelný. (Židům 6,13; 17-18; Message)

Když jsem si pročetla tyto verše, proběhl mi hlavou živý obraz. Už jsem se nedívala na kříž jako na neotesaný strom smrti. Namísto toho jsem viděla dřevěný meč, jehož krutý hrot se zabodl do naší rozbité země. Viděla jsem tělo Ježíše, roztažené po celé délce čepele tohoto meče. Jeho roztažené ruce byly přibity k záštitě, jako kdyby nás všechny i přes agónii smrti vítal k sobě.

Mé porozumění bylo obohaceno, když jsem studovala meče a jejich terminologii. To mi přineslo nové pochopení fráze *až k jílcí*. Před svým výzkumem mečů jsem si myslela, že tato fráze znamená v anglickém jazyce přeneseně „do krajnosti“, „naprosto“, „nic nepostrádající“. Nyní jsem si však uvědomila, že má i doslovný význam, protože slovo jílec odkazuje k terminologii součástí meče.

Jílec začíná tam, kde končí čepel. Jílec obsahuje hlavici, rukojeť a záštitu. Všechny tyto komponenty dohromady se pak nazývají jílcem.

Pokud meč pronikne do těla protivníka celou délkou až po jílec, existuje jen velmi malá šance, že by unikl smrti. Útočník vytáhne čepel ven jen v případě, že si je jistý, že dosáhl jistého vítězství. Usmrčení člověka celou délkou čepele až po jílec je krutý pohyb, učiněný

agresivním protivníkem, který si libuje v blízkém kontaktu s obětí a její bolestí. Útočník si je svým vítězstvím jistý, protože zkrátil vzdálenost mezi ním a soupeřem na minimum. Už mezi ním a nepřitelem není žádná bezpečná vzdálenost.

Skrze oběť svého Syna, Ježíše, tak Bůh použil kříže jako meče, kterým zničil nepřátelství mezi Ním a člověkem.

Na kříži přivedl Bůh svůj příslib daný Abrahamovi do krajnosti.

Kdo byl za kříž zodpovědný?

Častokrát slyším, že lidé říkají, že našeho Pána slávy ukřižoval satan. Následující podobenství však odhaluje něco tragicky odlišného. Začíná to příběhem hospodáře, jenž vybudoval vinici, oplotil ji, zasadil vinnou révu, postavil lis na víno, vystavěl věž a pronajal ji. Když přišla doba sklizně, poslal jednotlivé služebníky, které nájemníci zbili, zabili a ukamenovali. Proto poslal pán další služebníky. I ty mučili a kamenovali. Nakonec poslal hospodář svého syna v naději, že před ním budou mít nájemníci úctu a odevzdají mu, co mu patří. Sledujme, kdo jsou herci v tomto příběhu, který dále pokračuje:

Když však vinaři uviděli syna, řekli si: „To je dědic. Pojd'te, zabijme ho a zmocněme se jeho dědictví!“ I chytili ho, vyhodili ven z vinice a zabili. Když tedy přijde pán vinice, co učiní oněm vinařům?“ Řekli mu: „Ty zlé zle zahubí a vinici pronajme jiným vinařům, kteří mu budou úrodu odevzdávat v určených časech.“ Ježíš jim řekl: „Copak jste nikdy nečetli v Písmech: „Kámen, který stavitelé po prozkoumání zavrhlí, se stal hlavou úhlu. Od Pána se to stalo a je to podivuhodné v našich očích“? Proto vám pravím, že vám bude Boží království odňato a bude dáno národu, který přináší jeho úrodu. Kdo padne na ten kámen, roztříští se, a na koho padne, toho rozdrtí.“
Když velekněží a farizeové uslyšeli tato jeho podobenství, poznali, že mluví o nich. (Matouš 21,38-45)

V tomto podobenství je hospodářem Bůh Otec, proroci a králové starých časů jsou služebníci, které posílal, a Ježíš je tím synem. Kněží a farizeové jsou nájemníky vinice. Později za jiných událostí připomínal Ježíš učedníkům, co se mělo stát:

Víte, že za dva dny bude Hod beránka a Syn člověka bude vydán, aby byl ukřižován.“

Tehdy se shromáždili velekněží a starší lidu ve dvoře velekněze, který se jmenoval Kaifáš, a společně se poradili, jak by se lstí Ježíše zmocnili a zabili ho. (Matouš 26,2-4)

Izajáš i David prorokovali o tom, že Boží vyvolený lid zabije Jeho jediného Syna. Náboženští vůdci si mysleli, že když zabijí Božího Syna, budou moct ukrást jeho dědictví.

Tu (Boží moudrost) nikdo z vládců tohoto věku nepoznal. Neboť kdyby ji poznali, nebyli by ukřižovali Pána slávy. (1. Korintským 2,8)

Co oslepilo všechny vládcy tohoto věku? Nedokázali vidět přeměňující a vítěznou moc kříže.

Toto označení vládcové by mohlo zahrnovat každého od náboženských vůdců přes politickou moc doby Ježíše Krista až po samotného prince temnoty, který tahal za provázky a našeptával myšlenky spolu se svou hordou démonických patolízalů.

Zajímalo by mne, zda ďábel nedoufal v to, že vražda Božího jediného Syna skrze ruce Jeho vyvoleného lidu způsobí věčný Boží hněv vůči lidstvu? Koneckonců, když Adam ukradl zakázané ovoce a toužil se tak rovnat Bohu, vysloužil si vyhnání z edenské zahrady. Copak by vražda Božího Syna neznamenalala konec pro nás všechny?

Apoštol Pavel uvedl hloubku výše uvedeného výroku (1. Korintským 2,8) tím, že ukázal na kontrast mezi moudrostí Ducha a lidskou moudrostí:

O moudrosti mluvíme mezi zralými, ne ovšem o moudrosti tohoto věku ani o moudrosti vládců tohoto věku, kteří zanikají, nýbrž o Boží moudrosti, skryté v tajemství, kterou Bůh před věky předurčil k naší slávě. (verš 6-7)

Boží moudrost byla na scéně dávno předtím, než na ni vstoupila naše hloupost. Před stvořením časů Bůh už myslel na vás. Kříž byl vetkán do nebeské tajemné tapisérie věčné moudrosti. Toto velkolepé vyjádření Jeho lásky se neustále odkrývá a dává se nám poznat.

Jen se zamyslete. Ježíš byl naším beránkem ještě předtím, než byly ovce stvořeny. Byl Spasitelem naší země ještě předtím, než byl svět založen. A jako by to stále ještě nestačilo, nás vyvolil, abychom „v Něm“ byli před stvořením učiněni bez poskvrny!

... On si nás v něm vybral před založením světa, abychom byli svatí a bez poskvrny před jeho tváří v lásce. (Efezským 1,4)

Ještě než byla zaseta semena edenské zahrady, my jsme byli zasazeni v Něm. Dávno předtím, než byl Adam s Evou vyhnán ze zahrady, my

jsme byli bezpečně skryti v Kristu. Předtím, než byly naše hříchy rudé jako šarlat, Bůh je vybělil jako snůh.

Nemyslím si, že vládcové té doby byli nějak zvlášť překvapeni, když Ježíš vstal z mrtvých. Už předtím viděli, jak mrtví vstávají, a sám Ježíš všem říkal, že po třech dnech vstane. Myslím si, že ďábel věděl, že vzkříšení budou součástí plánu. Co si ďábel a vládcové té doby asi neuvědomili, bylo to, že až Ježíš vyjde z hrobu ven, my vstaneme s Ním! Bible nám říká:

S Kristem jsem ukřižován: Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus.

Život, který nyní žiji v těle, žiji ve víře v Syna Božího, který si mne zamiloval a vydal sebe samého za mne. (Galatským 2,20)

Nejen, že On stanul na našem místě, dal nám to své. Dal svůj život, své jméno, svá slova, svou autoritu a svá zaslíbení. Nikdo z nás nebyl na živu, když byl Kristus ukřižován. Na tom však nezáleží, protože jsme byli vyvoleni ještě předtím, než začal existovat čas. Byli jsme předurčení stát se Božími dětmi. Tak jako v Adamovi všichni zhřešili, v Ježíši je všem odpuštěno. Náš život skryt v Kristu je tajemstvím, jež On touží postupně odhalovat.

Tak vidíte, že kříž byl vždy součástí plánu. Nebyl to náhradní plán, který se začal odehrávat ve chvíli, když Adam s Evou selhali. Byla to pojistka proti selhání. Každý den žil Ježíš proto, aby ukazoval Otcovo srdce, vůli a povahu ztraceným obyvatelům země. „Neboť *„v něm žijeme, pohybujeme se a jsme“*, jak to řekli i někteří z vašich básníků: *„Vždyť jsme i jeho rod.“*“ (Skutky 17,28)

On je náš život, náš počátek, ten, který nás mění. Studiem definice každého jednotlivého slova z tohoto verše budu moct vrhnout trochu více světla na význam fráze „v Ném“. Díky Kristu již dále nejsme v Adamovi. Žijeme v Kristu a spolu s Ním jsme posazeni, když kráčíme po této zemi.

Boží moudrost byla na scéně dávno předtím, než na ni vstoupila naše hloupost.

Smrt Ježíše neměla být žádným překvapením, je však zjevné, že co následovalo potom, bylo šokem. Přestože Ježíš opakovaně mluvil jak ke svým nejbližším přátelům, tak ke svým nejostřejším kritikům o tom, že bude trpět a zemře a že po třech dnech opět vstane, nemohli to, nebo spíš nechtěli, slyšet.

Od té doby Ježíš začal svým učedníkům ukazovat (zcela otevřeně říkat – z angl. originálu), že musí odejít do Jeruzaléma

a mnoho vytrpět od starších, velekněží a učitelů Zákona, být zabit a třetího dne být vzkříšen. (Matouš 16,21)

Nebylo to tak, že Ježíš mluvil v podobenstvích, aby slyšeli jen ti, „co mají uši ke slyšení“ (viz Matouš 13,10-17). Ježíš svým učedníkům jasně a opakovaně říkal, že se zanedlouho vydá do Jeruzaléma, kde jej vedoucí jeho lidu odmítnou. Že tento zvrat událostí vyústí v příšerné utrpení, smrt a vzkříšení. Jak víte, Petr šel až tak daleko, že odvedl Ježíše stranou a napomenul Jej za to, kolik toho řekl.

Petr si ho vzal stranou a začal ho kárat: „Bůh tě chraň, Pane, to se ti určitě nestane!“ Ale on se otočil a řekl Petrovi: „Jdi ode mne, satane! Jsi mi kamenem úrazu, protože nemáš na mysli věci Boží, ale věci lidské.“ (Matouš 16,22-23)

V této rozmluvě se toho odehrálo velmi mnoho. Zprvė, nepřipadá vám zvláštní, že v rozhovoru, ve kterém Petr mluvil o nebeských věcech a nazval Ježíše „Mesiášem“, podíval by se Ježíš na Petra a mluvil k satanovi?

Pak je zde zjevení, že Petrovo horlivé ujištění o bezpečnosti a ochraně svého milovaného pána je ve skutečnosti pozvánkou do smrtelné pasti. A naposledy, ale určitě to není o nic méně šokující, nalézáme zde odhalení, že někdy jsou lidské pohledy totožné s náhledem satana.

Abych to ještě více osvětlila, podívejme se na matematiku, protože je zřejmé, že nebe a země počítá rovnice naprosto odlišně.

- Rovnice podle pozemských pravidel (lidských a ďábových):
Odmítnutí + utrpení + smrt = ztráta moci a porážka
- Rovnice podle pravidel nebe (Ježíšových a Božích):
Odmítnutí + utrpení + smrt = neomezená moc a vítězství

Tento plán byl tak nelogický, že i když byl naprosto odhalen a vysvětlen, byl naprosto nečekaný. Toto vítězství nebylo jen vítězství Ježíše samotného, protože Jeho triumf se stal naším triumfem. Moc této přeměny nevidíme nikde jasněji a zřetelněji než na životě Petra. Kdysi zbabělý, ustrašený člověk, jenž zapřel Krista a jehož hlas zněl jako hlas satana, je později tím, kdo směle konfrontuje přesně ty, před kterými se kdysi třásl.

„Ať tedy všechen dům Izraele s jistotou ví, že Bůh učinil toho Ježíše, kterého jste vy ukřižovali, i Pánem i Mesiášem.“ Když to uslyšeli, byli hluboce zasaženi v srdci a řekli Petrovi i ostatním

apoštolům: „Co máme dělat, muži bratří?“ Petr jim řekl: „Učiňte pokání a každý z vás ať se dá pokřtít na základě jména Ježíše Mesiáše na odpuštění svých hříchů, a přijmete dar Ducha Svatého.“ (Skutky 2,36-38)

Byli jsme spaseni, bylo nám odpuštěno, byli jsme uzdraveni, milováni, omilostněni, zmocněni a obnoveni „v Kristu“. Stejně tak, jako nás Bůh „v Kristu“ chytil, ještě než jsme upadli. Tajemství a úžas tohoto se nikdy nepřestanou odkrývat.

Až samotná věčnost odhalí nádheru a oslnivost kříže.

Předtím, než se objevil nějaký protivník, zahrada, muž, žena a had, už existovala odpověď. Předtím, než byla válka, už existovalo vítězství. Ještě předtím, než vůbec existoval nějaký koncept této hry, kříž byl tím, kdo změnil její pravidla. Kříž byl prostředkem, jenž umožnil naplnění záměru, pro který se Ježíš narodil. Byl to mrtvý strom, který nás všechny přivedl zpět k životu. Bůh nás v Kristu pozvedl dávno předtím, než jsme zakopli. Učinil pro nás cestu, ještě než jsme ji ztratili. Miloval nás a znal nás jako první, dávno předtím, než jsme my znali Je. Bůh nás oblékl dřívě, než jsme si uvědomili, že jsme nazí, a uzdravil nás dávno předtím, než jsme zjistili, že jsme rozlámaní. Náš Dárce veškerého života změnil kříž ve strom života.

Proč kříž jako nástroj? Během svého života jsem zjistila, že Bůh dovoluje, aby lidská krutost a zvrhlost odhalila naši hlubokou, zoufalou potřebu být s Ním. Mé studium šermu možná poukáže na jeden z mnoha důvodů.

Fakta ze šermu
Emoce, které jsou pro šerm nejzdrobnější, jsou hněv a strach.

Croisé

Ve svém výzkumu jsem zjistila něco pro mne fantastického. Jeden postoj v klasickém šermu či souboji mečem se nazývá croisé, což je francouzské slovo, které znamená „zkřížit čepele“. Tento chvat spočívá v tom, že odvrátíte úder protivníka a během celého procesu nepřítel odzbrojíte.

Zde je popis celého pohybu: „Nejdůležitější je mechanismus tohoto pohybu. Pokud k tomuto pohybu přidáte sílu svalů, dojde ke ztrátě rovnováhy a ztratíte schopnost efektivně umístit hrot meče tam, kam by měl směřovat. Chvat croisé je velmi účinný obzvláště proti agresivním šermířům, protože vynuluje jejich energii a použije veškerou jejich sílu a agresivitu proti nim samotným.“⁴

Když se šerm změnil ve sport a přesunul se z Francie a Itálie do Velké Británie, Angličané si jméno tohoto pohybu zjednodušili a přejmenovali jej na „cross“ (kříž). Není to úžasné?! Co se stalo na kříži? Náš nejskvělejší Pán utržil zásah čepelí, když mu probodli bok, ale na kříži na sebe vzal nepřátelství všech věků. Co mělo být zničující, bylo nakonec odzbrojující.

Moc chvatu croisé i síla kříže spočívají v páce. Když je provedena správně bez zaváhání, protivník naběhne přímo na čepel. Není to pohyb, jenž by vyžadoval fyzickou sílu. Ve skutečnosti nejlépe je provést jej s jemností a lehkostí.

Na kříži Bůh vyvážil všechno, co byl, vším, čím se my můžeme stát. Téměř tři sta let před narozením Krista přemýšlel skvělý řecký matematik Archimedes o síle páky: „Dejte mi páku a já pohnu světem.“⁵ Jedna z rovnic pro výpočet páky je: moment = síla x vertikální vzdálenost.⁶ Během okamžiku překonal kříž nesmírnou vzdálenost mezi Bohem a lidstvem a přemohl každou sílu nepřátelství.

Kříž byl Boží pákou a země se stala jejím opěrným bodem během okamžiku, kdy Kristus dal svůj život, aby zachránil svět.

Když probíhala tato nadpřirozená proměna, Ježíš vůbec nevzdoroval. Odevzdal svou duši Bohu a své tělo nepřátelům.

Jméno Ježíš je jediná páka, která nadzvedne tento svět.

- neznámý autor

Tak jako jméno Ježíš pozvedá tento svět, Kristův kříž byl pákou, jež svět zachránila.

Boj mečem není závod o větší sílu. Je to boj nejjemnější techniky a strategické vytrvalosti. Ježíš vytrpěl kříž a nesl na sobě všechny naše hříchy, aby uskutečnil svůj záměr: „Proto se zjevil Syn Boží, aby zmařil skutky Dáblů.“ (1. Janův 3,8)

Náš přenádherný Pán Ježíš, Syn nejvyššího Boha, se zjevil na scéně, aby mohl rozbořit království, jež ďábel vybudoval. Ježíš je Imanuel, Bůh s námi, neviditelný, avšak neporazitelný. Přestože to vypadá, že zmizel, ve skutečnosti Jeho nadvláda vzrůstá, protože nás všechny překrývá Jeho přítomnost. Předtím, než byl vzat do nebe, byl limitován omezeními své lidské podoby. Nyní nás obklopuje svým Duchem (viz Matouš 28,20).

Věřím, že Kristus touží po tom, abychom pokračovali v Jeho díle a abychom tak oslavili Syna, jako on oslavil Otce. Každý čin, pro který se rozhodneme, by měl ostatní přitáhnout blíže k Bohu.

Ale nyní v Kristu Ježíši vy, kteří jste byli kdysi daleko, stali jste se blízkými v krvi Kristově. Neboť on je náš pokoj; on oboje učinil jedním a zbořil rozdělující hradbu, ve svém těle zrušil nepřátelství - Zákon s jeho příkazy a ustanoveními --, aby v sobě z těch dvou stvořil jednoho nového člověka, učinil pokoj a oba dva usmířil s Bohem v jednom těle skrze kříž, v němž zabil to nepřátelství. (Efezským 2,13-16)

Kříž smazal jakoukoli stopu nepřátelství mezi Bohem a lidstvem. Skrze Ježíšovu krev a Jeho zlomené tělo jsme byli všichni učiněni jedno. V Kristu nezáleží na tom, zda jste muž či žena. Obojí je učiněno jedním. V Kristu jsou Židé i pohané vetkáni do jedné a té samé vinné révy. V Kristu se stávají starozákonní a novozákonní svatí tímtéž jedním oblakem svědků.

Když pročítám tyto verše v Efezským, je mé srdce zasaženo jejich hloubkou, silou a krásou. Vše, čeho Ježíš dosáhl svou poslušností, mi bere dech. Ježíš pro nás učinil cestu, abychom mohli žít na světě, a přesto již nejsme z tohoto světa, protože se touto zemí ubíráme v Něm. V Kristu jsme skryti, ale nelze nás „zaškatulkovat“.

Všechno to dobré, co bylo ztraceno v Edenu, v Něm bylo opět obnoveno. Život v Edenu musel být naprosto úžasný, přesto náš život s Ním bude nakonec mnohem lepší. Přikryl nás něčím daleko větším než jen fíkovým listem, jenž uvadá, nebo kůží mrtvého beránka. Oděl nás svou živou spravedlností a proměnil nás zevnitř navenek. Nejsme pouhou kostní konstrukcí Jeho kostí. Pokryl nás jemným masem svého masa. Odňal od nás naše zatvrdlé srdce a dal nám nové srdce. Pak nás naplnil stejným Duchem, který vzkřísil Krista z mrtvých, aby každá chátrající oblast našeho života mohla být obnovena a vykoupena.

Jestliže ve vás přebývá Duch toho, který vzkřísil Ježíše z mrtvých, pak ten, který vzkřísil Ježíše Krista z mrtvých, oživí i vaše smrtelná těla skrze svého Ducha, který ve vás přebývá. (Římanům 8,11)

Stal se jedním z nás, abychom se my mohli stát stejnými, jako je On. V Něm došlo k naplnění velkého tajemství. Nějakým způsobem se všichni stáváme jedním.

A dám jim jedno srdce a nového ducha vložím do vašeho nitra, odstraním z jejich těla srdce kamenné a dám jim srdce masité, aby žili podle mých ustanovení, zachovávali má nařízení a plnili je. I budou mým lidem a já budu jejich Bohem. (Ezechiel 11,19-20)

V Kristu mnozí sdílí totéž srdce. V Něm se muž a žena stávají jedním. Skrze Jeho oběť se stal jedním i Kristus se svou nevěstou. V Něm se může sjednotit vše, co bylo rozděleno. Naprosto poslušná oběť Ježíše Krista nás zachránila až do krajnosti. Kříž má moc sjednotit všechny, kteří jsou ochotni jej obejmout.

V Kristu se všichni dalecí, ztracení a zbloudilí přiblížili Bohu.

Obětní beránek

Věděli jste, že v době, kdy byl knězem Áron, přinášeli před oltář jako oběť dva beránky? Jednoho zabili jako oběť za hříchy. Ten druhý byl označen za obětního beránka a nebyl zabit. Kněz přenesl hříchy Božího lidu na toto třesoucí se stvoření a pak jej propustil. Jako Kain byl tento beránek označen a odsouzen putovat v divočině ve své hanbě. (viz 3. Mojžíšova 16,10)

Tento beránek byl nyní vyhnancem. Už neměl své místo ve stádě. Pastýř už mu nenabízel zelenou pastvu na loukách ani svou ochranu. Pokud se k někomu jen přiblížil, odehnali jej pryč. V noci odpočíval o samotě velmi neklidně. Bez ostatních mu bylo zima. Ve dne putoval sám v nehorázném horku. Obětní beránek trávil své dny putováním za vodou a jídlem, vydán na milost hladovým šelmám.

Cítili jste se někdy jako obětní beránek? Možná na vás svalili vinu, vyhýbali se vám, byli jste osamoceni a odmítáni. Možná jste putovali pustinou obtíženi hříchem a vinou. Možná i dnes uleháte každou noc osamocení v ledovém strachu. Snažili jste se začlenit, ale nikdo vás nepřijal? Obviňovala vás vlastní rodina? Odřízli vás? Vytlačili vás z kruhu svých přátel? Vystřnadili vás z úkrytu církevní budovy?

Nevadí! V Ježíši je místo i pro vás. My všichni chybujeme, On je však bez chyby. Už nepotřebujeme obětní beránky, neboť Ježíš vzal veškerý hřích. Kristova krev přivedla k Bohu všechny, kteří bloudili, a očistila jakýkoli zbytek hanby, jež se nás snažila izolovat a udržovat ve stavu obětního beránka.

Dokonce i když umíral, mohl vynést soud. Místo toho však řekl: „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“ (Lukáš 23,34) Těmito slovy přepsal Boží vtisk v Jeho Synu hanbu a vinu, kterou uvedli v chod Adam s Evou. Krev Adamova syna Ábela spravedlivě volala k nebi a prohlásila jeho

bratra vrahem. Ježíšova krev vyhlásila Jeho bratrům odpuštění. Proto se v Bibli píše, že krev Ježíše Krista mluví o lepších věcech: „Přistoupili jste .... a k prostředníku nové smlouvy Ježíšovi, a ke krvi pokropení, která mluví lépe než Ábel.“ (Židům 12,24)

Ke krvi pokropení, která mluví lépe .... To byla Ježíšova slova: „Otče, odpusť jim.“ Rozhodl se, že se stane naší záhubou, než aby nás označil pro záhubu, již jsme si zasloužili.

Jenže to byly naše nemoci, které snášel, a naše bolesti, které nesl; a my jsme si o něm mysleli, že je zasažen a ubit Bohem a zkrúšen. Ale on byl probodnut za naše přestoupení, zdeptán za naše provinění, na něho dolehla kázeň pro náš pokoj a jeho ranami jsme uzdraveni. My všichni jsme zabloudili jako ovce, jeden každý jsme se obrátili na svou cestu, a Hospodin na něho nechal dopadnout vinu nás všech. (Izajáš 53,4-6)

Ježíš neučinil nic, za co by si zasloužil trest. My jsme neučinili nic, za co bychom si zasloužili Jeho oběť. On byl odmítnut, zrazen, probodnut, rozdrčen, zbit, zbičován, utlačován a potom ukřížován.

Jedině Bůh, jenž je láska, by dal svého Ducha těm, kteří učinili pokání ze zabití Jeho Syna. Mysleli si, že kříž je Ježíšův konec. Neměli ani ponětí, že to je jejich začátek. Kříž byl mečem lásky.

Poté, co již více než tři desítky let studuji Bibli, říkám si často, zda jsem již vůbec začala chápat tento zázrak, kterým je kříž. Není to symbol moci. Je to míra veškeré moci. Co bylo pro Krista smrtí, nám se stalo životem v hojnosti.

Náš Pán Ježíš je Božím Slovem a je, byl a bude Jeho neměnným příslibem: „Ježíš Kristus je tentýž včera i dnes, i na věky.“ (Židům 13,8)

Kříž je konečným ujištěním o naplnění každického příslibu. Je to meč, jenž rozsekal každický zbyteček nepřátelství mezi nebem a zemí tak jistě, jako je to meč, jenž nás proměnil skrze chirurgický zákrok Božího Slova. Kříž byl vaší nadějí ještě dřív, než jste si uvědomili, že jste bez naděje. Odpovědí předtím, než jste zjistili, že existuje nějaký problém. Kříž symbolizuje Boží věrnost a současně je vyjádřením Jeho víry v nás. Skrze kříž jsme vybaveni kráčet s Ním.

ČÁST 2

VYBAVENÍ

6

STÁT SE BOJOVNÍKEM

Potíže jsou posílením. Boj se zlem nám dává sílu bojovat se zlem ještě více.

- OSSIE DAVIS

Věřím, že Bůh povolává své dcery, aby byly mnohem více, než jen vojáky. Volá nás, abychom se staly bojovnicemi. Proto budu v této kapitole používat vojenské termíny, ale prosím, mějte na mysli, že nebudu odkazovat k armádě naší země, pokud budu srovnávat povahu vojáka s povahou bojovnice.

Když jsem procházela knihami o umění vládnout mečem a šermu, brzy jsem si uvědomila, že existuje široká škála motivů, proč se chopit zbraní a zapojit se do bitvy.

Na světě jsou rozhněvaní teroristé, kteří bojují krutým a zákeřným způsobem za své zoufalé a zvrhlé cíle. Pak existují nájemní žoldáci, již milují boj tak moc, že k němu nepotřebují žádný osobní důvod. Jejich loajalita je na prodej tomu, kdo nabídne nejvíc. Na druhé straně této škály jsou vojáci, kteří jsou zaměstnaní a slouží v nějaké armádě.

Nakonec tu máme bojovnice.

„Bojovnice“ je způsob života. Mnohé bitvy, které bojují, jsou bitvy s neviditelným nepřítelem. Všichni bojovnice musí být vycvičeni v něčem, čemu starodávni samurajové říkali *cesta bojovnice*, což je přístup k životu, jenž miluje *svobodu bez strachu*. Nenapadá mne lepší postavení, které bychom my měli přijmout. Pokud tato slova přeskládáme, získáme tím postavení zajatce: *strach bez svobody*.

Je to smutné, ale strach bez svobody se pro mnohé stává novým standardem. Jako dcery bojovnice máme příležitost ztratit svůj život a získat ten Boží. To znamená, že máme svobodu rozhodnout se

kráčet po stezce svobody beze strachu, protože náš Pán už záležitost smrti a života vyřešil na kříži.

Toto postavení je pro bojovníka jedinečné. Samurajové dávali svým mečům jména, protože věřili, že každý meč má v sobě ducha, jenž mu dává sílu. Tato praktika vyústila v uctívání meče. My však nepotřebujeme meč, jenž má ducha, protože máme meč Ducha! Pokud se dáme vést Božím Slovem, tak používáme jméno Ježíš a uctíváme Jej svým životem, když vyvýšíme Jeho Slovo nad svoji vůli.

Terorista je poháněn strachem. Žoldák či nájemný voják je motivován chamtivostí. Klasický voják v armádě musí poslouchat rozkazy. Bojovník však má na výběr. Ctí, co je zbožné a šlechetné, je častokrát to, čím se z vojáka stane bojovník.

Milované, jsem si jistá, že moc dobře víte, že žijete v době nepokojů, konfliktů a válek. Bitvy zuří na všech frontách. Je to smutné, ale tyto útoky začínají u důvěrných zvěstev jako je zneužívání dětí tam, kde by měly zakoušet útočiště a bezpečí domova, a končí u rafinovaných sítí obchodníků s lidským masem, kteří prodali až dvacet sedm milionů lidí za účelem sexu a práce.⁷ Kromě těchto skrytých hrůz vidíme ve světě kolem sebe mnoho zjevných hrozeb. Stojíme na okraji a sledujeme, jak se národy denně vyzývají a vyhrožují neosobní, masovou válkou.

Protože je tento útok na tolika frontách, zahrnuje tolik lidí a ohrožuje tak mnoho, nemůžeme náš boj omezit pouze na bitvy bezprostředně před námi. Měly bychom si dát za cíl vyhrát každíčkou bitvu takovým způsobem, abychom nakonec přeslavně zvítězily v celé válce. Tento přístup vyžaduje strategii, intuici, vizi, moudrost, trpělivost, vytrvalost, houževnatost, jednotný hlas a koordinované úsilí.

Pro lepší pochopení si představte virtuální videohru. Jak se vám bude dařit, pokud bude vaším cílem pouze projít současnou úroveň? Jak tomu rozumím já, hráč s takovým smýšlením se nedostane příliš daleko a nevydrží ve hře moc dlouho. Nyní musím dodat, že nejsem vůbec dobrá ve hraní podobných her, ale mí synové v nich dosáhli mistrovské úrovně. Poté, co jsem je sledovala, zjistila jsem, že cílem hry není jen proběhnout současnou úroveň co nejrychleji. Vždy je tam něco, co musí člověk sebrat, najít nebo se naučit, něco, co bude později potřebovat v dalších úrovních hry.

Sleduji, jak mí synové manévrují a riskují, jen aby získali určité předměty, jež jsou skryté v té dané úrovni hry. Každý tento předmět má svou jedinečnou hodnotu, ale obvykle je člověk nepotřebuje hned v té dané chvíli. Mnohokrát je musí sbírat jen proto, že mají svou hodnotu.

Nyní opustíme příklad videohry a vrátíme se zpět na reálné cesty tohoto světa. Nikdy byste neměly pochybovat o tom, že co se nyní zdá být malé a nedůležité gesto, může jednou v budoucnu otevřít velkou bránu nebo zmocnit vás k něčemu většímu.

Právě proto jsou malé věci tak velmi důležité. Spolu s námi vstříc naší budoucnosti nejdou jen naše skutky, ale také zkušenosti, které jsme získali během cesty. Buďte si vědomy, že je velmi pravděpodobné, že tajemství, které jste se rozhodly zachovat, nebo neviditelný skutek vaší loajality z minulosti, vás ochrání v době, která vás teprve čeká.

Bojovníci procházejí životem s předvídavostí. Chápu, že každá výzva je pro ně příležitostí získat určitou dovednost a sílu.

Nejedná se o políčko o několika hektarech. Jedná se o věc, za kterou bojujeme. Ať už porazíme nepřítele v jedné jediné bitvě nebo postupně, výsledek bude tentýž.

- Thomas Paine

Válka by se nikdy neměla týkat půdy. Mělo by v ní jít o princip. Američtí revolucionáři se chopili zbraní, aby bojovali proti nespravedlnosti své doby. Byla to drahá a krutá válka, ve které zemřelo na obou stranách mnoho vojáků a bojovníků. To však není typ války, který vedeme my. Naše válka se netýká nespravedlnosti. Jde v ní o konflikt Boha a ďábla. Skutečně jste součástí dávnověkého boje mezi temnotou a světlem.

Nepřítelův terč

Pokud se vrátíme zpět k Bibli, tak poprvé, kdy je slovo bojovník uvedeno, je uvedeno spolu s přídavnými jmény *hrdinský, skvělý a mocný*: „Kuš pak zplodil Nimroda. On první se stal hrdinou na zemi. On byl mocný lovec před Hospodinem.“ (1. Mojžíšova 10,8-9)

Označení „první na zemi“ nám zjevuje, že k hrdinským válkám docházelo už v nebi a že Nimrod však byl prvním lidským bojovníkem na tváři země. Náš problémový svět je jen padlým, stinným odrazem přeslavného nebe ve výšinách. Proto by nás nemělo překvapovat, že konflikt existoval v nebi dávno a pak se rozšířil na zem. Jedna taková válka v nebi je popsána v knize Zjevení:

A v nebi nastala válka: Michael a jeho andělé museli bojovat s drakem. Drak i jeho andělé bojovali, ale neobstáli, a už pro ně nebylo místo v nebi. (Zjevení 12,7-8)

V této pasáži se dovídáme jméno jednoho z největších nebeských bojovníků, jméno archanděla Michaela. V této válce nejenže je drak se svými jednotkami poražen, je přinucen změnit své místo. Starodávná bitva se přesunuje na jiné území. Drak nyní vypouští svůj vztek na Boží dcery.

„Běda zemi a moři, neboť k vám sestoupil Dábel s velikou zuřivostí; ví, že má málo času.“ Když drak uviděl, že byl svržen na zem, začal pronásledovat ženu, která porodila toho syna. Ale té ženě byla dána dvě křídla velikého orla, aby mohla letět do pustiny na své místo, kde skryta před hadem bude živena čas a časy a půl času. A had vychrlil z tlamy za ženou vodu jako řeku, aby ji strhl proudem. (Zjevení 12,12-15)

V těchto verších je ukryto tolik prorocké symboliky, že si ani neodvažují tvrdit, že všemu dokonale rozumím. Tato pasáž nese jak duchovní, tak doslovný význam. V celém tom záhadném tajemství však dokážeme rozeznat jasnou pravdu: tento drak, ďábel a had nedočkavě touží zničit „ženu“. Bibličtí vědci jsou přesvědčeni, že žena v této pasáži představuje Izrael. Později začne drak vést válku s jejími dětmi:

Drak se na tu ženu rozzuřil a odešel, aby rozpoutal válku proti ostatním z jejího potomstva, kteří zachovávají Boží přikázání a mají Ježíšovo svědectví. (verš 17)

Nemylte se, ďábel chce podlomit Boha a zničit Jeho děti. *Církev* je ženského rodu a zahrnuje jak muže, tak ženy, ale neustále se opakuje, že hněv draka je namířen proti ženě. Nejdříve to byla Eva, pak Sára, potom Izrael, nakonec Marie. Nyní jsou jeho jedovaté útoky namířeny proti nevěstě. Za sebou má ďábel předlouhou historii své nenávisti vůči ženám. Neexistuje lepší způsob, jak zranit ženu, než je zaútočit na její děti. Kdo jsou děti této ženy? Všichni, kteří zachovávají Boží přikázání a mají Ježíšovo svědectví. Zapadáte do tohoto výčtu také?

Převzácné ženy, vždyť už víte, že jste jeho terčem. Proto byste se už konečně mohly rozhodnout stát se hrdinským bojovníkem.

Prvotní bojovník

Další zmínka o slově bojovník v Bibli je zjevení nejvyššího Boha: „Hospodin je válečník, Hospodin je jeho jméno.“ (2. Mojžíšova 15,3)

Hospodin (Jahve), náš nejvyšší a svatý Otec, je tím prvotním bojovníkem. Pán všeho není částečně otcem a částečně vojákem. Náš nejvyšší Bůh je obojím najednou a ještě mnohem více. Je to náš mocný otec bojovník a my jsme Jeho dcery: kost Jeho kostí, tělo Jeho těla. Takže zdravý rozum snadno pochopí, že do naší DNA byla vetkána informace o tom, že jsme bojovník.

Byla bych ráda, abychom se mohly posunout kupředu rozhodným krokem a s pocitem opravdové jistoty. Vy jste jednou provždy dcerami a bojovnicemi. Existují i poetičtější jména označující toto postavení a mně se všechna líbí: bojovnice princezna nebo princezna bojovnice. Vyberte si, který se líbí vám osobně nejvíc. V této kapitole bych ráda vykreslila, jak vypadá dcera bojovnice tím, že srovnám a porovnáám koncept bojovníka a vojáka.

První rozdíl je zřejmý už z toho, jak každá z těchto rolí vzniká: bojovníci jsou povoláni, vojáci najímáni. Můžete být bojovníkem, aniž jste se kdy do armády zapsali. Okamžitá potřeba povolává bojovnicemi a přivolá jejich srdce k boji. Rozhlédněte se kolem sebe. Není za co bojovat? Bojovníci nejsou najímáni, aby se stali součástí něčeho. Uvnitř zakusí nutkání, které je přivede k tomu, aby se k boji za nějakou věc připojili.

Většina vojáků pobírá plat, skuteční bojovníci se stávají bojovnicemi v akci.

Nejste civilisté, již byli draftováni či najati, aby se stali součástí bitvy, která probíhá kdesi ve vzdálené zemi. Neexistuje organizace, která by vám mohla přidělit řádnou hodnost, protože jsem královská dcera svého Krále a ten si vás vybral osobně s určitým záměrem. Na této bitvě není nic neosobního. Je to zuřivá, veliká bitva proti vaší rodině.

*Král touží po tvé kráse, vždyť je to tvůj pán, skláněj se před ním!
(Žalm 45,12)*

Když jsem studovala šerm a umění vládnout mečem, neustále jsem se setkávala s tímto slovem: čest. Slovo *touží* ve výše uvedeném verši naznačuje, že existuje možnost *nedovolit* králi nebo snad dokonce mu *odepřít* svou krásu. Jsem přesvědčena, že odpíráme Králi přístup ke své kráse neuctivostí. Bohužel žijeme v době, kdy je neuctivost nejen velmi častá, ale mnohokrát také oslavovaná.

Naše dnešní kultura bude ženy spíše vyzývat, aby zneuctily své tělo nemorálností, zkažeností, obezitou a dalšími poruchami stravování, než aby je vyzývala k slušnosti, spořádanosti a umírněnosti. Kdysi obecně uznávané ctnosti jako je bezúhonnost, dobrá pověst a čistá reputace,

jsou dnes v naší kultuře nechtěnou, ohranou písničkou. Je mnohem pravděpodobnější, že se setkáme s obscénními tanečními pohyby, předraženými módními doplňky, rychlými auty a ženami, které obletují muže v klubech a barech. V tomto pseudo světě raperů je zřejmé, že si respekt zaslouží spíše ti arogantní, obscénní, bezohlední a chamtiví.

Svůdnost nahradila krásu. Schopnost manipulace zvítězila nad moudrostí. Pošetilost už na nás nemusí volat z ulic, protože se její poselství a hudba snadno vetřely do našeho domova.

Můj manžel říkává, že úcta a čest začínají v srdci člověka a postupně se projevují navenek v jeho činech. Věřím, že je to stejné s postojem dcery bojovnice. Rovněž začíná v srdci. Proto si své srdce horlivě a pečlivě střeží tím, že hlídá svou mysl. To znamená, že dává pozor na to, co slyší a říká, ale také na to, co vidí a dělá. Pokřivená hrozba neúcty se snaží vplížit a pomalu vkrást do našeho života a zabarvit a zničit vše, co je krásné.

Náš Král bojovník je překrásný.

Vůbec nic se nelze srovnávat s Jeho obrazem.

Zázračné stvoření v celé své šíři zachycuje jen částku Jeho krásy.

Mohutné oceány, vysoká nebesa, majestátné hory mluví o mocné, nezměrné a nekonečné kráse Jeho síly.

Každická živoucí bytost od rostliny po zvíře je neodolatelným zjevením skutečnosti, že je náš Bůh velkolepý!

S láskou stvořil své syny a dcery, aby nesli Jeho majestátnost, slávu a krásu více, než jakékoli další stvoření.

My jsme Jeho mistrovské dílo.

Právě o to je to tragičtější, když se chováme tak, že zneuctíváme Jeho právo jednat a vládnout v našem životě. Když nectíme Jej tím, že ctíme druhé, je v nás Jeho obraz pokřivený. Dokonce i svět ví, že bychom měli milovat.

Jsme dcery a jako takové neseme podobu svého Otce. Když Jej milujeme celým svým srdcem, zahrnuje to také naši mysl a celou naši sílu. Když však zmaříme rady Jeho Slova svou vědomou neposlušností, nekonečná krása přeměňující moci Ducha Svatého v našem životě se vytrácí a svět pak nemůže zahlédnout tohoto nového člověka.

Během svého zkoumání jsem zjistila, že neexistuje situace, kdy by opravdový hrdina nebyl čestný, protože bojovníci jsou zavázáni ctí něčemu vyššímu, než jsou oni sami. Hrdinští samurajové žili takovýto život disciplíny. Středověcí rytíři byli známí ušlechtilostí. Čest znamenala, že byli oddáni přísným pravidlům, jež vyžadovala odevzdání a disciplínu. Rytíři skládali přísahu věrnosti svému pozemskému králi. Na oplátku

za jejich věrnost a oddanost získali pozemky a tituly. Mnohokrát to znamenalo, že byli připraveni zemřít na bitevním poli.

Nesloužíme však pozemskému, smrtelnému králi, jehož spravedlnost se měří lidskými měřítky. Nakonec bude Bůh sám naší odměnou. Jednoho dne přivede Jeho moudrost, milost a spravedlnost všechny národy k úžasu. Takový je náš Král, ten, Jenž je hoden a Jehož hodnotu nelze vyjádřit a popsat žádnými lidskými slovy.

Náš velkorysý Král věděl, že nebudeme moct dodržovat přísný etický kodex a že nikdo z nás není schopen zasloužit si čestné postavení. Proto nás přijal skrze adopci a dal nám čest svého jména. Věděl, že si svou cestu sami nebudeme moct najít, proto nám na svět poslal svého Syna, aby nás vyučil své královské cestě. Náš úžasný Král Otec nám dal svůj život, abychom tak mohli uniknout jistému rozsudku smrti a mít podíl v Jeho království, jež má přijít. Dal nám svůj život, abychom mohli mít přístup k Jeho autoritě a moci již nyní.

Jestliže kdy existoval nějaký lid, jenž by měl mít důvod být zavázán ctí, pak jsme to my. Proč je tedy mezi Jeho lidem tolik neúcty? Nestali se z nás unavení vojáci, místo ohnivých bojovníků? Na tyto otázky opravdu nemám odpověď, ale věřím, že se můžeme stát řešením pro tento problém. Jako jednotlivci i společně máme sílu tento trend změnit.

Vojáci jsou cvičeni. Bojovníci jsou třbeni.

Stát se bojovníkem

Jste připraveni stát se něčím víc, než jen vojákem? Pokud ano, tak si, prosím, uvědomte, že proces přípravy bojovníka bude vypadat úplně jinak. Všichni vojáci jsou cvičeni, ale jako bojovník k tomuto výcviku navíc přibude třbení. Varuji vás, proces třbení není příjemný ani rychlý. (více na toto téma v další kapitole)

Každý voják vidí, co dělá jeho nepřítel, a pak podává zprávu o jeho pohybu. Není potřeba hlubšího rozlišení tam, kde je vše zřejmé. Bojovníci jsou však vedoucí, kteří zároveň vnímají, co Bůh dělá v neviditelné oblasti. Voják by řekl: „Podívej, jsme obklopeni chaosem a problémy.“ Bojovník ví, že má Bůh vše pod kontrolou a že Boží armáda je již připravena na protiútok.

V Bibli máme skvělý příklad této situace. Syrský král poslal armády svých vojáků proti bojovníku – proroku Elíšovi. Bylo jedno, jakou

Fakta ze šermu

Špatný

šerm je emotivní, neopakovatelný, brutální a ubližuje. Soustředí se jen na výsledek a je plný zbytečných, nesmyslných pohybů.

strategii připravil syrský král nebo jak pečlivě svůj útok naplánoval. Prorok Eliša měl duchovní vhled a vždy izraelského krále varoval předem. Rozčílený syrský král se rozhodl, že Elíšu zajme. V noci oblehl celé město Dótan, kde prorok přebýval. Když se druhý den ráno probudil Elíšův služebník, byl v šoku. Popsal celou situaci Elíšovi: obklopují nás koně, vozy, neuvěřitelně početná armáda, jež jim nenechala žádnou cestu k úniku. Jako dobrý voják podal zprávu o postavení nepřítele. Nyní si poslechněte odpověď bojovníka:

„Neboj se, protože s námi jich je víc než s nimi. Pak se Eliša modlil: Hospodine, otevři jeho oči, ať vidí. A Hospodin otevřel služebnickovy oči a viděl, hle, pohoří kolem Elíši bylo plné koní a ohnivých vozů. (2. Královská 6,16-17)

Strach zaslepuje. S námi je jich však vždy mnohem víc. Dcera bojovnice si nese v srdci tato slova povzbuzení: „Co tedy k tomu řekneme? Je-li Bůh pro nás, kdo je proti nám?“ (Římanům 8,31)

Tento verš přináší jak otázku, tak i odpověď. Neboť větší je ten (Ježíš), který je v nás, než ten (démon), který je ve světě (viz 1. Janův 4,4). Někdy se nám toto ujištění ukáže jako tábor plný ohnivých vozů. Jindy je to neuhasitelná naděje, jež hoří uvnitř nás.

Bojovníky pohání vnitřní, věčný mandát. Jejich reakce vychází z jejich nitra. To znamená, že nabídnou vše, co je v jejich silách. V jejich reakci je přebytek, protože děti by měly učinit mnohem více, než najatí služebníci. Vojáci plní rozkazy do puntíku. Přesto tyto rozkazy někdy vykonají bez horlivosti, se kterou se velitel vydal. Litera zabíjí, ale Duch ví, jak dát život a obživit.

*Dobří lidé nesmí poslouchat zákon příliš dobře.
- Ralph Waldo Emerson*

Vraťme se nyní k příběhu bojovníka, proroka Elíši. Vidíme, že Bůh na jeho žádost oslepil nepřátele. Eliša pak přivedl celou armádu před izraelského krále. Král byl radostí z toho, že má všechny nepřátele u nohou, celý pryč a požádal Elíšu o povolení zaútočit a pozabíjet je. Eliša odpověděl:

„Nepobíjej. Cožpak jsi je zajal svým mečem a lukem, že je chceš pobít? Předlož jim chléb a vodu, ať jedí a pijí a pak ať jdou ke svému pánu.“ (2. Královská 6,22)

Poté syrské výpady proti Izraeli ustaly.

Voják by ty, které bojovník nakrmil, pozabíjel. Masakr by výpady

Syřanů nezastavil, jen by ještě zesílily a rozpoutala by se nenávistná válka. Elíša projevil slova Krista v akci (viz Lukáš 6,27), ještě než kdy byla vyslovena. Boží Duch vede své proroky bojovníky. Dokonce i král se na vojenskou strategii doptával Elíši. Vojáci, plní-li lidské rozkazy do puntíku, zaútočí, přikáží a pozabíjejí. Na rozdíl od nich bojovník vede ostatní a naléhavě je motivuje, aby se k němu přidali.

Vojáci mají jiné myšlení. Ví, na jak dlouho se do armády zapsali, a nemají v úmyslu zůstat ani o den déle nebo méně. Drží své postavení, jejich postavení je však neuchvátilo. Slouží, aby mohli odejít. Bojovník neodchází nikdy. Bojovník je status nebo postavení, jež si člověk nese po celý život.

Král David byl po celý svůj život bojovníkem. Svou první bitvu vyhrál proti lvu a medvědu:

Nato David řekl Saulovi: Tvůj otrok byl pastýřem ovcí svého otce. Když přišel lev či medvěd a odnesl ovci ze stáda, vyrazil jsem za ním, bil jsem ho a vysvobodil jsem ji z jeho tlamy. Když proti mně povstal, chytil jsem ho za čelist a bil jsem ho, až jsem ho usmrtil. (1. Samuelova 17,34-35)

David tuto bitvu bojoval a vyhrál v soukromí. Jeho jedinými svědky byly ovce, hvězdy a Bůh. Jeho bratři mohli tuto konfrontaci se lvem a medvědem zpochybňovat. Říkat si, zda k ní vůbec kdy došlo. I vy možná máte své soukromé bitvy. Dosáhli jste vítězství, která s vámi nikdo jiný neoslavoval. Nebo jste možná jako David. Byli jste u toho sami a nikdo nevěří, že k tomu opravdu došlo. Buďte trpěliví. Bůh soukromé vítězství nikdy nepromrhá. Jednoho dne, ať na zemi či v nebi, se toto vítězství bude slavit! Ten den pro Davida nadešel, když se projevil jako bojovník v den, kdy veřejně zabil Goliáše.

David Pelištejci odpověděl: Ty jdeš proti mně s mečem, kopím a srpáčem, ale já jdu proti tobě ve jménu Hospodina zástupů, Boha izraelských řad, kterého jsi tupil. Dnes tě Hospodin vydá do mé ruky. Zabiju tě a srazím ti hlavu. Dnes vydám mrtvolu pelištejského vojska nebeskému ptactvu a zemské zvěři. A tak celý svět pozná, že s Izraelem je Bůh. (verše 45-46)

Dovedete si představit Davida, jak běží a s každým krokem získává rychlost? Beze strachu poháněn silou jména svého Boha? Zajímalo by mě však, co by se asi mohlo stát, kdyby nezabil lva či medvěda. Co kdyby si řekl, že jedna ovce nestojí za to, aby riskoval svůj život? Voják by se rozhodl, že do budoucna bude dávat větší pozor, ale pro bojovníka je budoucnost již dnes. Bojovník získává úplně všechno.

Nikdy si nemyslete, že nezáleží na tom, co uděláte pro druhé nebo co uděláte v soukromí. Záleží na tom více, než si jen dovedeme představit. Bůh sleduje, jak nakládáme s tím, co není naše vlastní, než nám svěří více.

Bojovník nezvažuje pro a proti, když je potřeba, aby dobro zvítězilo nad zlem. K tomu, aby člověk pronásledoval lva s beránkem v tlamě, je zapotřebí mít srdce bojovníka. Bitvy, jež vyhráváme v soukromí, způsobí, že potom na veřejnosti porazíme obra.

Jsem přesvědčena, že největší chvíle Davida jako bojovníka zachycovaly příběhy těch, jež nechal přežít. Pro mne osobně nebyla jeho největší vítězství v době, kdy ženy zpívaly „Saul pobil své tisíce a David své desetitisíce.“ (viz 1. Samuelova 18,7) Jeho pravá velikost bojovníka byla zjevena v daleko menším počtu. Je to číslo tři. David se prokázal být skutečným bojovníkem, když odmítl zabít Saula v sebeobraně a když nezabil Nábala a Šimeje, již se mu oba hanebně vysmívali. Tím, že ušetřil jejich život a dovolil tak Boží spravedlnosti, aby jednala, dokázal, že je skutečným králem.

**Skutečné dcery
bojovnice mají
bázeň Boží, a proto
Jej radostně uctívají
a poslouchají.**

Bojovník chápe, že nosí meč jako nástroj spravedlnosti, ne soudu. Voják by je všechny zabil. To je přesně to, co vojáci dělají. Jsou vycvičeni zabíjet. Bojovník jde mnohem dále. Život dává a bere proto, aby zanechal odkaz a ustanovil dědictví. Bojovník bojuje podle Boží vůle, zatímco voják válčí kvůli vůli lidské.

Saul byl králem lidí a byl také jejich vojákem. Voják slouží své armádě, která je veřejným hlasem lidu. Dokázal toto označení, když dovolil, aby jej lid přiměl obětovat Bohu a tím ztratil dědictví, jež by Bůh jinak skrze něj ustanovil.

Saul řekl Samuelovi: Zhřešil jsem, neboť jsem překročil Hospodinův příkaz i tvoje slova; protože jsem se bál lidu, uposlechl jsem ho. (1. Samuelova 15,24)

Koho se obáváte, tomu budete nevyhnutelně i sloužit. Bojovník poslouchá Boha.

Vždyť Hospodin je Nejvyšší, je hrůzu vzbuzující král, veliký nad celou zemí! (Žalm 47,3)

Skutečné dcery bojovnice mají bázeň Boží, a proto Jej radostně uctívají a poslouchají. Vojáci se obávají lidí, proto také člověka poslouchají. Všichni bojovníci však ví, že se nakonec budou zodpovídat neviditelnému Bohu, jenž je stvořitelem nebe i země.

Saulův syn bojovník

Voják král Saul měl syna bojovníka, jenž se jmenoval Jónatan. Ten je úžasným příkladem toho, jak následovat Boha a být věrným. Letmý pohled na život Jónatana nám odhalí, co vše může Bůh udělat, pokud se ztotožníme s Jeho záměry. Pokusím se ten příběh nastínit, ale přečtěte si, prosím, následující verše tak, jako byste je nikdy předtím ještě nečetli.

Pelištejci a Izraelci byli už dlouhou dobu na nože a nyní je válka nevyhnutelná. Pelištejci odzbrojili Izraelce, zabrali jejich zemi a obrátili jejich pozornost k jezdcům, již neustále plundrovali jejich zásoby a opakovaně pronásledovali lid drobnými útoky. K tomu všemu zakázali v Izraeli kovářské řemeslo, aby se ujistili, že zde nebudou moct být vyrobeny nové zbraně.

V čas boje se stalo, že u nikoho z lidu, který byl se Saulem a s Jónatanem, nebyl meč ani kopí; měl je pouze Saul a jeho syn Jónatan. (1. Samuelova 13,22)

Saul s Jónatanem vedli armádu, která byla pro boj s nepřitelem velice špatně vybavená. Na šest set lidí byly pouze dva meče. Saul s mečem v ruce zůstává na okraji a stahuje se do jeskyně, zatímco jeho syn Jónatan se svým zbrojnošem se odplížili do nepřátelského tábora.

„Jónatan řekl služebníkově, svému zbrojnoši: Pojd', projdeme k hlídce těch neobřezanců. Snad pro nás Hospodin něco udělá. Neboť Hospodinu nemůže nic zabránit, aby zachránil skrze mnoho nebo skrze málo. Jeho zbrojnoš mu řekl: Udělej vše, co máš na srdci. Vzhůru! Hle, já jsem s tebou tak, jak to máš na srdci.“ (1. Samuelova 14,6-7)

Vidíte odvážný postoj Jónatana? Je si moc dobře vědom, že to není o něm nebo jeho meči. A skutečnost, že jeho zbrojnoš nemá žádnou vlastní zbraň, v této bitvě vůbec nic neznamena. Výsledek spočívá v Hospodinově schopnosti. Jónatan ví, že nic nedokáže zastavit Boha, jenž zachraňuje. Zbrojnoš jistě vnímal víru v Jónatanových slovech, protože jeho odpověď je tak rozhodná. „Hej, Jónatane, udělej ještě více, než o čem jsi mluvil. Udělej vše, co ti hoří v srdci, vše, o čem se odvažuješ snít. Nejsem s tebou jen tím, že jsem tady, jsem s tebou srdcem i duší!“

Najednou mají v očích světlo a v jejich postoji je síla. Když se dva bojovníci shodnou a směle vyhlásí Boží věrnost a své odevzdání, stane se něco mocného. Jónatan ví, že je to nezastavitelné, ví však také,

že potřebují strategii. Proto navrhne plán a potom dovolí Bohu, aby rozhodl o výsledku. Bylo to asi takto: *Bože, my se přestaneme ukryvat a ukážeme nepříteli své postavení. Pokud nás budou honit, utečeme. Pokud nás však pozvou k nim, pak zvíme, že to máš ve svých rukou.*

Ukázali se tak, jak naplánovali. Pelištejští vojáci je pozvali k sobě do tábora, aby je tam zajali. Nepříteľovo pozvání k porážce však ve skutečnosti bylo Božím pozváním k vítězství pro Izrael. Bez jediného zaváhání se Jónatan se svým společníkem vrhají do akce!

Muži z hlídky promluvili k Jónatanovi a jeho zbrojnoši: Vylezte k nám a my vám ukážeme! Jónatan řekl svému zbrojnoši: Lez za mnou, protože Hospodin je vydal do moci Izraele. Jónatan lezl vzhůru po rukou a po nohou a jeho zbrojnoš za ním. Pelištejci padali před Jónatanem a jeho zbrojnoš je za ním usmrcoval. To byla první porážka, ve které Jónatan a jeho zbrojnoš pobili asi dvacet mužů na pozemku asi poloviny akru. Na tábor, na pole i na všechnen lid padl strach. Dokonce i hlídka a nájezdníci se třásli. Země se třásla. Bylo to třesení od Boha. (verše 12-15)

Co vy víte? Nepřítel panikaří, když se dva bojovníci pustí do akce! Na rozhodných útocích vpřed je něco, co paralyzuje nepřítele. Vždycky ho to vykolejí, když přijde jeho snaha zastrášovat v niveč.

Vojáci, kteří se Jónatanovi a jeho zbrojnoši před chvílí vysmívali, se nyní, když se k nim přibližují, třesou v hrůze.

Není už načase, abychom dali Bohu šanci a vylezli ze svých úkrytů?

Pojďme se však na okamžik vrátit zpět. Co kdyby Jónatan neopustil tábor svého otce a nevydal se k pelištejské základně? Co kdyby nikdy nevyřkl smělá slova víry a nenabídl tak Bohu plán? Je možné, že by se svým zbrojnošem vylezl pouze tam, kde by mohl v bezpečí spočítat nepřátelskou armádu, a nikdy by nedošlo ke konfrontaci nepřítele. Pak by sklonili hlavu, začali počítat a bylo by jim jasné, že je nepřítel v převaze více než deset ku jedné. Uvědomění si této situace by je přivedlo k okamžitému návratu zpět do jejich tábora. Není však potřeba počítat nepřátele, když máte zjevení toho, kdo že to bojuje s vámi! Místo, aby se Jónatan a jeho zbrojnoš vrátili do tábora a podali zprávu, rozhodli se jít kupředu a změnit historii.

Je zde něco velmi důležitého a nerada bych, abyste to přehlédli. I *dcery vojáků* se mohou stát bojovnicemi. Je mi jedno, jestli pocházíte z mnoha generací vojáků. Duch bojovníka přebývá ve vás! Stejně jako Jónatan si musíme uvědomit, že nejste omezeny tím, *co je nyní*. Pozvedněte svůj zrak a otevřete své srdce pro všechno, co se může stát. Pak budete moct rozlišit víc, než jen okolnosti, ve kterých se nacházíte.

Zahlédnete, co Bůh chce, abyste udělaly.

Až budete dost statečné opustit to, co nefunguje (například schovávat se v jeskyni), naleznete vítězství na mnohých neočekávaných místech (nepřátelský tábor). Je načase začít riskovat a zkusit to jinak.

Bojovník si nikdy nepředstavuje, že byl najat, aby udělal svou práci, protože ví, že byl povolán změnit svět.

Slyšte povolání

Z historického vývoje lze usuzovat, že žijeme ve zcela jedinečném období, kdy povstává generace hrdinů, za kterými stojí jejich matky a otcové a drží jim palce. Vnímám, jak na nás činí nátlak ekonomické, kulturní, morální i náboženské problémy a změny klimatu, jako když se lůno ženy chystá k porodu. Nedovolte, aby vás okolní nátlak přivedl do stavu deprese nebo vás začal sužovat. Nedovolte nepříteli, aby vás přivedl do bodu, kdy máte pocit, že se na vás vše hroutí. Tlak ze všech stran je součástí Božího plánu jak vás vytříbit a zformovat v někoho, kdo má charakter a hloubku. Vyjdete z tohoto lůna a nadechnete se v síle.

Severu řeknu: Vydej! A jihu: Nezadržuj! Přiveď mé syny z daleka
a mé dcery od končin země, každého, kdo je nazýván mým
jménem, jehož jsem stvořil ke své slávě, jehož jsem utvořil i učinil.
(Izajáš 43,6-7)

Bůh formuje a tvoří si lid, jenž bude k Jeho slávě. A právě nátlak může způsobit, že se z vojáka stane bojovník, ze služebníka syn či dcera. Je nedílnou součástí procesu našeho tříbení. Vnější nátlak je vždy příležitostí nechat se změnit uvnitř. A když se pak Bůh podívá a zjistí, že jsme připraveni, uvolní své pomazání a povolá nás jménem.

Bojovník se naučil jak uposlechnout vedení tichého hlasu uvnitř něj, zatímco voják vnímá nátlak reagovat na povely kolem sebe. Vojáci a bojovníci jednají s nátlakem naprosto odlišně. Voják má postoj, jenž říká vytrvej nebo uteč. Bude se snažit, aby se nátlak zmírnil, a proto bude jíst, pít, utíkat, útočit, drancovat, nakupovat ... Bude dělat cokoli, co mu pomůže přestat myslet na konflikt. Právě toto je důvodem, proč vojáci, kteří jsou pod neustálým krutým nátlakem, často oplácí krutostí. To, čemu musí čelit, si najde cestu i k jejich nitru a potom se projevuje navenek.

*Bůh nám nedává vítězný život. Dává nám život ve chvílích, kdy
vítězíme.*

- Oswald Chambers

Bojovník reaguje jinak. Dovolí nátlaku kolem něj, aby zvyšoval hranici tlaku uvnitř něj, dokud nedojde k rovnováze. Vždy přemýšlí o tom, jak učinit protiútok nebo jak odzbrojit nepřítele.

Bojovníka utváří jednotlivé životní bitvy, zatímco voják bojuje jen po určité období života. Velmi jasně chápu, že je stále lepší být na čas vojákem, než celý život zbabělcem, ale být zbabělcem není možnost, kterou by mohla mít dcera bojovnice na výběr.

Příběh dvou králů

Nyní, když jsme si uvedli rozdíl mezi životem bojovníka a vojáka, pojďme se podívat a porovnat si dva krále; prvního krále Izraele Saula a toho posledního, Ježíše.

Izraelský král voják Saul byl pomazán za krále a vysvoboditele, protože Izrael toužil být stejný jako ostatní národy. Chtěli mít svého vlastního krále. Toužili mít někoho viditelného, na koho by mohli s hrdostí ukázat.

Místo toho, aby se poddali neviditelnému, neporazitelnému věčnému Bohu, chtěli někoho, koho by mohli vidět a koho by se mohli dotknout. Chtěli lidského šampiona, jenž by je vedl do bitev, více než nebeského Krále, jenž by bojoval za ně. Bůh na jejich prosbu odpověděl a dal jim neobyčejného mladíka jménem Saul:

Běželi tedy a dovedli jej odtamtud. Když se postavil uprostřed lidu, od ramen vzhůru převyšoval všechny lid. Samuel řekl všemu lidu: Vidíte, koho si Hospodin vyvolil? *Není mu podobného mezi vším lidem.* A všechny lid křičel: *Ať žije král!* (1. Samuelova 10,23-24)

Saul vyčníval z davu, převyšoval ostatní lid. Nejenže byl silný a vysoký, byl však také velmi pohledný.

Bůh ustanovil vládu Saula dynamickým a mocným vítězstvím nad nepřáteli. Bohužel, netrvalo to dlouho a po této ukázce moci a síly učinil Saul fatální chybu. Samuel dal Saulovi instrukce utkat se v bitvě s Pelištejci. Měl však počkat, dokud Samuel nepřinesl před bitvou za celý Izrael určité oběti Bohu. Saul shromáždil svou malou armádu v Gilgálu a připravoval se utkat se s pelištejskými vojsky, jež byla tak obrovská, že je nebylo možné ani sečíst.

Jak Saul čekal, nepřátelských vojáků neustále přibývalo. Saulovi vojáci se vydělili a začali prchat ze svých pozic a utíkat přes řeku pryč. Nakonec jich zůstalo pouze šest set. Namísto, aby Saul pozvedl svůj zrak k Bohu a získal tak náhled bojovníka (a věřím, že tam Bůh všechny ty Pelištejce přivedl proto, aby je Saul mohl pobít!), dovolil

okolnostem, aby jej „převálcovaly“, a rozhodl se vzít vše do svých rukou. Místo aby své muže povzbudil a připomenul jim, že Bůh je schopen vysvobodit s mnoha i s málem, dovolil, aby ho strach jeho mužů přivedl k neposlušnosti.

*Saul řekl Samuelovi: Zhřešil jsem, neboť jsem překročil
Hospodinův příkaz i tvoje slova; protože jsem se bál lidu, uposlechl
jsem ho. (1. Samuelova 15,24)*

Tomu, čeho se bojíte, budete nakonec sloužit. Bůh vyvýšil hlavu a ramena Saula nad ostatní lid, aby k němu mohl vzhlížet, on se však místo toho snížil na jeho úroveň. Kvůli opakované neposlušnosti potom Saul trpěl a ztratil své království. Bohužel byl Saul nejistým vedoucím, který svou hodnotu odvozoval podle toho, co o něm lidé říkali.

Saulův pád dolů začal neposlušností a vyvrcholil v podobě temných, skličujících depresí, působených ničivým, zlým duchem. Zemřel tak, jak žil, ve strachu z toho, co by mu mohli ostatní udělat.

Zraněn šípem a obklopen nepřátelskou armádou reagoval opět tak, že vzal vše do svých rukou. Aby se vyhnul nepřátelskému mučení, vzal si vystrašený král svůj vlastní život tím, že nalehl na vztyčený meč opřený o zem. Meč, jenž visel u Saulova boku, byl vytasen v reakci na strach. Jediný strach, který by měl král mít, je bázeň před Bohem.

*Saul řekl svému zbrojnošovi: Vytáhni svůj meč a probodni mě
s ním. Jinak přijdou ti neobřezanci a budou se mi posmívat. Ale
zbrojnoš nechtěl, protože se hrozně bál. Saul tedy vzal meč a
padl na něj. (1. Paralipomenon 10,4)*

Když zbrojnoš odmítl vzít Saulovi život, udělal to sám. Existuje nějaký jiný čin, který by byl více beznadějný, než sebevražda? Když izraelská vojska uslyšela, že je jejich král mrtev, a když se Izraelci dozvěděli, že i jejich synové zemřeli v boji, vyhasla v nich poslední jiskřička naděje a opustili svá města. Nepřítel pak přišel a zabral nejen jejich města, ale i jejich majetek a půdu.

Ježíš se však naučil poslušnosti skrze utrpení, a to mu získalo království.

*Ačkoli to byl Syn, naučil se poslušnosti tím, co vytrpěl. I dosáhl
dokonalosti a stal se všem, kdo ho poslouchají, původcem věčné
záchrany. (Židům 5,8-9)*

Podívejme se na to, jakým způsobem tito králové bojovníci čelili krutým nepřátelům a smrti.

Saul vzal vše do vlastních rukou, aby se vyhnul výsměchu nepřátel. Ježíš odmítl v dané situaci cokoli udělat a vydal se nepřátelům do rukou, ačkoli věděl, co mu provedou.

Saul nalehl na svůj meč, aby se vyhnul utrpení. Ježíš se nechal přibít na kříž, aby na sebe vzal naše utrpení.

Saul svou sebevraždou oklamal nepřítele. Ježíš svou obětí oklamal smrt.

Koho byste raději oklamali? Co je více? Zakusit vítězství nad svým nepřítelem nebo získat triumf nad nepřítelem všech?

Svou smrtí král voják Saul vystavil svůj lid prohře tím, že jej opustil. Ježíš svou smrtí obnovil vše, co bylo ztraceno, a přijal nás za své vlastní. Náš král bojovník to pro nás vše udělal, přestože jsme o Něj v té chvíli nestáli. Saul žil jen pro uznání svého lidu. Ježíš zemřel proto, abychom my dostali Boží uznání.

Král Ježíš měl otce Boha, pokřtil Jej Jan a byl naplněn Duchem svatým. Jeho vlastní Jej odmítli. Ježíš se poddal brutálním nepřátelům. Dopustil, aby se Mu posmívali a mlátili Jej tak, že nebyl k rozpoznání. Vytrpěl výslechy, falešná svědectví, veřejnou potupu a rozsudek, v němž byl odsouzen k smrti přesně těmi lidmi, které přišel přivést k životu.

Přesto během všeho zůstal v tichosti. Ježíš neměl na svých rtech železný meč. Jeho slova byla dvousečný meč Ducha, jež vyťasil jen z lásky. Král Ježíš toto všechno udělal pro ty, již Jej odmítali.

Když jsem se podívala na kříž očima bojovníka, zjistila jsem, že není žádná mocnější zbraň, než když člověk položí svůj život.

Náš Spasitel nebyl na sebevražedné misi. Nebyl to náboženský fanatik s bombou přivázanou na svém těle s očekáváním, kolik životů se mu podaří ukrást skrze svou smrt. Nezemřel kvůli tomu, aby unikl pozemskému utrpení nebo aby oklamal krutého nepřítele. Ježíš byl bezbranný, tichý beránek, jenž oklamal řvoucího hada smrti.

Ježíši Jeho život nikdo nevzal. On jej sám vydal a tím, že zemřel, zachránil nás. Odmítl svou záchranu a vysvobození, aby se nám mohl stát obojím.

Když se blížili nepřatelé, náš Král bojovník se modlil. Místo boje se Ježíš jejich krutosti odevzdal. Raději než vzít vše do svých rukou a nalehnout na meč, jež nesl Petr, nesl Ježíš svůj kříž. A když vystoupal až na kopec, kde měl zemřít, položil se na čepel meče - kříže a nechal si

Fakta ze šermu

Existují dva stupínky k šermu: prvním je cvičení a trpělivost, druhým je praxe.

ruce přibít „až do krajnosti“ na jeho rukojeť. Poté římsí vojáci vztyčili nesnesitelný dřevěný meč a zabodli jeho krutý hrot jako vražedný kořen stromu do země.

Z námahy své duše uvidí ovoce a nasytí se. Svým poznáním můj spravedlivý otrok ospravedlní mnohé a jejich provinění on sám ponese. *Proto mu dám podíl ve velikých zástupech (poctu vítězného vojáka – angl. překlad; pozn. překladatele) a s nespočetnými bude dělit kořist, protože vylil na smrt svou duši a byl započten mezi vzpurné. On odnesl hřích mnohých a je přímluvcem za vzpurné. (Izajáš 53,11-12)*

Fakt, že Ježíš svou duši vydal na smrt, dokazuje, že si ji také mohl zachovat a vyhnout se smrti. Izajáš objasňuje, co kříž znamenal. Ježíš chápal, že jediný způsob jak zvítězit, bylo vydat se nejvyšší moci (vůli Jeho Otce), a že my budeme Jeho odměnou. Vydržel agónii a potupu proto, aby se v nás zjevilo Jeho vítězství. Skrze Jeho utrpení jsme získali spravedlnost. Jsme Jeho triumfální odměnou.

Bůh nám vždy dá veškerou milost a sílu, kterou kdy budeme potřebovat, abychom naplnili Jeho vůli. Bojovníci poslouchají své velitele a když selžou (a oni selhávají), neobviňují druhé lidi. Ježíš vzal naši vinu a činil vůli Otce.

Milované, jste dcerami triumfálního Krále bojovníka. Meč bojovníka, jež nesete, představuje čest, ctnost, odvahu, krásu, věrnost a svobodu od strachu. V další části zjistíme, jak je ovládat s určitým záměrem.

*Žádný normální, zdravý, svatý člověk si nikdy nezvolí utrpení.
Rozhodne se jen zkrátka pro Boží vůli, tak jako to učinil Ježíš,
ať už to přinese utrpení nebo ne.
- Oswald Chambers*

7.

PŘEKOVAT MEČ

Hrdiny se nestáváme během těžkých chvil. Během nich však povstává „hrdina“, jenž je uvnitř nás.

- BOB RILEY

Proces výroby meče je velmi podobný procesu vzniku života.

Oheň, voda a tlak jsou nástroje, jež jsou využívány k pročištění kovu, kalení ocele a výrobě mečů. Během procesu výroby mečů dochází k aplikaci velkého tlaku ihned po rozehrání v ohni. Použití tlaku je nejlepší ve chvíli, kdy je předmět poddajný a pružný, protože pokud by byl křehký, rozlomil by se! Během kování meče dochází k několikanásobnému, opakovanému procesu.

Můj oblíbený příběh o kování meče se nachází v sáze Stephena Lawheada *The Warlords of Nin*. Zemi napadl temný a krutý nepřítel. K tomu, aby mohl být tento nelítostný nepřítel přemožen, je potřebný meč světla. Nemá smysl rozebírat podrobně proces, který je popsán v Lawheadově knize, postačí jen zmínit, že k výrobě jádra tohoto meče se musí vzít oddělené kusy kovu a spojit je do jednoho kusu. Proces výroby meče není příliš odlišný od tkaní. Jakmile je kov rozžhaven, to, co bylo kdysi ztuhlé a neohebné, je najednou dostatečně poddajné a může se splétat a ohýbat a tím je vytvořen tlak, pomocí kterého se jednotlivé pruty kovu spojují v jeden celek.

Poté se kovový spletenec prutů vloží do ohně a opět se rozžhaví. Pak se zchladí, ková a opět natahuje. Tento proces mezi jednotlivými extrémy teplot se nazývá kalení.

Dále následuje kování, tvarování a leštění dokud není zformována čepel, jež je připravena k připojení k rukojeti. I ta předtím musela projít procesem kalení a kování, aby se mohla použít k výrobě meče.

Stejně tak používá živly oheň, vodu a tlak i Bůh. Pročišťuje jimi své dcery, aby změnil naše slabosti v silné stránky a naši strnulost v poddajnost. Vezme beztvary život a učiní z něj život, jenž je ostrý a má záměr a cíl.

Voda

Voda je prvek mnoha protikladů. Když jsem vyhlédla z okna svého hotelového pokoje, zahlédla jsem děti, jež se smály a hrály si na klidném, mělkém břehu Tichého oceánu. V tu stejnou chvíli kdesi dál za horizontem vidím temné burácející vlny, jež jsou důkazem nebezpečného mořského proudu. Není možné nemilovat našeho úžasného Boha, jenž stvořil vodu jako jedinečný prvek, ve kterém si můžeme hrát, ale který má zároveň potenciál zabíjet.

Voda má sílu obnovit, ale také zahubit. Může nás lehce nadnášet k povrchu, nebo nás stáhnout do hlubin. Není možné žít dlouho bez ní, ale ani žít dlouho v ní. Voda má schopnost jemně omývat a zavlažovat pole, ale také smést z povrchu celá města vlnou tsunami.

Oheň

Dále zde máme živel ohně. Zve nás k sobě blíž a slibuje teplo, ale pokud se přiblížíme příliš blízko, spálí nás. Řízený oheň pročišťuje, neřízený však pohlcuje. Oheň nám může osvěcovat cestu, aby byla bezpečná. Může však také za sebou zanechat zkázu a popel kdekoli, kudy se prožene. Oheň je člověku obojím najednou: přítelem i nepřítelem. Přírodní silou, již můžeme spoutat, ale nikdy si s ní nesmíme zahrávat.

Schopnost rozdělat a používat oheň je jednou z věcí, která odlišuje člověka od zvířecí říše. Během tisíce let jsme se naučili zvyšovat teplotu plamenů natolik, že je můžeme využívat k tvarování kovů. Vystaveny vysokým teplotám mění se tuhé prvky v tekuté. Naučili jsme se dosahovat teplot až do 1 800 °C, abychom mohli vytvářet slitiny železa a jiných přísad a vyrobit tak ocel, materiál, jenž je pevný a odolný. Pomocí slitin získáváme materiál, který má vlastnosti všech použitých kovů v dané slitině. Jakmile jsou jednou spojeny, nelze je oddělit. Dojde ke zchlazení a opět jsou tuhým prvkem, který je možné tvarovat. Z rozžhavené bílé barvy se změní v oranžovou a postupně tmavne.

Tuto proměnu můžeme pozorovat také při foukání skla a výrobě křišťálového skla. Velkolepé nádoby schopné udržet vodu se vyrábějí z částíček tak miniaturních a maličkých, jakými jsou zrnka písku.

Voda a oheň jsou také hmatatelnými živly, jež na sebe berou rozličnou podobu během našeho duchovního kráčení.

Neboj se, neboť jsem tě vykoupil, povolal jsem tě tvým jménem, jsi můj. *Když půjdeš přes vody, budu s tebou, a přes řeky, nezalíjí tě. Když půjdeš ohněm, nespálíš se a plamen tě neožehne.* (Izajáš 43,1-2)

Všimněte si, že než se začne mluvit o vodě a ohni, zmiňuje se strach. Nemáme důvod ke strachu, protože nejenže nás náš Otec vykoupil, ale také nás každého jednoho pojmenoval a přijal za svého vlastního. Je velmi důležité povšimnout si terminologie, které v těchto verších Izajáš používá. Zmínka o tom, že půjdeme vodou a ohněm, není uvedena spojkou jestliže, ale spojkou když.

Někdy si říkám, že takto je pro mě tento příslib pevnější. Kdyby se zaslíbení týkalo situace „jestliže budeš procházet vodou, řekami a ohněm či plamenem“, bylo by zde pro mne nebezpečí toho, že budu zastížena nepřipravena. Lidská přirozenost je schopná zajít velmi daleko, aby se vyvarovala všech situací „jestliže“. Tak, jak zde Izajáš uvádí, víme již předem, že jsou situace, kdy v životě budeme procházet vodou a ohněm, nevyhnutelné. Nejsou ani nezbytně výsledkem našich chyb.

Zdá se, že navíc k ujištění, že přijdou okamžiky, kdy budeme procházet vodou, řekami, ohněm a plameny, dojde k těmto situacím opakovaně. Dobrá zpráva je, že tím vším jen procházíme. Nepoddejte se nutkání reptat a stěžovat si, protože ani oheň ani voda není místo, kde byste měli ustrnout. Jsou to procesy, kterými má člověk úspěšně proplout.

V Bibli vidíme opakovaně, jak Bůh používá vodu v nejrůznější podobě jako symbol změny. Děti Izraele zanechaly léta otroctví v Egyptě v hlubinách Rudého moře. Léta putování po poušti pak zůstala na březích řeky Jordánu. Teprve potom vstoupily do období zaslíbení.

Oheň je také symbolem smlouvy. Bůh seslal oheň, když uzavíral smlouvu s Abrahamem. Později, když se Izrael odvrátil k falešným bohům, jež poslouchal a následoval, Bůh se dal poznat v ohni, když volal Eliáš Izraelce k pokání. Ohnivá pec se pro děti Izraele stala bezpečným úkrytem, když odmítly poklonit se Nabukadenezarově soše. Ty, které se soše poklonily, však oheň pohltit.

Je více než pravděpodobné, že jste již někdy vodou i ohněm procházeli. Mohlo se to stát ve chvíli, kdy jste si nebyli vědomi, že je tam voda. Všichni procházíme vodou, která je klidná, mírná a dokonalá, tak, že omývá naše hříchy, i když si toho fyzicky nejsme vědomi. Ke chvíli, kdy pohřbíme svůj starý život, dochází v okamžiku ponoření do vody a povstáváme obnovení v okamžiku křtu. Pak se setkáváme se zuřivými

řekami, kterými musíme projít a které nás děsí a vyhrožují nám, že nás pohltní. Tyto řeky představují těžké chvíle, jimiž někdy procházíme.

Život začíná ve vodě a voda nás při životě udržuje. Bůh Otec začal své stvoření a Jeho Duch se vznášel nad vodami. I náš život začíná ve vodě v lůně naší matky. Voda je univerzální prvek, jehož konečným záměrem je omývat. Voda však dokáže více, než jen očistit. Pozvedá. Voda dokáže nadzvednout to, co je na zemi příliš těžké. Po vodě na řekách a v oceánech se převáží v lodích těžký náklad do velikých dálek.

Mluvíme zde o vodě a ohni, protože jsou součástí procesu utváření naší povahy a charakteru, stejně jako jsou součástí výroby meče. Když se bavíme o výrobě meče, zjišťujeme, že ke stejnému procesu došlo nejprve u toho, jenž tento meč nosí. Ve starodávných kulturách od doby samurajů až po období středověkých rytířů než byla někomu dovolena ta pocta nosit meč, musel dotyčný složit slib cti a podřídit se etickému kodexu.

*Nakonec je však svoboda bitva osobní a osamocená. Člověk sám
čelí strachu dnešního dne, aby se mohl utkat s těmi zítřejšími.*

- Alice Walker

Připadá mi legrační, že aby samurajové zmírnili svou prudkost a divokost, byli vybízeni k tomu, aby svou agresivní povahu vyvažovali všeobecně ženskými činnostmi, jako například aranžováním květin či rituálem pití čaje. A proto si také myslím, že to není vůbec moc žádat od nás žen, abychom do svého života přidaly malinko vojenského umění a bojovné etikety.

*Hle, přečistil jsem tě, ale ne jako stříbro, vyzkoušel jsem tě v peci
soužení. Kvůli sobě, kvůli sobě samému to učiním, vždyť jak může
být mé jméno znesvěcováno? Svou slávu jinému nedám. (Izajáš
48,10-11)*

Výzva učiněná slovy „hle“ je pozvání podívat se na něco z nesmírně výhodného postavení. To, že tento verš začíná slovy „hle“, nás přivádí k domněnce, že lidé, již procházeli tímto procesem pročišťování, neměli pravděpodobně ani ponětí o tom, co se děje. Mysleli si, že procházejí peklem.

Bůh nám však dává nový pohled, jenž je pohledem z věčnosti. On je tím, kdo pročišťuje náš život. Pamatujte na to, že pročišťování je dobré. Dobré však ne vždy znamená i bezbolestné a bezproblémové. Porod, kupříkladu, je dobrá věc. Nikdy pro mne však nebyl bezbolestný. Tento život je plný ohnivých pecí, jimž říkáme soužení. Klíčem, jak jimi

úspěšně projít, je vědět, že náš Bůh má ve svých rukou jak nastavení teploty, tak interval trvání hoření.

Než budeme pokračovat, definujme si spolu slovo soužení. V kontextu biblických definic to nejčastěji znamená utrpení v podobě fyzické či mentální úzkosti, obtíže, břemena, problémy, bolest, potíže, bídu, neštěstí a těžkosti. Objevuje se několik odkazů k nemoci, ale většinou k ní dochází ve chvíli, kdy Boží lid zakouší políček nesmírných rozměrů.

A nejen to, chlubíme se také souženími, neboť víme, že soužení působí vytrvalost, vytrvalost osvědčenost a osvědčenost naděje. A naděje nezahanbuje, neboť Boží láska je vylita v našich srdcích skrze Ducha svatého, který nám byl dán. (Římanům 5,3-5)

Pojďme to tedy uzavřít. Nedávno jsem se na Facebooku zeptala lidí na tři nejčastější typy soužení, kterými v dnešní době procházejí. Zde jsou tři, která se objevovala nejčastěji:

1. *Výzvy týkající se vztahů s partnerem, sourozenci, dětmi, vedoucími a přáteli.* Byli tam lidé, kteří byli ženatí či vdané i svobodní. Všichni se cítili osamoceně.
2. *Finanční soužení* pramenící z nezaměstnanosti, dluhu na kreditních kartách či jinému dluhu způsobenému nákupy nebo zdravotními problémy.
3. *Problémy najít svůj záměr v životě a každodenní disciplínu,* aby usilovali a šli za tím, co jim hoří v srdci.

Budme upřímní. Soužení není příjemné. Když jsem si četla reakce lidí na mou otázku, mé srdce pro ně plakalo. Jsou dva druhy soužení, kterými procházíme všichni: problémy, za které si můžeme sami, a zkoušky, za kterými stojí Bůh. Nevěřím, že všechny naše problémy vždy způsobuje Bůh, ale používá je jako příležitost pročistit nás ke své slávě. V obou případech je řešení stejné: vzhlížejte k Němu! On je náš zdroj a Jeho Slovo je jak Jeho vůlí, tak naší zaslíbenou zbraní.

Je zde určitý důvod, proč fráze „zapálit si oheň pod sebou“ má naléhavý význam. Když se necítíme v pohodlí, jsme ochotní vykročit!

*A toto je pravdivé jak v každodenním životě, tak v každé bitvě:
máme jeden život a rozhodnutí jsou jen na nás. Ať se rozhodneme
čekat na okolnosti, rozhodnout se sami nebo jednat,
a tím pádem také žít.
-generál Omar N. Bradley*

To, co se naučíme během těžkostí, stává se pro nás velmi cenným, protože je to častokrát to nejsobnější.

Tlak

K síle vody a ohně se posléze přidá tlak.

Abychom si připodobnili, jak tato část procesu pročišťování vypadá z pohledu Bible, budu čerpat z mých nejméně oblíbených biblických veršů z knihy Jakuba.

Bible nás vyzývá, abychom pokládali „za velikou radost, *moji bratři*, když upadnete do rozličných pokušení“ (Jakubův 1,2). Myslím, že všichni dobře víme, že pokušení a soužení nejsou určena jen pro jedno pohlaví. Ale aby si i dívky byly jisté, že toto doporučení směřuje také k nim, přidám překlad tohoto verše z Message: „Pokládejte to za dar, *přátelé*, když k vám ze všech stran přicházejí zkoušky a výzvy“.

Myslí to Jakub vážně? Opravdu nám upřímně říká, že máme soužení pokládat za *čistou radost*? A zkoušky a výzvy, které na nás ze všech stran tlačí, máme brát jako *dar*? Představte si, že v nejhroší den svého života zavoláte svému nejlepšímu příteli a poté, co jste mu v slzách vylíčili detaily a podrobnosti nečekaného soužení na všech frontách, on nadšeně zvolá: „No to je úžasný dar! Pojdme to oslavit! Ty se teda máš!“

Pravděpodobně byste asi zavěsili a zavolali někomu jinému, kdo vám alespoň řekne, že je mu to líto, že procházíte takovou hrůzou, a že se bude modlit, aby to zítra bylo lepší. Toto je pravděpodobně situace, kdy je rozpor mezi naším lidským pohledem a perspektivou nebe nejznatelnější. Náš Bůh miluje vítězit tam, kde se to zdá být nemožné. Právě proto nazývá přepadení, kdy není žádná možnost úniku, „příležitostí“. Koneckonců, Jakub byl přece Ježíšův bratr. Musel proto mít nějaké poznání, které nám schází, protože dále pokračuje a říká: „ Víte, že zkoušení vaší víry působí vytrvalost“ (verš 3).

Překlad Message popisuje tento proces takto: „Víte, že pod tlakem je váš život víry vystaven na odív a ukazuje se v pravém světle.“

V pořádku, okamžik pravdy. Uvědomuji si, že pod tlakem je má víra nucena se projevit a že někdy dochází k tomu, že se mi nelíbí, co vidím. Mnohokrát na mne nalehly životní okolnosti s celou svou vahou

a najednou vyšlo najevo něco, co nebylo vůbec líbivé. Nejenže se mi nelíbilo, co vyšlo najevo. Rovněž se má reakce nedala popsat slovem *trpělivost*.

Nemyslím si, že Bůh zamýšlel, aby prostřednictvím soužení chlapi vítězili a holky fňukaly, takže je načas, abych se vzchopila!

Dynamika zkoušek způsobí, že se neviditelné stává viditelným. Tlak přivede na povrch věci, které zůstávají skryté, když nejsme vystaveni obtížím. Bůh chce, abychom kvetli, ať už jsme vystaveni tlaku nebo ne.

Život není jako návštěva masážního salonu, kde si můžete vybrat, jaká intenzita masáže je vám příjemná. Když udeří těžkosti, nikdo se vás nezeptá, jakou intenzitu byste si chtěli zvolit: malou, střední nebo silnou? Pročištěné Boží dcery jsou nezlomné. Máme schopnost kvést za všech okolností, soužení a situací.

Bydlím v Coloradu, kde jsou zimy dlouhé a jaro téměř neexistuje. Je velice normální, že se k nám přičene vichřice a pak najednou začne léto.

Pokud chci v těchto podmínkách pěstovat určité druhy kytek, musím tyto podmínky změnit. Vytvářím uměle mírnou zimu v šuplíku své lednice, kam umísťuji květináčky. Posléze jim poskytnu falešné jaro v bezpečí své prádelny, kde si je postavím na parapet u okna. A najednou šup, oklamala jsem své květiny a ony začnou kvést, i když nenastalo jarní období. Myslím si, že Bůh rád dělává totéž, ale Jeho proces je trochu jiný. Soužení a zkoušky jsou prostředkem, který způsobí, že začneme pučet a kvést.

Jakub pokračuje a dále vychvaluje ctnost vytrvalosti ve zkouškách v dalším verši: „A vytrvalost ať má dokonalý výsledek, abyste byli dokonalí a úplní a aby vám v ničem nic nescházelo“ (verš 4).

Pro nás, kdo potřebujeme slyšet tento verš v malinko srozumitelnějším jazyce, je zde překlad Message: „Nesnažte se z ničeho se dostat předčasně. Ať vše vykoná svou práci, abyste mohli dospět a být dostatečně vybavení a nic vám v žádném ohledu nescházelo“ (verš 3-4).

Všichni procházíme zkouškami, proč jim tedy nedovolit, aby měly úplný efekt? Zjistila jsem, že pokud z něčeho vycouvám příliš brzy, obvykle to znamená, že se ocitnu v téže zkoušce někdy v budoucnosti. Říká se, že když člověk posiluje skupinu svalů, začne svalová hmota růst tehdy, až se přinutí dojít až k bodu, kdy svaly selhávají. Když dáte všechno, co můžete dát, pak začnete čerpat z Božího zdroje a dáte ještě

Fakta ze šermu

V šermu se slabost může jevit jako silná stránka a naopak.

něco navíc: ještě jedno laskavé slovo, pečující dotek, slovo odpuštění, modlitbu, telefonát. Jinými slovy, pokud jsme stálí i ve zkouškách, pročišťuje to naši víru a ta pak může dosáhnout své plnosti.

Tento přístup vyžaduje nebeskou moudrost, proto Jakub dodává ve verši 5: „Nedostává-li se někomu z vás moudrosti, ať ji žádá od Boha, který dává všem štědře a nevyčítá, a bude mu dána.“ A překlad Message zní: „Jestliže nevíte, co děláte, modlete se k Otcí. On moc rád pomáhá. Získáte Jeho pomoc a nebudete se cítit poníženi, když o ni budete žádat.“

Bůh je zdrojem naší moudrosti. On je se svými radami štědrý a ne skoupý. Jsem přesvědčena, že nás záměrně strategicky umísťuje tam, kde o Jeho pomoc musíme žádat. Není to tak, že by byl izolován v nebi, seděl se založenýma rukama a říkal Ježíši: „No věřil bys tomu? Oni na to stále nemohou přijít!“ Ne, miluje okamžiky, kdy Jej zapojíme do svého života! Bůh vede můj život a tempo je velice rychlé. Já tak častokrát zjišťuji, že se probudím a ani nevím, kde jsem, natož co tam dělám. Řeknu: *Nebeský Otče, dnes potřebuji Tvoji moudrost.* On odpoví: *Dcero, máš ji mít.* Zdá se však, že existuje ještě jeden konkrétnější způsob, jak Bůh tyto modlitby slýchá rád.

Ať však žádá ve víře a nic nepochybuje. Neboť kdo pochybuje, podobá se mořské vlně, hnané a zmítané větrem. Ať si takový člověk nemyslí, že něco od Pána dostane, je to muž nerozhodný, nestálý ve všem, co činí. (verš 6-8)

Žádejte směle a věřte bez jakékoli postranní myšlenky. Lidé, kteří si dělají „starosti o své modlitby“, jsou jako větrem hnané vlny. Nemyslete si, že od Pána tímto způsobem něco dostanete. Tím, že budete jako na moři schovávat si zadní dvířka. (verš 6-8, Message)

Bůh má rád, když se modlíme směle bez stínu pochybností. Ráda o tom přemýšlím takto: Bůh nás zve k takovému druhu modliteb, aby to vyděsilo strach, který je v nás! Během posledních let Bůh rozšířil víru mne, Johna i všech zaměstnanců Messenger International. Neměli jsme jinou možnost, ale museli jsme se sjednotit v srdci, pozvednout ruce a modlit se modlitby, jež udivovaly naše uši, a naše srdce poskakovalo radostí, když jejich slova vycházela z našich úst.

K jedné takové události došlo, když se John sdílel s naším týmem o vizi, kterou mu Bůh dal. A totiž že vnímá, že bychom měli v průběhu jednoho kalendářního roku rozdat 250 tisíc knih.

Zalapala jsem po dechu! Nejvíc, co jsme kdy zatím rozdali, bylo 70 tisíc knih během jednoho roku. Dvě stě padesát tisíc mi připadalo jako obrovský skok. Tak jsem přišla s jiným plánem.

„A co takhle začít se sto tisíci?“

Nebyla to má nejsilnější chvíle ...

John zareagoval rychleji, než mohly mé pochyby naplnit celou místnost.

„Liso, vírou jsem přijal číslo 250 tisíc.“

Tak, a bylo to. Stáli jsme všichni v kruhu a modlili se modlitbu, která v té době zněla naprosto fantasticky a neuvěřitelně. Ve vsí upřímnosti, pokud se modlíte tak, že vás to děsí, tak nepřítelé to nevydělají v žádném případě. Zřejmě však naše smělá žádost byla přesně tím, co si tenkrát nebe přálo slyšet. Během několika málo dnů se začal odkrývat plán a začaly přicházet zdroje na financování celého projektu. Našimi partnery se stali naši přátelé, církve a dokonce i rocková hvězda a všichni toužili vidět, jak naše poselství putuje do nejrůznějších národů zcela zdarma. Knihy se začaly překládat do arabštiny, arménštiny, urdu, čínštiny, vietnamštiny, bulharštiny, indonézštiny, jazyka Kmérů i Farsů a mnoha dalších jazyků. Knihy v jazycích, které ani neumím vyslovit, si nacházely cestu do rukou izolovaných bratrů a sester.

Meč může mít dvojí ostří, ale nikdy ne nerozhodnou „dvojí“ mysl. Pokud se rozhodneme udeřit, musíme to myslet opravdově.

Životní bitva se vede ve většině případů nahoře na kopci. Vyhrát bez námahy by pravděpodobně znamenalo vyhrát beze cti. Kdyby neexistovaly potíže, neexistoval by ani úspěch. Kdyby nebylo za co bojovat, nebylo by čeho dosáhnout.

- Samuel Smiles

Takže je to na vás. Můžete utéct a schovat se, nadávat a brečet a snažit se uniknout těžkostem života a nakonec se vším nechat převálcovat. Nebo se můžete rozhodnout dovolit nepříteli, aby se ve vašem životě stala zkouškou ohněm, jenž vás pročistí a vytríbí.

Je nám všem zřejmé, přátelé, že vás Bůh nejen velmi miluje, ale také, že vám do rukou vložil něco velmi vzácného. Když poselství, které jsme vám kázali, dorazilo i k vám, nebyla to pouhá slova. Něco se ve vás odehrálo. Duch Svatý vám to dosvědčuje. (1. Tesalonickým 1,5; Message)

V závěru této kapitoly bych se za vás ráda modlila:

*Drahý nebeský Otče,
Ať jsme my, tvé dcery, jedno s Tebou a Tvým nebeským záměrem.
Ať je náš život překrásným výrazem všeho toho, co si pro nás Ty přeješ. To, jak toužíš, abychom žily, dotýkaly se, viděly, slyšely a co chceš, abychom měly. Učiň nás jedním. Plně se Ti poddáváme. Použij si ohnivou pec i křest ve vodě. Přetvoř nás, ať jsme silné a flexibilní, aby každíčký kousíček našeho života zobrazoval Tvoji lásku a projevoval Tvoji touhu zachránit. Ve jménu Ježíše. Amen.*

V další části se naučíme, jak se těmito nebeským záměrům poddávat.

ČÁST TŘETÍ

OZBROJENÍ

8.

SLOVA OSTRÁ JAKO MEČ

Neboť ačkoli žijeme v těle, nebojujeme podle těla. Zbraně našeho boje nejsou tělesné, ale mají od Boha sílu bořit opevnění; boříme rozumování.

- 2. KORINTSKÝM 10,3-4

Šavle, jež nám byla svěřena a již máme nosit, se netasí lidskou rukou. Tasí se našimi slovy. Mluvíme Boží Slovo a je to zbraň, kterou lze slyšet mnohem dříve, než ji lze zahlédnout. Okamžik, kdy tento svět viděl meč, neboli Boží Slovo, ve svém nejmocnějším projevu naposledy byla doba, kdy Ježíš krácel po zemi. Touží po tom, abychom všichni společně dorostli do Jeho postavy.

Stejně jako náš Spasitel a Pán i my máme schopnost vytasit svůj meč pomocí slov, která se rozhodneme pronášet. Mluvíme jako velvyslanci víry, naděje a Jeho lásky, aby lidé na zemi poznali a pochopili, že byli smířeni s Bohem všeho vesmíru skrze smrt Jeho Syna, Ježíše. Jsme služebníky naděje, jejichž slova jsou okořeněna solí a světlem a ve světě opepřeném hořkostí znějí poněkud cize. Slova jsou neviditelná, ale pokud je někdo zneužije, mohou být smrtelná.

Slova jsou potenciální zbraní schopnou učinit jak dobro, tak zlo.

- Manly P. Hall

Máme moc pronést slova, jež mohou lidská srdce otevřít či zavřít. Nyní je načase promlouvat slova nebe se záměrem osvobodit ostatní pomocí svých slov a skutků.

Tento starodávný jazyk sjednocuje vše, co kdysi bylo rozděleno, protože je to řeč samotného Boha. Přemýšlejte takto: Bůh nám dal svůj jazyk a my se nemusíme učit ani nebeskou mluvnici ani pravidla,

abychom jej mohli používat. Stvořil tato slova v síle a pečlivě utvořil každou větu. V každé slabice je vetkaná moc. Každá věta končí příslibem.

Veškeré Písmo je vdechnuté Bohem a je užitečné k učení, k usvědčování, k napravování, k výchově ve spravedlnosti, aby Boží člověk byl takový, jaký má být, důkladně vystrojený ke každému dobrému skutku. (2. Timoteova 3,16-17)

Všimněte si, že se tam nepíše, že některé verše jsou vdechnuté Bohem a že jsou užitečné, ale všechny verše vyučují, napravují, připravují a vychovávají. Pokud budeme promlouvat a žít, co nás jen tak napadne, budeme k tomu, co nás čeká v budoucnosti, velmi špatně vybaveni a budeme naprosto nepřipravení. Bible je naším zrcadlem. Boží Slovo má moc nás změnit, abychom odráželi to, co je pravda, a vzdali se toho, co je lež. Když hledíme na Slovo, působí to v nás nejen změnu v tom, jak mluvíme, ale mění to přímo kořen a původ našich slov.

„Kdo přichází shůry, je nade všechny. Kdo je ze země, je pozemský a mluví pozemsky. (Jan 3,31)

Řeč má moc pozvednout nebo snížit, požehnat nebo proklít, uzdravit nebo zranit. Můžeme mluvit podle způsobů tohoto světa nebo můžeme následovat vzor nebe. Překlad Message parafrázuje verše z Janova evangelia 3,31 takto:

Ten, jenž přichází shůry, je nejdůležitější ze všech Božích poslů a převyšuje je. Pozemské je vázáno pozemskostí a mluví pozemskou řečí. To, co se zrodilo v nebi, je nebeské se vším všudy.

My jsme pozemští, ale znovuzrození pro nebe. Kdybych zjistila, že zbytek svého života prožiju v Itálii, dávalo by smysl naučit se italsky. My svoji věčnost strávíme v nebi, takže je naprosto logické, že bychom se měli naučit nebeský jazyk již nyní. Je načase začít mluvit naší novou mateřštinou, řečí našeho Otce.

Mé srdce přetéká dobrým slovem,
přednesu tedy své dílo králi.
Můj jazyk je jako rydlo zběhlého písaře. (Žalm 45,2)

Bůh touží projevit svou velkolepou moc ve vás a skrze vás. Nikdy nezamýšlel, abychom žili svůj život omezení lidským jazykem a tudíž i lidskou schopností. Modlitba je pro nás příležitostí zakusit božskou

přímluvu, jež nás pozvedá na novou úroveň, která vysoce převyšuje omezení našeho lidského jazyka. Tato nová výšina nám poskytne novou perspektivu. Tasíme meč, když vynášíme Jeho Slova: „V moci jazyka je smrt i život.“ (Příslaví 18,21)

My svoji věčnost strávíme v nebi, takže je naprosto logické, že bychom se měli naučit nebeský jazyk již nyní.

Boží Slova jsou bezchybná a pulzující životem. Připodobňují se k živému meči, jenž osvěcuje temnotu. Bůh svěřil svým dětem mocnou, svatou, pradávnu řeč. Tato živá slova bychom měli používat s úctou. Když jsou Jeho svatá slova zneužívána nebo je jimi vynesena hněvivý soud, obraz je pokřiven a nebeské světlo je zamířeno temnotou.

Já bych moc ráda uměla nějaký cizí jazyk. Bylo by úžasné mít schopnost používat slova jiného národa, jež by mi otevřela cestu k jeho obyvatelům. Jako většina Američanů jsem se povinně učila dva roky cizí jazyk, ale protože jsem neměla s kým mluvit, má omezená znalost francouzštiny se velmi rychle vytratila. Kdybych jen měla možnost učit se italsky, bylo by nyní vše úplně jinak. Přestože se můj otec narodil ve Spojených Státech, nebyla jeho mateřská řeč angličtina. Jeho matka i otec se narodili na Sicílii, a proto mluvili italsky. V té době se na Italy pohlíželo jako na ignorantské, chudé přistěhovalce. Jejich jazyk byl pojítkem k italské komunitě, ale izoloval je od té anglicky mluvící. Můj otec velmi brzy zjistil, že kvůli svému přízvuku vždy ční z řady ve škole. Když však člověk doma mluví jednou řečí a jinou ve škole, je velice těžké ztratit přistěhovalce přízvuk. Má babička ovdověla, když bylo mému otci teprve deset let. Protože byl nejstarším synem, velmi se snažil naučit svou matku anglicky, aby mohla zajistit finance rodině.

Můj otec nám vždy vyprávěl, že utekl z domova, když byl ještě mladý. Změnil si jméno z Veneranda na Jozefa, sloužil u námořnictva a hrál americký fotbal na universitě v Indianě. Po vysoké škole pracoval u letecké společnosti. Pak se oženil s mou matkou, která byla letuškou, a velmi se snažil oddělit od své chudobné minulosti, jak to jen bylo možné.

Během několika desetiletí se z mého otce stal úspěšný podnikatel. Vyrostla jsem a vždy o mně říkali, že jsem WOP (without papers = bez papírů; poznámka překladatele). Ve skutečnosti jsem však neměla ani tušení, o čem mí spolužáci mluví. Vše, co jsem věděla, bylo, že když jsme se sešli s rodinou mého otce u babičky doma, jeho bratři spolu vášnivě hovořili hlasitým, melodickým jazykem, který jsem u nás doma nikdy neslyšela. Je to škoda, ale naučila jsem se jen pár frází a písniček. Dokonce i teď si při svých cestách do Itálie dokážu vzpomenout na

rytmus a melodii řeči, již mluvila má babička. Připadá mi, že řeč matky mého otce volá teď jeho dceru.

Toužíte se naučit nějaký cizí jazyk? A teď nemám na mysli úmornou práci s učením se mluvnice. Mám na mysli skutečně přirozeně rozumět natolik, že jím dokážete mluvit ze srdce.

Možná, že již nějakou cizí řečí plynule mluvíte. Pokud ano, pak vám nemusím ani vysvětlovat, jak tato dovednost dokáže otevřít mnohé dveře příležitosti a umožní okamžitý kontakt s cizinci z nejrůznějších zemí světa. Společný jazyk a záměr dokáže sjednotit obyvatele nejrůznějších zemí velmi mocným způsobem.

Když jsme naše knihy překládali do různých cizích jazyků, žasli jsme nad tím, jak si toto poselství nacházelo cestu do rukou druhých lidí. Ti, kteří byli kdysi odcizení, nám najednou byli blízcí. Ti, co knihy dostali, se najednou cítili být poctěni darem lidí z jiné země. Nejenže přijali Boží Slovo ve svém vlastním jazyce, přijali jej také s každodenní lidskou zkušeností, takže je pak mohli použít ve svém vlastním životě.

Když jsem psala knihu *Nurture (Výchova)*, psala jsem ji jazykem srdce, který je společný pro všechny ženy. Stejně jako jazyk, i výchova má dvojí projev: slovní a neverbální. Je to příklad naší společné mateřské řeči, stejně tak jako je naše rodná řeč vyjádřením původu našeho narození.

Obě dvě jsou stejně důležité. Doufám však, že pomocí této knihy budu moct odkrýt ještě jinou úroveň jazyka. Ráda bych se podívala ještě hlouběji a mluvila o jazyku, který je mnohem mocnější než naše rodná řeč nebo mateřská řeč našeho srdce.

Toto pojetí jazyka má schopnost překročit lidská spojení. Jeho samotná slova jsou protkaná mocí přenést neviditelné do oblasti viditelného a stvořit něco z ničeho.

Když promluvil náš Otec, dalo se do pohybu stvoření. Z temnoty a prázdnoty beztvarého chaosu vytrysklo světlo a řád. Máme-li být dcerami, které vzbuzují úžas a činí úžasné věci ke slávě svého úžasného Boha, potřebujeme Jeho slova a Jeho jméno.

Stejně jako to fungovalo u našeho Otce, i naše myšlenky jsou uvolněny, když promluvíme. Bůh nás stvořil s důvěrným porozuměním toho, co to znamená život přijmout, nosit, a když nastane plnost času, také život porodit. „Vždyť ústa mluví z přebytku srdce.“ (Matouš 12,34) Tento verš obvykle slýcháváme, když se mluví o tom, že máme střežit své srdce a prozkoumat, co v něm je na základě toho, co vychází z našich úst. Tentokrát bych se však na tento verš ráda podívala z jiného úhlu. Z hojnosti Božího srdce totiž Bůh promluvil a stvořil vesmír, galaxie a vše ostatní.

Jeho věčnou moc a božství, ačkoli jsou neviditelné, lze totiž od stvoření světa jasně vidět ... (Římanům 1,20)

Vy jste mnohem úžasnější a složitější než oceány, hory, pohoří či lvi! Vy, milované, zrcadlíte vlastnosti našeho neviditelného Boha!

Když se zašeptají slova tohoto jazyka, překlene to nekonečné vzdálenosti. Dojde k sjednocení pozemské a nebeské oblasti. A tento nádherný jazyk patří nám. Můžeme jej používat, protože je to jazyk našeho Otce.

Kromě toho, že je sbírkou sepsaných slov Božích, která vytváří meč k boji, jsou svatá Písma živým, dechberoucím jazykem našeho skutečného domova. Jako takový, každé z jeho slov je naplněno obrazy, metaforami a pokyny jak pro náš život zde na zemi, tak pro ten vysoko na přesvatých místech.

Jeho Slovo převyšuje všechny známé jazyky, protože jeho slova byla původem a stvořením všeho, co nyní vidíme. Jazykem našeho Otce může mluvit naprosto plynule a bezchybně každý bez ohledu na svoji rodnou řeč či přízvuk. Tyto mocné, pradávno texty jsou dostupné každému kmeni a dialektu.

Dynamika cizích jazyků se zrodila ve chvíli, kdy Bůh zmátl jazyk neposlušných lidí. Ti, již sdíleli jeden společný jazyk, byli náhle přinuceni se rozptýlit do nejrůznějších míst. Zde máme příběh o Babylonské věži.

Hospodin sestoupil, aby viděl to město a věž, které lidští synové stavěli. Hospodin řekl: Hle, jsou jeden lid a všichni mají jednu řeč, a toto je začátek jejich činnosti. Tak pro ně nebude nemožné nic, co si usmyslí udělat. Nuže, sestupme a zmaťme tam jejich řeč, takže jeden nebude rozumět řeči druhého. Tak je odtamtud Hospodin rozptýlil po celém povrchu země, a přestali stavět to město. Proto nazvali jeho jméno Babel, neboť tam Hospodin zmátl řeč celé země a odtamtud je Hospodin rozptýlil po celém povrchu země. (1. Mojžíšova 11,5-9)

Je zajímavé povšimnout si, že tento stavební projekt, který je *nemožný*, byl by *možný* díky dvěma věcem: jednotnému lidu a společnému jazyku. Jejich úsilí by bylo úspěšné, přestože nebylo iniciováno Bohem. Jejich plán byl motivován přímou neposlušností vůči Božímu příkazu v 1. Mojžíšově 1. Zmatení jazyků nezpůsobilo jen

Fakta ze šermu

Načasování a obranné chyty zneutralizují útočnou sílu i toho nejagresivnějšího šermíře.

zastavení jejich díla. Způsobilo rozptýlení jednotného lidu do čtyř stran země. Příběh naší lidské existence začal s jedním společným jazykem. Věřím tomu, že skončí také s jedním jazykem ... předivným jazykem Boha.

A když se ozval ten zvuk, sešlo se mnoho lidí a byli zmateni, protože každý z nich je slyšel mluvit svou vlastní řečí. Všichni byli ohromeni a udiveně říkali: „Hle, což nejsou všichni ti, kteří tu mluví, Galilejci? Jak to, že každý z nás slyší svůj vlastní jazyk, ve kterém jsme se narodili? Parthové, Médové a Elamité, obyvatelé Mezopotámie, Judska a Kappadokie, Pontu a Asie, Frýgie a Pamfylie, Egypta a oblastí Libye u Kyrény a návštěvníci z Říma, Židé i proselyté, Kréťané a Arabové: všichni je slyšíme mluvit našimi jazyky veliké věci Boží. (Skutky 2,6-11)

Když nebe najde někoho, kdo za ně použije svůj hlas na zemi, shromáždí se zástupy. Když opravdu máme co říct, Bůh najde způsob přeložit to všem, kteří to potřebují slyšet. Když se Mu poddáme a začneme promlouvat Jeho slova z moci Jeho Ducha, začnou se dít úžasné věci. Velmi toužím po tomto jednotném vyjádření Božího divu.

Nemyslíte, že je naprosto úžasné, že si Bůh vybral z oblasti, která měla pověst jako oblast nevzdělanců (Galilea), aby vyhlásili Boží přeslavný div všem zbožným a vzdělaným, kteří se shromáždili v Jeruzalémě ze všech možných koutů? Na nikoho Bůh nezapomněl. Mnohem mocnější než fakt, že sdílíme společný pozemský jazyk, který zní stejně, je síla, která spočívá v tom, že společně říkáme totéž. V den Letnic nebeské prohlášení dorazilo na zem a všichni, kteří tam byli, to velmi dobře věděli.

Náš všemocný, nejvyšší Bůh je triumfální. Jeho přeslavná láska a zázračná milost nezná mezí. Dar spasení skrze víru se nachází jedině v Něm samotném a všichni, kdo Jej hledají, nacházejí milost a naději.

Tady nyní nejde o to, zda věříte v dar mluvení v jazycích či nikoli. Musíme si odpovědět na něco mnohem většího. Rozhodneme se používat svoje slova tak, abychom my ustoupili ze scény a oslavili Boha? Budeme promlouvat svým chybným lidským způsobem nebo budeme mluvit o Jeho bezchybném, mocném díle? Dovolíme Jeho Duchu, aby nás naplnil, a my jsme tak mohli být jednotným hlasem?

Nikdy jsem ve světě neviděla odevzdání společnému dílu, pokud nebyli jeho účastníci spojeni nějakou vyšší myšlenkou. Jednocením se se záměry našeho Otce a s Jeho jazykem započne opět Boží plán a sjednotí lidi, kteří planou pro Boží vůli.

Protože je velmi mnoho částí meče (Jeho těla a Slova) osamocených a vzdálených z našeho dohledu, jsme schopni zahlédnout pouze naši část a to pouze částečně! Abychom však pochopili, jak jednotlivé části fungují, musíme mít ponětí o obrazu celku.

Chybějící části přirozeně znamenají, že existují části, které známe, a také další části, které zastupuje Duch a Slovo Boží. Prorokujeme a promlouváme slova víry, abychom vytvořili podstatu toho, co teprve u těch dalších částí uvidíme. On je nám všim ve všem. A my jsme částí celku.

Již příliš dlouho se Slovo snažíme vykládat, místo abychom jej promlouvali. Uvázli jsme ve zvyku, že jej přefiltrujeme lidskými zkušenostmi, společenskými předsudky a omezenou moudrostí lidské mysli namísto prostého prohlášení toho, co bylo velmi mocně vyhlášeno a zapsáno na věčnosti. Vysvětlujeme evangelium, místo abychom jej žili.

Již příliš dlouho se Slovo snažíme vykládat, místo abychom jej promlouvali.

Stále přetrvává pokušení vysvětlit Slovo podle té malé části, která se nás teď týká nebo je nám vlastní, místo abychom Slovo prohlásili v celé Jeho tajemné plnosti. Je totiž potřeba mít víru k tomu, abychom promlouvali v jazyce, kterému nerozumíme.

Vírou rozumíme, že Božím výrokem byly uspořádány světy, takže to, co vidíme, nevzniklo z viditelného. (Židům 11,3)

Bůh uspořádal svět, který vidíme, pomocí slov, jež nevidíme. Když pak jednáme jako náš Otec a jsme ozvěnou Jeho slov, dostává náš meč svou podobu. Když jednoduše prohlásíme, co již bylo na věky vytepano v nebi v moci a síle, stvořená země tato slova rozpozná a sjednotí se s vůlí svého Stvořitele.

Když filtrujeme nebeská slova přes pozemský filtr, je při výkladu až příliš mnoho ztraceno. Raději bychom měli formovat zemi nebeskými slovy. Nejlepší je, když svou moudrost čerpáme od Boha a ne od dnešních lidí kolem nás. Naprosto upřímně se přiznávám, že jsem si myslela, že nápady přátel Joba jsou super, dokud se na scéně neobjevil Bůh.

„Kdo že je tento člověk, který bez rozmyslu zakrývá radu? Jistě, povídal jsem o něčem, co nikdy nepochopím. Ve srovnání se mnou jsou to obdivuhodné věci a nemohu je poznat.“ (Job 42,3)

Jiné překlady Bible používají slova *zamlžuje*, *zastiňuje* a *zpochybňuje* místo slova *zakrývá*. Pokud se pokoušíme vysvětlit něco, čemu nerozumíme, tak zastiňujeme neboli zatemňujeme světlo Boží rady. Zpochybňujeme Jeho velikost, když tupíme čepel Jeho nebeského Slova.

Když pošlu svého syna, aby vyřídil svému bratru, že má okamžitě přijít dolů, očekávám, že mu vyřídí přesně tato slova. Komunikace je však zamlžená, pokud něco z toho vynechá nebo si k tomu přidá něco, co jsem vůbec neřekla. Například: „Mamka chce, abys okamžitě přišel dolů prostříst stůl.“ Pravděpodobně to přidal, protože on sám chtěl, aby to udělal jeho bratr. Pokud jsem ho chtěla zavolat, protože jsem chtěla, aby šel ven se psem, nebo aby jen byl se mnou a povídali jsme si, nastane určitý zmatek. Pokud je můj vzkaz předán takto: „Mamka chce, abys šel dolů“, aniž by dodal nějaké určení času, můj syn si může říct, „Tak jo.“ Protože však neví, že má přijít okamžitě, může mu to nějakou chvíli trvat. Toto jsou maličkosti, které však můžou způsobit velké problémy a přerůst do ohromných rozměrů.

Bůh je ten jediný, kdo ví naprosto všechno. On ví, že my to všechno nevíme. Právě proto nám dal moudrost k poznání Svých cest a myšlenky na vše, co je důležité. Ale my, stejně jako mí synové, často předpokládáme, že důvod nebo načasování není vůbec důležité.

Jak to vše souvisí v Pavlovou radou svému duchovnímu synu, Timoteovi?

Hlásej slovo, přicházej s ním vhod či nevhod, usvědčuj, domlouvej, napomínej se vši trpělivostí a s vyučováním. Neboť přijde doba, kdy lidé nesnesou zdravé učení, nýbrž si podle vlastních žádostí budou shromažďovat učitele, aby jim říkali, co je jim příjemné; odvrátí sluch od pravdy a obrátí se k bájím. (2. Timoteovi 4,2-4)

Raději než kázat slova lechtající uši, kažte slova světla! Rozumím tomu, že v minulosti existovala doba, kdy bylo Boží Slovo promlouváno beze světla, protože bylo poddáno zákonictví. Pokud si k Božímu Slovu přidáme svou agendu, vždy to pokříví Jeho brilantnost a lesk. Když jsou lidé zraněni tím, co mělo uzdravit, ustupují před vlivem Slova.

Proto, aby lidi nevystrašili, stáhli se mnozí služebníci a kazatelé a ve snaze být citliví a jemní přidali ke Slovu jakýsi odvozený jazyk, jenž je téměř slangovou podobou Božího Slova. Nemyslím, že je špatné být citlivý, ale činíme velkou chybu, když dovolíme, aby naše technika kompromitovala Boží poselství.

Řečeno ze široka, krátká slova jsou nejlepší. A ze všeho nejlepší jsou ta stará slova.
- Winston Churchill

Winston Churchill byl skvělým řečníkem, jehož slova putovala velmi daleko a neustále k nám promlouvají i dnes. Přemýšlím o tom, co říká jeho citát. O tom, jak krátká, stručná slova promlouvají jasně a jak stará slova odolávají zubu času nejlépe. Ať jsou lidská slova jakkoli *aktuální*, nakonec zastarají v přítomnosti *nadčasové* věčnosti.

V době, kdy žil Ježíš, používali Židé dva jazyky. Hebrejštinu používali ve chrámu a ke studiu svatých Písem. Aramejšтина byla jazykem ke každodennímu použití v domovech a na tržišti. Ježíš přinesl svatá, skrytá slova a Boží moc lidem na ulici, v domovech a na tržištích. Nedovolil však, aby se se svatým zacházelo jako s obyčejným, přestože On s obyčejnými lidmi zacházel, jako by byli svatí.

Nedovolili jsme náhodou ve své snaze být vším všem, aby se naše slova stala obyčejnými nebo dokonce až znesvěcenými, a nezmenšili jsme tak věčnou váhu toho, co je svaté? Použiji sama sebe jako příklad. Spoustu let již svým posluchačům říkám, že mají opustit past své minulosti, protože s Bohem „tvá minulost není v žádném případě tvou budoucností“.

Tuto frázi mi předal Bůh v roce 1994 během modliteb. A většinou si tuto frázi také účastníci setkání pamatují a odnášejí s sebou domů. Je velmi pravdivá, přesto má toto rčení krátkou životnost a datum spotřeby. Nese v sobě proměňující moc, když je vyřčeno spolu s biblickými verši, které jej potvrzují. „Tvoje minulost není tvou budoucností“ je shrnutí verše z Filipským 3,13-14:

Bratři, já si nemyslím, že jsem se již toho zmocnil; jedno však činím: zapomínaje na to, co je za mnou, a natahuje se po tom, co je přede mnou, běžím k cíli pro cenu Božího povolání vzhůru v Kristu Ježíši.

Co jsem řekla, je *pravdivé*, ale nese to s sebou méně moci, než pravdy. Slangové odvozeniny toho, co je pravda, postrádají moc původního výroku. My již nemůžeme žít ze slov, jež postrádají moc, a myslet si, že svaté texty již v naší prezentaci nejsou důležité. Vždycky narazíme, pokud budeme chtít být bibličtí bez biblických veršů.

Je snadné si zapamatovat rčení, protože jsou chytlavá. V dnešním světě propojeným sociálními médii stačí, aby bylo seskupení slov dostatečně jadrné, a pak dokáže obletět svět doslova během několika minut. Čeho však dosáhne? Má Facebook nebo Twitter moc proměnit?

Doufám, že ano, protože miliony lidí tráví svůj čas s těmi, na koho mají vliv. Modlím se, aby toto mediální prostředí nevytvořilo generaci bláznů, kteří vše ví, ale neudělají naprosto nic.

Proč je v Žalmech tak časté pozvání k selah (ztišit se a žasnout nad divy)? Tyto přestávky poskytují čas, aby svatá slova pronikla jakoukoli myšlenkou se svou nadčasovou brilantností. Bez hlasu Ducha Svatého není možné přijmout usvědčení z hříchu ani žádnou v skutku moudrou radu.

Zajímalo by mě, jaká slova jsme vypouštěli z úst, že se nacházíme v naší současné realitě. William Booth, zakladatel Armády Spásy, řekl během jednoho rozhovoru, že má starosti o církvev příštího století. Zde jsou jeho slova:

Mám-li odpovědět na Váš dotaz, pak se domnívám, že zásadní nebezpečí, kterým bude příští století čelit, je náboženství bez Ducha Svatého, křesťanství bez Krista, odpuštění bez pokání, spasení bez obnovy, politika bez Boha, a nebe bez pekla.⁸

Když jsem si přečetla toto prorocké varování, pocítila jsem ostrou bolest v srdci, jako kdyby je někdo probodl hrotem meče. Necítím bolest za chyby druhých, ale za své vlastní. Nyní není čas na to poukazovat na chyby ostatních. Stav těla Kristova je až příliš zoufalý.

Jestliže to, co jsme během několika minulých desítek let vyznávali, vytvořilo tuto současnou realitu, pojďme tedy záměrně vytvářet novou konstrukci založenou na skálopevném Božím slově.

Někdo žvaní, jako když bodá mečem, ale jazyk moudrých přináší uzdravení. (Příslaví 12,18)

Pojďme promlouvat Boží moudrost a uvidíme, jak začne uzdravování.

Varování

Tolik věcí v našem životě má na sobě varovnou cedulku. Slova s sebou nesou mnohá varování. Varování: smrt a život jsou v moci tvých slov. Varování: buďte pomalí k mluvení. Varování: myšlenky a slova vytváří tvou realitu.

Dávej pozor na své myšlenky, neboť se stávají tvými slovy. Dávej pozor na svá slova, neboť se stávají skutkem. Dávej pozor na své skutky, neboť se stávají zvykem. Dávej pozor na své zvyky, neboť ony utvářejí charakter. Dávej pozor na svůj charakter, neboť on rozhodne o tvém osudu.

- autor neznámý

Přestože je tento citát neuvěřitelně mocný, mohl by nás dostat do stavu, kdy neustále hlídáme své myšlenky, slova, skutky a zvyky! Je pravdivý, ale nemusíme žít v policejním státě, přičemž neustále kontrolujeme a upravujeme své myšlenky. Místo toho nám Bůh nabízí, že máme své myšlenky a cesty vyměnit za ty Jeho, což je, konec konců, mnohem snazší, než se vše snažit uhlídat a „kočírovat“ sám!

Vždyť moje myšlení nejsou myšlení vaše, ani vaše cesty nejsou cesty mé, je Hospodinův výrok. Neboť jako jsou nebesa vyšší než země, tak jsou mé cesty vyšší než cesty vaše a má myšlení vyšší než myšlení vaše. Tak jako déšť či sníh padá z nebe a nevrací se tam zpět, nýbrž zavlažuje zemi a činí ji plodnou a úrodnou -- dává zrno tomu, kdo rozsévá, a chléb tomu, kdo jí - tak bude mé slovo, které vyjde z mých úst: Nenavrátil se ke mně s prázdnou, nýbrž vykoná to, co si přeji, a zdárně dokáže to, k čemu ho pošlu. (Izajáš 55,8-11)

Když čteme Boží Slovo, obnovuje naši mysl. Ve chvíli, kdy je naše mysl obnovena, mění se naše myšlenky. Tato změna v našich myšlenkových procesech přinese změnu v tom, co říkáme o sobě, o tomto světě a o ostatních lidech. Změna ve slovech, jež pronášíme, způsobí změnu našeho chování a propojí nás se záměrem nebes zde na zemi. Naše slova se stanou ozvěnou vůle našeho Otce v nebesích a vinice začne rozkvétat.

Boží živé Slovo je původem veškeré mocné a proměňující pravdy. Konec konců, pravda není teorie, o které by se mělo debatovat, On je tím Slovem, jež se stalo tělem – je to Ježíš.

Ježíš mu řekl: „Já jsem ta Cesta, Pravda i Život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne. (Jan 14,6)

Je obrovský rozdíl mezi tím, když někdo říká pravdu a je pravdou! My máme následovat Jeho příklad a žít pravdu. On je pravdou bez data spotřeby, protože On žije navěky! Jedno vás během chvilky povzbudí, druhé promění svým světlem a mocí.

Fráze, kterou ráda používám, „Tvoje minulost není tvou budoucností“, dala by se připodobnit k částečně pootevřeným dveřím. Jeho Slovo je doširoka otevřená brána. Boží pravda má moc vás oddělit a odít světlem. Není úžasné, že nám náš Otec nedal pouze slova, která máme používat, ale že nám dal také Ježíše, příklad toho, jak máme žít, co promlouváme?

Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, pravím vám: Syn nemůže sám od sebe činit nic než to, co vidí činit Otce. Co činí on, to činí stejně i Syn. (Jan 5,19)

Nejenže je Jeho Slovo živé. Je to také Jeho vůle. Jak to mohu tvrdit? Ježíš nám přece ukázal vůli Otce a On je Božím Slovem vyjádřeným v lidském těle.

Když tedy vchází do světa, praví:

„Oběť a obětní dar jsi nechtěl, připravil jsi mi však tělo; nelíbily se ti celopaly a oběti za hřích. Tehdy jsem řekl: Hle, tu jsem -- v svitku knihy je napsáno o mně --, abych vykonal, Bože, tvou vůli.“
(Židům 10,5-7)

Vyvstává tedy otázka: co je o nás napsáno ve svitku knihy? Podle Skutků 2 budou mít Boží dcery podíl na těchto nebem vdechnutých činech: budeme prorokovat spolu s Jeho syny, když zakusíme vylití Božího Ducha. Budeme Mu sloužit pod nebeskou klenbou a činit zázraky a divy, když budeme kráčet po této zemi. Za našich dnů, všichni, kdo budou volat k Bohu, budou zachráněni (viz verše 17-22). Tato přenádherná pasáž uvádí, jaká je Jeho velkorysá vůle pro nás.

Chcete činit Jeho vůli, aby vše, co o vás bylo zapsáno, bylo k úžasu ostatním lidem? Věřím, že ano. Pojdme se chopit tohoto okamžiku a zapečetit to v modlitbě.

*Nebeský Otče,
Hle, jsem Tvá dcera. Přicházím, abych činila Tvou vůli. Ať se vše, co o mně bylo zapsáno, naplní v mém životě. Pevně se chytám Tvého Slova a budu je promlouvat ve svém životě a budu je žít. Ve jménu Ježíše, amen.*

MEČ SKLIZNĚ

Hle, pravím vám: Pozvedněte své oči a pohled'te na pole, že se bělají ke žni.

- JAN 4,35

Existuje pouze jediný meč, který je vlastní severoamerické půdě, a vpravdě v americkém stylu je použitelný téměř ke všemu, má více než dvacet druhů využití. Nejrůznější použití této mačety lze rozdělit na čtyři základní kategorie: pročišťování a údržba stezek, změna prostředí, práce týkající se sklizně a obrana či zabití.

Zde je několik příkladů, jak se může tato mačeta používat. Prosekává se s ní cesta a udržují se horské stezky, používá se k sekání rostlin pro kompost a výživu zahrady, seká se s ní dřevo na oheň. Díky mačetě můžete upravit plochu pro tábořiště, vytvořit si dočasný přístřešek, rozlišit a oddělit lidská obydlí tím, že posekáte trávník nebo zastříhnete živý plot. Je známo, že se používala k prořezávání stromů a vinných kmenů, aby se zajistil zdravější růst. Dále se využívala k výrobě klád, teepee, lačkových plotů a přístřešků. Mačeta se využívá k sekání rýže, cukrové třtiny, kukuřice, ječmene, prosa, pohanky, ovsa a sena pro zvířata. Používá se rovněž ke sklizni a otevírání kokosových ořechů a v dalších případech. Mačeta je ideální nástroj pro posekání rostlinstva, které je nad zemí, přičemž nedochází k poškození jeho kořenového systému a je tak zajištěna další úroda.

Jako poslední je zde ochrana a boj. Přestože to není původní záměr, pro který byla mačeta stvořena, je to

velice impozantní zbraň sloužící k sebeobraně a má schopnost odrazit útočníky a divoká zvířata a zabíjet jedovaté hady. Může se také použít k zabítí zvěře nebo dobytka.

Kdopak by si pomyslel ..... není-liž pravda?

Mačetu lze přirovnat ke kombinaci nože, sekery a meče. A protože má tolik způsobů využití, je tento druh meče součástí každodenního života v mnoha rozličných částech světa. A myslím to vážně, když řeknu, že po přečtení takto oslnivého seznamu všech jejích využití se divím, jak jsem vůbec dokázala žít, aniž bych mačetu vlastnila!

Na následujících stránkách se zaměřím na to, co se může stát, když prosekáváme cestu, měníme prostředí a sklízíme úrodu z polí. Je možné najít ztracenou cestu, vytvořit si útočiště a radovat ze z plodů své těžké práce. Ale během toho všeho se může stát, že se setkáte s hady a bude potřeba velice rychlého útoku.

Prosekávání a udržování stezek

Nic neosvětluje duchovní cestu tak silně a ostře, jako Boží Slovo. Prolistujte si knihu Přísloví a uvidíte zcela zřetelně a jasně, co leží před vámi a co je za vámi. Stezky nejsou jen prostředkem, jak se dostat k cíli. Stezky a cesty mají svůj záměr. Někdy je škodlivé dorazit do cíle příliš brzy. Je velmi nebezpečné dorazit k cíli, aniž by byl náš charakter vyzrálý a bezúhonný. Častokrát charakter a síla vyrůstají právě z toho, že se držíme kurzu. Přísloví 20,21 nás varuje před tím, že čeho člověk rychle a snadno dosáhne, nebývá nakonec požehnané.

Se všemi nám dostupnými dopravními prostředky jsme trošičku ztratili ponětí o tom, co znamená výraz stezka a jaký je její záměr. Naplněného života a hodnotných vztahů není možné dosáhnout poskakováním z místa na místo, jak jen je to nejrychleji možné, ale postupným paběrkováním a sbíráním lekcí během cesty.

Pro nás v dnešní době plné silnic a chodníků stezky představují jen jakési prašné cestičky či zkratky v lese a na polích. Ve dnech dávno minulých však bylo zcela zřejmé, že silnice sloužily k přepravě lidí, stezky je však spojovaly. Je smutné, že jsme lidmi, kteří se stěhují z místa na místo tak rychle, že si ani nestihnou vyšlapat stezku, která je nezbytná k tomu, abychom se spojili s druhými lidmi. Cenou tohoto horizontálního stěhování a pohybu po tváři této země je mnohokrát nedostatek našich vertikálních stezek.

Nebyla to náhoda, že jednou ze strategií starověkého Říma při dobývání světa bylo stavět mosty a silnice. Toto Římanům umožnilo přesouvat armády a rozšiřovat jejich kulturu. Ve své podstatě jsou

silnice, mosty a stezky neutrální. Stejně jako za dnů starověkého Říma je však mohou využívat nepřátelé i spřátelené spojenecké oddíly. V naší době obklopují svět digitální stezky. Internet a sociální sítě představují virtuální cesty a stezky. Mělo by se však s nimi zacházet s největší opatrností a v žádném případě by neměly nahrazovat osobní kontakt. Mnoho manželství ztroskotalo kvůli tomu, že jeden z manželů byl sám v posteli, zatímco ten druhý naplňoval své citové potřeby pomocí virtuálního partnera na Internetu. Asi neexistuje nikdo, kdo by se nesetkal s tím, že se jeho známí omluvili z rozhovoru, protože jim zazvonil telefon, který nedokázali vypnout nebo hovor odmítnout.

Každíčký den je cestou v dějinách lidstva. Čas plyne, dokonce i když nevytáhneme paty z domu. Stejně jako čas mají svou stezku i kariéra a osudy lidí. Přátelství mají svůj běh, rodiny své cesty. Kromě výzvy blýskavých a třpytivých stezek existuje také potřeba zachovat to, co bylo volné a průchodné. To bude zárukou, že ostatní svou cestu neztratí a nezabloudí kvůli naší nedbalosti.

Pojďme to zjednodušit. Podle Žalmů a Přísloví existují nakonec pouze dvě cesty v životě člověka: jedna vede ke světlu a životu a druhá k temnotě a smrti. Neexistuje žádná střední cesta. Volba se zdá být zcela jasná. Je to Boží cesta ke světlu a životu. V životě však dochází k okamžikům, kdy potřebujeme přisvítit, abychom si vybrali tu správnou stezku.

Například v mládí nám zcela přirozeně chybí dostatek zkušeností. V době, kdy jsme ztrápeni bolestí, může se stát, že ztratíme přehled. V temných obdobích se můžeme dokonce ztratit. Někdy je vstup jen špatně označen nebo je směr zastíněn a nevyhnutelně potřebujeme nějaké to osvětlení navíc. Pokud poslechneme moudrost Žalmisty, zjistíme, že „ Otevření tvých slov osvětluje, dává porozumět prostoduchým“ (Žalm 119,130).

Znamená to tedy, že nejsme omezeni pouze světlem, které září v našem okolí. Když do našeho srdce vstoupí Boží Slovo, není pouze vedením pro naši duši, ale také s sebou přináší světlo. Vše, co je v temnotě nebezpečné, je ve světle prozrazeno.

Nové a starověké stezky

Více než kdy předtím nás Bůh žádá, abychom našli nové stezky a znovu oprášili ty staré. Až na příliš dlouho zbloudil Boží lid od cesty ke svatosti (viz Jeremjáš 18,15). Potřebujeme Boží Slovo, protože jen ono dokáže před námi vystavět

Více než kdy předtím nás Bůh žádá, abychom našli nové stezky a znovu oprášili ty staré.

a připravit cestu. Stejně jako mačeta prosekává cestu divočinou, meč Božího Slova má sílu přeseknout to, co nás svazuje a brání nám v cestě.

To znamená, že nás Bůh může vést cestami, které ze začátku vypadají velice obtížné, ale můžeme použít Boží Slovo, aby cestu prosekalo a osvětlilo naše kroky. Jestliže jste Křesťan, pak neměl nepřítel šanci postavit se vám do cesty ke spasení, ale bude se snažit ze všech sil vás z té cesty svést. Světlo Božího Slova nám zaručuje prozíravost, jež ...

Vysvobodí tě od zlé cesty, od člověka, který *mluví obojace*, od těch, kteří *opouštějí přímé stezky*, aby chodili po temných cestách, od těch, kdo mají z páchání zla radost a nad zlými obojakostmi kdo *jásají*, jejichž cesty *jsou křivolaké*, kteří *bloudí na svých stezkách*. (Příslóví 2,12-15)

Z tohoto verše vyplývá, že obojaká řeč vede ke zvráceným způsobům a nakonec i ke křivolakým, zvráceným cestám, jež vás nakonec oddělí od cesty života. Vidíme zde tři různé věci: zlo má své způsoby, stezku a řeč. Takže je zcela logické, že i spravedlnost má *způsoby, stezku a řeč* (což už jste však dávno věděli!).

Výraz *způsoby* hovoří o metodách, zvycích, způsobech, chování, technikách, taktikách a stylu. Příkladem zlých způsobů či metod je pýcha, neposlušnost, nepoctivost, pomluvy, zkaženost, zhýralost, lež, smilstvo, cizoložství, modloslužba, pomstychtivost, nenávisť, závist, hněv a čarodějnictví.

Výraz *stezka* je odlišný od slova *způsoby*, protože to první označuje způsob, jak člověk cestuje. Stezka je však směr, kterým se člověk ubírá. Způsob, jak se někam dostat, se může nacházet v rozmezí mezi chůzí a létáním. Stezka může být někde mezi západem a východem. V kontextu Bible způsob, jak jít po cestě spravedlnosti, je takový, že člověk *mluví pravdu a ne lež*.

Třetí výraz z tohoto verše je řeč. Ať už si to uvědomujeme nebo ne, co říkáme, rozhodne jak o způsobu našeho cestování, tak o našem cíli. Řeč má moc přenést nás na stezky spravedlnosti a přivést ke spravedlivým způsobem zrovna tak, jako naše slova mají moc nás oddělit od zlého.

Když to vše shrnu, tak *způsoby* popisují to, *jak* cestujete, stezka je váš *směr* a obojí je ovlivňováno a určeno povahou vašich slov, která promlouváte. Naše řeč či výběr slov má moc určit běh našeho života.

Co když se ale snažíte nalézt svou stezku? Co když ta stará již zarostla nebo byste chtěli nějakou stezku obnovit, aby i druzí lidé mohli najít svou cestu a směr? Jak po těchto stezkách kráčet? Je jisté, že mnoho lidí svou stezku ztratilo, protože byli svedeni stranou. Zákonictví odvádí

až příliš mnoho lidí od svatosti, zatímco cesta nezákonnosti je léčkou pro ty, kteří se nechají ovládnout chtíčem a zuřivou vášní. Nemá smysl kráčet po cestách, jež nikam druhé lidi nevedou. Máme šanci kráčet po nové, živé cestě (viz Židům 10,20).

Nechod'te tam, kam pravděpodobně vede stezka. Raději běžte tam, kde žádná cesta nevede, a zanechtejte za sebou stezku novou.

- Ralph Waldo Emerson

Nerada bych, aby to teď vyznělo, že si protiřečím. Někdy si však stezky spravedlnosti žádají netradiční přístup. Ježíš se od stezek spravedlnosti nikdy neodvrátil, ani se z nich nevzdálil. Rozhodně však byl tím, kdo vyšlapal nové stezky. Těm, kteří jej následovali, přikázal totéž, když poslal své učedníky do celého světa, aby činili učedníky ze všech národů. Před křížem vedly všechny cesty ke spasení do chrámu v Jeruzalému. Poté, co byl Ježíš slavně vzkříšen, stala se epicentrem chrámů těla a krve roztroušených po celé zemi Kalvárie. Jak Martin Luther, tak Matka Tereza opustili očekávanou stezku, aby prošlapali novou cestu pro další lidi.

Způsob, jakým stezku opustíte, je také způsobem, jak se na ni vrátit – očekáváte Boží pokyn a pak jdete, kam vás vede, a to jak slovem, tak skutkem. Čteme Boží Slovo, přemýšlíme o Jeho cestách, mluvíme Jeho řečí a to, co hledáme, se před námi otevře. Skrze moc Božího Slova Bůh činí cestu i tam, kde žádná cesta není. Náš Bůh ví, jak vést přes písečnou pustinu bez stezek i přes vodní masu.

Odvrať ode mě cestu klamu; milostivě mě obdaruj svým zákonem.

Vyvolil jsem si cestu pravdy, stavím si před sebe tvá nařízení.

Přilnul jsem ke tvým svědectvím, Hospodine, kéž nejsem zahanben.

Poběžím cestou tvých příkazů, neboť jsi rozšířil mé srdce. (Žalm 119,29-32)

Změna prostředí

Další funkcí mačety je schopnost upravovat či vytvářet nové prostředí.

Před mnoha lety jsme si s Johnem postavili dům uprostřed hustě zarostlých pozemků na Floridě. Když přijely buldozery a začalo odlesňování a úprava terénu, všichni hlodavci, škůdci, hadi a škorpióni z naší oblasti utekli na vedlejší pozemky. Připravili jsme prostor pro dům a trávník tím, že jsme změnili prostředí, kde se měly nacházet.

To však neznamenal, že původní obyvatelé toho místa zmizeli. Jen se přestěhovali jinam.

Když Dábel dokončil všechno pokušení, odstoupil od něho až do příhodné doby. Ježíš se v moci Ducha vrátil do Galileje a pověst o něm se rozšířila do celého okolí. (Lukáš 4,13-14)

Nejenže se Ježíš na poušti postil, setkal se tam také s ďáblem. Byl vyčerpán, ale nebyl prázdný. Vrátil se plný moci Ducha Svatého. Půst je mnohem více než jen to, že nejíte. Je to čas, kdy se rozhodujeme o tom, co bude mít přednost a co bude moct do našeho života mluvit. Vyprazdňujeme se, aby nás mohl Bůh naplnit.

Někdy je potřeba učinit radikální změnu prostředí. Vypnout televizi, zavřít počítač, vyvěsit telefon. Když všechny tyto hlasy utichnou, máte i vy šanci se utišit. Nicméně to není příležitost přemýšlet o hlubším zjevení o sobě samotném, ale příležitost zakusit hlubší zjevení Boha.

Ten, kdo přebývá v úkrytu Nejvyššího, přečká noc ve stínu
Všemohoucího. Říkám o Hospodinu: Je mé útočiště, má tvrz, můj
Bůh, v něho doufám. (Žalm 91,1-2)

I na váš život lze pohlížet podobně. Když do něj vstoupil Ježíš a vyčistil jej, nepřítel nezmizel. Jen se přesunul jinam. Neztratil se, jen sešel z očí a nyní vyhlíží jakoukoli příležitost dostat se zpět. Abychom zabránili nepřátelské invazi, musíme svůj život pevně postavit na novém životním stylu a v novém prostředí. Poslechněte si, jak Bůh vedl Izrael, když vstupovali do Zaslíbené země.

Dělej, co je správné a dobré v Hospodinových očích, aby se
ti vedlo dobře a abys šel a obsadil tu dobrou zemi, o které
Hospodin přísahal tvým otcům, a abys vypudil všechny tvé
nepřátele před tebou, jak Hospodin řekl. (5. Mojžíšova 6,18-19)

Náš Bůh vyhání protivníky a nám dává za úkol zabrat své vlastnictví nebo zabrat svou zemi. Zlo je přemáháno dobrem stejně tak jako temnota světlem. Ježíš je Spasitelem světa a je jen na nás, abychom toto evangelium šířili a zabrali zemi Jeho láskou.

Hle, dal jsem vám pravomoc šlapat po hadech a štírech, i nad
veškerou silou Nepřítel, a naprosto nic vám neublíží. Ale z toho
se neradujte, že se vám poddávají duchové; radujte se, že vaše
jména jsou zapsána v nebesích.“ (Lukáš 10,19-20)

Až příliš často byl tento verš použit k ospravedlnění zahrávání si s hady jako důkaz duchovní autority. Je to však pyšné, hloupé a často smrtelné. Nemáme se obklopotvat hady o nic víc než mocí nepřítele. Máme autoritu šlapat po nich, ne je chytat do rukou! Máme rozdrtit, a ne se mazlit.

Sklízet úrodu

V době sklizně musí být stezky průchozí a opravené, aby se ženci dostali na pole.

Což neříkáte: „Ještě čtyři měsíce a přijde žeň? Hle, pravím vám: Pozvedněte své oči a pohleďte na pole, že se bělají ke žni. Žnec již bere odměnu a shromažďuje úrodu k věčnému životu, aby se společně radovali rozséváč i žnec. Neboť v tom je pravdivé přísloví, že jiný rozsévá a jiný žne. Já jsem vás poslal žnout to, na čem jste nepracovali. Druzí pracovali a vy jste vstoupili do jejich těžké práce.“ (Jan 4,35-38)

Sklizeň je velice krátké období, kdy je nutno jednat rychle. Vše, co držíme ve svých rukou, se musí podřídit více než jen jednomu záměru. Naši dobu lze připodobnit k době Nehemjáše, kdy bránil a zároveň bojoval. My bráníme, zatímco sklízíme.

Volejte to mezi národy: Nachystejte válku, vzbud'te hrdiny! Všichni bojovníci ať přistoupí a vyrazí! Překuj'te své radlice v meče a své vinařské nože v oštěpy! Slabý ať řekne: Jsem hrdina. (Jóel 4,9-10)

Mnohokrát ti, již nejsou do sklizně zapojeni, budou z těch, kteří jsou, dělat protivníky. Rivalita je problémem už od doby Kaina a Abela, když spolu soupeřili o Boží uznání. Soutěživost je na místě na Olympiádě, ale ne v Božím domě. Ježíš i Jan byli spolupracovníci, kteří odmítli postavit se proti sobě. Chápali, že to, co dělali, bylo důležitější než jejich osobní popularita.

Když se Ježíš objevil na břehu řeky Jordán, Jan Křtitel volal celý judský národ na stezku pokání skrze křest a vyznání hříchů. Když k němu přišel i Ježíš, aby se dal pokřtít, Jan protestoval (viz Matouš 3,13-15). Chápal, že je jen hlasatelem a že Ježíš byl ten, kterého ohlašoval. Když se oba dva poddali tomuto procesu, rozevřela se nebesa a byl slyšet Boží hlas, který prohlásil Ježíše za Božího Syna (viz verše 16-17).

Poté, co Ježíš strávil čtyřicet dní na poušti, začal spolu se svými učedníky křtít stejně tak jako Jan se svými učedníky. Farizeové a Saduceové vyšli ven a sledovali, jaké mají skóre.

Ježíš se dověděl, že farizeové sbírají počty lidí, které pokřtil On a Jan (přestože nekřtil On sám, ale jeho učedníci). Farizeové oznámili, že Ježíš získává a křtí více lidí než Jan, a snažili se z nich v očích lidí učinit protivníky. Proto Ježíš opustil Judsko a odešel opět do Galileje. (Jan 4,1-3; The Message)

V době sklizně je lepší opustit pole, než dovolit těm, kteří nejsou podřízeni autoritě Pána žně, aby z vás učinili protivníky a rivaly.

Ježíš se rozhodl putovat zpět do Galileje a po cestě tam našel pole bělající se ke žni! Byl vyčerpaný a měl žízeň, když se zastavil u studny, kde ho potkala promiskuitní žena, která šla načerpat vodu. Její svědectví později otevřelo dveře evangeliu do samařského města Sychar (viz verše 4-30).

Když se náboženským vůdcům nepodařilo způsobit, aby se Ježíš a Jan proti sobě postavili, snažili se je ukázat jako protivníky v očích lidí. Rivalita a soutěživost se vždy snaží postavit lidi do bodu, kde se musí přidat k jedné nebo druhé straně.

Fakta ze šermu

V šermu je nezbytné zachovávat správný postoj. Jinak jsou si sobě spojenci navzájem nebezpeční, protože bojují nedaleko sebe.

Jan byl poslem, který chápal své poslání a rozuměl načasování. Poslové nejsou od toho, aby rozdělovali pole. Stejně jako on měli bychom i my ohlašovat toho, který má přijít.

Zabít či bránit

Když dojde k proměně prostředí a jsou vyšlapány stezky tam, kde předtím byla pouze pustina, objeví se často hadi. Pokud zahlédneme odhalené zlo, nemůžeme s ním bojovat ze své lidské síly. Musíme je rozdrtit mačetou Božího Slova ... *Je napsáno!* Už jen samotným skutkem, kterým zaberete zemi a osvobodíte její obyvatele, šlapete po hadech a štírech.

Kromě pustin a nejrůznějších vegetací zarostlých oblastí jsou častým úkrytem jedovatých hadů pole. Vysoké stonky obilí skryjí jejich díry i jejich lstivý pohyb.

Dá se říct, že čas sklizně je kombinací změny prostředí a vytváření stezek. Ženci pracují, aby získali zrno, které stojí v řadách před nimi, zatímco sběrači sbírají to, co ženci sežali, tedy ovoce jejich práce. Pokud se na poli objeví dravec, který ohrožuje jednoho z nich, musí se s ním jednat. Tato práce padá na bedra žence, ne sběrače, protože s plnýma rukama nelze bojovat. To tedy znamená, že nástroj používaný ke sklizni se rázem mění v nástroj sebeobran. I když se had nechystá zaútočit, musí být odstraněn.

Nikdy nedovolte, aby nebezpečí, které odhalili vaši dělníci, uniklo neohlášeno na pole někoho jiného. Pokud jej odhalíte, jednejte s ním. Nejste-li dostatečně vybaveni, abyste se s ním mohli utkat, pak varujte ostatní, že na polích je had.

Pojďme tedy opět začít používat Boží Slovo jako mačetu a prosekat cestu před námi, změnit naše prostředí a okolí, aby přineslo úrodu, a pojďme jednat s každým hadem, který se nám připlete do cesty.

*Drahý nebeský Otče,
nasměřuj mé stezky světlem Svého Slova a nauč mne, jak mám
opustit vyznačenou cestu, abych vytvořila cestu novou pro
druhé lidi. Chci používat Tvé Slovo k vytvoření prostředí, jež by
povzbuzovalo ostatní k růstu. Rozhoduji se, že budu střežit své
srdce, abych si nespletla spolupracovníky s protivníky.
Otevři mi oči, abych viděla pole, jež obklopují můj život a jež se
běhlají ke žni. Ve jménu Ježíše, amen.*

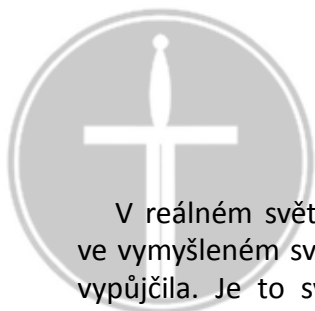

10

MEČ SVĚTLA

Neboť nyní vidíme jako v zrcadle, zastřeně, potom však uvidíme tváří v tvář. Nyní poznávám částečně, potom poznám důkladně, jak jsem byl také sám poznán.

- 1. KORINTSKÝM 13,12

V reálném světě neexistuje světelný meč kromě laseru. Nicméně ve vymyšleném světě Hvězdných válek existuje něco, co bych si ráda vypůjčila. Je to světelná šavle. Tato zbraň osvobodí cokoli, na co dopadne její záře.

Ježíš je naším světlem na konci velmi dlouhého, tmavého tunelu. Když jej vidíme, stáváme se stejnými jako je On sám.

Naše výhoda v této pozemské dočasné říši je přinejlepším chabě osvětlená, omezená a vzdálená, ale až bude čas pohlcen věčností, uvidíme v plnosti, tváří v tvář, v říši, kde neexistují žádné stíny. Což znamená, že nyní nejsme schopni zahlédnout úplně vše. Přesto nikdy nebylo důležitější, abychom vnímali a rozpoznávali to, co vidíme zřetelně.

Přesně jak se říká v úsloví: Je toho mnohem více, než kam oko dohlédne. Proto potřebujeme meč světla a rozpoznání. Zhlédnu toho mnohem více, když mám oči otevřené dokořán, než když je přivřu. Častokrát to, co vidím, když nejsem přikloněna k tomu, co je zjevné, je nejpravdivější.

Žijeme v době, která je plná očekávání a varování.

Žijeme v době, kdy je světlo ještě zářivější díky temnému stínu. Během Nového Zákona jsou věřící varováni, že poslední dny na zemi s sebou přinesou prostředí plné urážek, falešného učení a mnoha dalších věcí, které plodí klam. Pavel to Timoteovi popsal takto:

Toto však věz, že v posledních dnech nastanou těžké časy. Lidé budou sobečtí, chtějí peněz, chlubití, domýšliví, rouhaví, rodičů neposlušní, nevděční, nesvatí, bezcitní, nesmířliví, pomlouvační, nevázaní, hrubí, nepřátelští k dobrému, zrádní, lehkomyšní, nadutí, milující rozkoš spíše než milující Boha. Budou mít vnější formu zbožnosti, ale její moc jim bude cizí. Od takových se odvracej. (2. Timoteovi 3,1-5)

Jestliže si měl být Timoteus vědom situace posledních dnů před dvěma tisíci lety, o co víc potřebujeme zvýšené uvědomění si naší doby my? Všimněte si, že Pavel neříká, že naše obtíže budou způsobeny ekonomickým kolapsem, zemětřeseními a válkami. Stav této planety, národů žijících na ní nebo jejich bank není to, co by způsobovalo napětí. Naše problémy pramení z temného stavu lidského srdce.

V celém Novém Zákoně nacházíme četná varování, abychom *bděli, byli na stráž, vyhlíželi, byli uvědoměli, věnovali pozornost Božímu Slovu a vyučování*. Nejenže nás Bible varuje před falešnými učiteli. Nacházíme četná varování ohledně nebezpečí sebeklamu.

Pokud bychom ale jen žili v neustálém strachu z oklamání, povede nás to také špatným směrem. Život ve strachu vede ke špatným rozhodnutím, protože strach je špatný rádce (není-li to bázeň Boží). Bůh vám nedal ducha strachu. Dal vám „ducha moci, lásky a jasné mysli“ (2. Timoteovi 1,7). Tento duchovní dar má přesně ty tři vlastnosti, které potřebujeme, abychom mohli kráčet v rozpoznání a používat Boží Slovo správně.

Boží Slovo je světlo, jež osvěcuje naši stezku a zároveň posuzuje naše skutky a rozlišuje motivy našeho srdce. Bez světla Božího Slova bychom pobíhali sem a tam v temnotě a báli bychom se toho, co nemůžeme vidět.

Otevření tvých slov osvěcuje, dává porozumět prostoduchým.
(Žalm 119,130)

Velmi se mi líbí myšlenka, která je zde zachycena. Když rozevíráme a otevíráme Boží Slovo jako mapu k pokladu, získáváme perspektivu a náhled. Jiné biblické překlady zde používají výrazy jako například „rozevřít“, „učení“ nebo „příchod“.

Bez náhledu Božího Slova je snadné splést si nepřítele s přítelem a minulost člověka s jeho budoucností, protože říše stínů narušuje naši perspektivu. Když však do situace přijde světlo, vidíme to, co před námi skutečně je.

Neboť Boží slovo je živé, činné a ostřejší než jakýkoli dvousečný meč; proniká až do rozdělení duše a ducha, kloubů a morku a je schopné rozsoudit myšlenky a postoje srdce. (Židům 4,12)

Naše tříbení tedy musí být hlouběji, než co lze vidět. To znamená, že se musí posílit i naše nedobrovolné jádro. K čemu jsou dobré svalnaté ruce, které drží meč na hrdle spojence, nebo silné, pevné nohy, jež stojí na špatné půdě? Nejsme nic, pokud nás klame naše srdce a duše, pokud je úspěšná pouze naše síla.

Když jsem studovala umění šermu, zjistila jsem, že dobrý šermíř rozpozná, co přijde dál. Instinktivně předem ví, jaký bude další chvat nepřítele, a upraví svůj postoj tak, aby mohl přejít do protiútku. V následujícím verši píše Pavel církvi do Korintu a vyzývá je, aby znovu obnovili svou lásku k bratrovi, který byl předtím ukázněn, proto „abychom nebyli oklamáni od Satana; vždyť jeho úmysly nám nejsou neznámý“ (2. Korintským 2,11).

Překonat ďáblový úmysl

K čemu jsou navrženy plány našeho nepřítele? Aby nás oddělil od Boha a jednoho od druhého skrze taktiku viny, soudu, posuzování, hanby a podezření. Proti tomuto útoku musíme zaútočit láskou, mocí a jasnou myslí.

Zaprvé láska:

A za to se modlím, aby se vaše láska ještě víc a více rozhojňovala v důkladnějším poznání a ve vši vnímavosti. (Filipským 1,9)

Kde je zadušena láska, hojně se rozmnožuje temnota klamu. Tam, kde láska kvete, zároveň s ní se rozmnožuje i rozpoznání a poznání. Mohu upřímně říct, že se mi nikdy v životě nestalo, aby ke mně někdo promluvil poznání dříve, než by mne miloval.

Kdo říká, že je ve světle, a přitom nenávidí svého bratra, je dosud ve tmě. Kdo svého bratra miluje, zůstává v tom světle a není v něm žádné pohoršení. Kdo však svého bratra nenávidí, je ve tmě, ve tmě chodí a neví, kam jde; neboť tma oslepila jeho oči. (1. Janův 2,9-11)

Je to velmi jednoduché: nenávist přebývá v temnotě; láska přebývá ve světle. Ti, co nenávidí, klopýtají, protože chodí v temnotě. Nemají ani tušení, kam vlastně jdou, protože jsou oslepení (sebeklamem). Ti, co milují, krácejí ve světle, ví, kam jdou a dostanou se tam bez klopýtání.

V oblasti důvtipu a intuice mají ženy výhodu. Jedním způsobem, jak mohou Boží dcery vyladit své intuitivní nitro a zachovat rovnováhu důvtipu, je kráčet v lásce. Zde tedy nalezneme rady, jak se cvičit v rozpoznání (viz 1. Korintským 13,4-7):

- Láska neodplácí; je trpělivá a laskavá
- Láska si neseписuje seznam minulých hříchů
- Láska důvěřuje Bohu, proto vytrvá
- Láska se raduje z pravdy
- Láska se neptá na minulost
- Láska vidí jen to nejlepší
- Láska se rozpíná až do budoucnosti

Dalším krokem je *autorita* neboli *moc*.

Není možné mít autoritu bez moci, ani legitimní moc bez autority. Koneckonců, obojí jsou Boží dary. Abychom si to uvědomili, musíme znát své postavení.

Vy však jste „rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid určený k Božímu vlastnictví, abyste rozhlásili mocné skutky toho, jenž vás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla.“
(1. Petrův 2,9)

Bez ohledu na váš přirozený rodokmen nebo současné zaměstnání toto je vaše skutečné, pravdivé pověření. V Kristu jste vyvolený rod dcer, potomci královského kněžstva, velvyslankyně svatého národa. Jste Jeho cenné vlastnictví, vykoupené, abyste vyhlašovaly vše, co udělal, když vás povolal ze tmy k životu v Jeho podivuhodném, přeslavném světle. To je moc vašeho svědectví.

Je to velmi

jednoduché:

nenávisť přebývá

v temnotě; láska

prebývá ve světle.

Pak je zde třetí prvek *čistě, jasně myslí*.

Co to znamená mít jasnou mysl? Slovník Merriam-Webster definuje výraz jasný jako být

beze zranění, nemoci, chyby, omylu či defektu; schopnost logicky přemýšlet ; rozumný, dobře založený a dobře zakotvený. Jedině Bůh může dát svému lidu takovouto perspektivu uprostřed světa, který je tak zlomený, nezdravý a zkažený ve svém smýšlení. Boží Slovo má schopnost obnovit vaši mysl a proměnit ji z nejasné v jasnou. Setkání se Slovem vás mohou proměnit tak jistě jako jediné setkání Ježíše s posedlým, nahým mužem změnilo tohoto muže v někoho, kdo náhle nosil šaty, byl klidný a měl jasnou mysl (viz Marek 5,1-15).

Není možné mít rozpoznání, když se vaše mysl zmítá v bouři. Rozpoznání vyžaduje, aby se naše strava z Božího mléka změnila v hutnou, pevnou stravu, která přináší sílu těm, již ví, jak ji přijmout a strávit. To je způsobeno obnovováním naší mysli skrze světlo Jeho Slova, ale také skrze cvičení se v rozpoznání.

Pro dokonalé je však tuhý pokrm, pro ty, kteří mají smysly
návykem vycvičeny k rozsuzování dobrého a zlého. (Židům 5,14)

Byla doba, kdy jsem se na význam tohoto verše dívala s podezřením. Než upadnete do nedorozumění, o které jsem i já kdysi zakopla, mějte na paměti, že tento verš nedává rovnítko mezi slovo rozlišení a posuzování. Jde tady o něco mnohem většího než o to, jestli rozsuzujeme druhé jako vinné či nevinné. Vyzrállost, rozpoznání a sílu můžeme najít v Božím Slově. Budeme potřebovat všechny tyto složky, chceme-li proplout rozbouřeným mořem bezpečně a rozpoznat dobré od zlého.

Dál, než kam oko dohlédne.

Rozpoznání přichází s vyzrálostí, která je koneckonců o tom, jaký máme přístup k životu. Je pravda, že můžeme být vyzralí či nevyzralí v každém věku nebo stadiu života. Nerosteme v rozpoznání tím, že označujeme lidi a věci. Stejně tak jako vždy zpomalím rychlost, když hraju na klávesy a začnu se dívat, která nota se kde nachází, tak i označování lidí a věcí nám zabrání jednat svobodně ve víře a důvěřovat, že nás ponese něco neviditelného. Po nějaké době hraní na klávesy jde o to, že klávesy nahmatáte a vnímáte a už se na ně nemusíte dívat.

Je pravda, že toho vždy bylo mnohem více než jen to, co je viditelné očima. Víme, že vše, co vidíme, bylo stvořeno skrze to, co nevidíme.

*Každá přirozená skutečnost je symbolem nějaké duchovní
skutečnosti.*

- Ralph Waldo Emerson

Stejně tak i rozpoznání v životě neznamena procvičovat se v tom, že budu označovat určité typy lidí, věcí nebo zkušeností jako „dobré“ a jiné lidi, věci či události jako „špatné“.

Rozpoznání je o tom, zda vím, o co opravdu jde, aby mohly hrdinné dcery změnit to, co ostatní vidí jako nevýhodu, ve výhodu. Bojovník, který má rozpoznání, ví, jak změnit zlo v dobro.

Rozpoznání se dá připodobnit k majáku v dálce. V současné době je hranice mezi dobrem a zlem rozmazaná. Před námi je tak hustá temnota, že zamlžuje světlo, jež září na horizontu.

Abychom viděli jasně, musíme se zahledět a zaposlouchat do svého nitra a hlasu, jenž je v našem srdci. Právě odtamtud čerpáme rady Božího Ducha. Všimněte si, že rozpoznání je moc, již ale musíme neustále trénovat skrze používání. Jedině tehdy budeme schopni oddělit či rozpoznat dobré od zlého.

Chovejte se k lidem, jako by byli takoví, jací být mají, a pomozte jim stát se tím, čím se stát mohou.

- Johann Wolfgang von Goethe

Fakta ze šermu
Načasování je
nejdůležitějším prvkem
šermu.

Pro příklad bych se chtěla podělit o něco ze svého života. V minulosti jsem žila nemorální, sexuálně promiskuitní život. Ti, kteří byli vycvičení v označování lidí, podívali by se na mě a okamžitě mě označili nálepkou „sexuální troska“. To, že popíšete obal balíčku, však neznamena, že víte, co je uvnitř. Mnoho let byl můj život ovlivněn tím, co jsem udělala. Díky Bohu, že mi do života poslal člověka, který pro mě byl jako otec a jenž ovládal umění rozpoznání.

Spolu se svou ženou mě přijali do svého domova. Když jsem u nich strávila noc, cítila jsem přijetí a bezpečí, zatímco jinde jsem vnímala, že mne neustále sledují. Se svou manželkou viděli víc, než jen zjevně zničenou dívku. Dokázali vidět, čím by mohla být.

Rozuměli tomu, že přestože jsem šlápla vedle, co se týká sexuálního života, kdybych se dokázala dostat zpět na správnou cestu, mohla by má minulost pomoci druhým lidem a osvětlit jejich vlastní cestu. Než se chovat, jako by k mé minulosti nikdy ani nedošlo, povzbuzovali mne, abych ji zapálila jako varovný oheň pro ostatní lidi. Tam, kde jiní viděli jen trosku, oni viděli někoho, kdo v sobě nese potenciální oheň, jenž lze využít k záchraně druhých lidí!

Po nějaké době jsem dokázala vytáhnout dobro i z toho zlého. Vykoupila jsem svá rozhodnutí tím, že jsem je použila jako příklad proto, aby druzí lidé touto cestou nešli.

Ve schopnosti rozpoznání je potřeba vyvrát. Opravdové rozpoznání rozumí, že temnota něčí minulosti může sloužit jako vzdálený maják budoucnosti někoho dalšího. Bojovník odhlédne od tmavé minulosti člověka a zahlédne slavné zjevení budoucnosti jeho i druhých lidí! Ježíš přišel jako „světlo ke zjevení národům a slávu tvého lidu Izraele“ (Lukáš 2,32).

Přesto si prosím nemyslete, že jsem naivní a nejsem si vědoma potřeby rozlišit situaci, kdy se temnota převléká za světlo. Schopnost rozlišit dobré ovoce od zlého ovoce je neustále rostoucí a nezbytná dovednost:

Každý strom se pozná po svém ovoci. Vždyť z trní nesbírají
fíky ani z trnitého keře nesklízejí hrozny. Dobrý člověk vynáší
z dobrého pokladu svého srdce dobré a zlý člověk vynáší ze
zlého pokladu svého srdce zlé; neboť jeho ústa mluví z přebytku
srdce.“ (Lukáš 6,44-45)

Je zřejmé, že nejpřesnější ukazatel toho, co je v nás, je to, co vychází z našich úst! Někdy může člověk říkat něco, co se zdá být správné, ale víme, že něco nesedí. Pak se může stát, že někdo řekne něco, co zní špatně, ale přesto víme, že je to v pořádku (například u mladých, nových křesťanů). Naslouchejte srdcem a pak naslouchejte svému srdci. Neignorujte svůj vnitřní pocit.

Takže je naprosto zřejmé, že reakce na základě rozpoznání není rozvinutá na základě fyzického tréninku. Je o mnoho hlubší. Je to intuitivní, vnímavá reakce. A právě v této oblasti ženy často vynikají. Když je naše srdce protříbené a je z něj odstraněn jed podezření, pak jsme připraveny všimnout si i toho, co bychom jinak přehlédly.

Rozpoznání a modlitba

Jak vypadá přímiluva? Je to jen druh modlitby?

Jsem přesvědčena, že by přímiluva vždy měla začít modlitbou, ale opravdová přímiluva tam zřídka kdy končí. Slova, která nám osvětlí definici slova přímiluva, jsou „*intervenovat, zasáhnout, rozjímat, smlouvat, dohodnout, usmířit, vést smířčí řízení*“ a mé oblíbené slovo „*povstat*“. Takže některý ze způsobů jak se přimlouvat je, že mluvíme za někoho jiného v postavení jeho advokáta, promlouváme do konfliktu, který potřebuje vyřešit, a postavíme se za ponižované a utlačované. Slovo nám ukazuje, kdy se máme zapojit, kde najít odpovědi a způsoby

jak napravit to, co se pokazilo. Slovo nás vede ke světlu na konci té stezky.

Bůh nám nikdy nedá rozpoznání, abychom mohli kritizovat, ale abychom se začali přimlouvat.

- Oswald Chambers

Když pochopíme tento význam slova přimluva, pak si plněji uvědomíme, co to znamená přimlouvat se. Jsem si jistá, že k přimluvě dochází vždy, když se světlo setká s temnotou.

Ježíš se stal prostředníkem mezi Bohem a lidstvem a jednal, kdykoli se setkal s temnými silami nemoci, démonické posedlosti, náboženské pokroucenosti a útlaku. Umlčel náboženské dvojsmyslné řeči znalců zákona, když brilantně odpovídal s ohromující moudrostí. Než vstal z hrobu, povstával při každé příležitosti, aby druhé pozvedl.

Když Ježíše konfrontovali a přivedli před něj cizoložníci, začal se za ni přimlouvat, protože rozpoznal, že ji náboženští vůdcové přivedli jen proto, aby nachytali a polapili Jež. Překrucovali Boží Slovo a činili z něj nástroj soudu. V této výzvě Ježíš rozpoznal, o co opravdu jde, a promluvil světlo do jejich zatemnělých srdcí:

Když se ho nepřestávali ptát, vzpřímil se a řekl jim: „Kdo z vás je bez hříchu, ať na ni první hodí kámen.“ (Jan 8,7)

Pak se Ježíš sehnul, počkal, až všichni ti, co ji obviňovali, odešli, a opět se narovnal:

Ježíš se vzpřímil a řekl jí: „Ženo, kde jsou tvoji žalobci? Nikdo tě neodsoudil?“ Ona řekla: „Nikdo, Pane.“ Ježíš řekl: „Ani já tě neodsuzuji. Jdi a od této chvíle již nehřeš.“ Ježíš k nim opět promluvil: „Já jsem světlo světa. Kdo mne následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života.“ (Jan 8,10-12)

Dal jí moc kráčet ve světle její budoucnosti bez hříchu. To je věc, kterou by nikdy nedokázala, kdyby byla nadále chycena a připoutána k odsouzení své minulosti. Tuto bezejmennou ženu už kameny do hrobu nikdy nepošlou!

Sestry, odložme kameny odsouzení a pozvedněme meč světla! Rozpoznání v sobě nese moc osvětlit a ozářit svět i druhým lidem.

Ježíš se také přimlouval, když stál před náhrobním kamenem, jenž zakrýval vchod do Lazarova hrobu, a vzkřísil Lazara z mrtvých. Plakal bolestí nad ztrátou milovaného přítele. Pak se modlil:

Odstranili tedy kámen. Ježíš pozvedl oči vzhůru a řekl: „Otče, děkuji ti, že jsi mne vyslyšel. Já jsem věděl, že mne vždycky slyšíš, ale řekl jsem to kvůli zástupu, který tu stojí okolo, aby uvěřili, že ty jsi mne poslal.“ A když to řekl, silným hlasem zvolal: „Lazare, pojď ven!“ Ten, který byl mrtvý, vyšel, ruce i nohy měl svázané pruhy plátna a jeho tvář byla zavinuta šátkem. Ježíš jim řekl: „Rozvažte ho a nechte ho odejít!“ (Jan 11,41-44)

Lazar opustil temnotu záhrobí a našel uvolnění ve světle nového dne. Rozpoznání a opravdová přímluva mají moc uvolnit zajaté a vyslat je vstříc jejich osudu.

Při svém pozemském kráčení Ježíš rozpoznal skutky toho zlého, pak se přimlouval tím, že do situace v temném světě vnesl světlo, pravdu a uzdravení. Podle mého názoru naprosto nejdůležitější rozpoznání bylo, když Ježíš pronesl „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“ (Lukáš 23,34).

Rozpoznání vždy dokáže rozlišit, když jsou druzí zaslepení, a potom jedná spíše podle jejich nevědomosti než podle jejich skutků. Kříž ukončil oddělení člověka od Boha, ale jeho přímluva tam nekončí. Nejenže Ježíš vstal z hrobu, On byl také vzat na nebesa:

Kdo bude žalovat na Boží vyvolené? Vždyť Bůh je ten, kdo ospravedlňuje! Kdo je ten, který je odsoudí? Vždyť Kristus Ježíš, který zemřel a byl i vzkříšen z mrtvých, je na pravici Boží a přimlouvá se za nás! (Římanům 8,33-34)

A díky Jeho postavení, kdy je vzkříšen a neustále se za nás přimlouvá, je nám přislíbeno:

Kdo nás odloučí od Kristovy lásky? Soužení nebo úzkost, pronásledování nebo hlad, nahota, nebezpečí nebo meč? .... Ale v tomto všem dokonale vítězíme skrze toho, který si nás zamiloval. (verše 35, 37)

Milované, je nejvyšší čas posílnit se ve Slově a ozářit tento svět opravdovým rozpoznáním a povstat k přímluvě a činu.

Nebeský Otče,

Jsem připravená odložit kameny soudu a stát se dcerou, jež se přimlouvá. Budu proměňovat svou mysl čtením, promlouváním a kráčením ve světle Tvého Slova. Toužím vidět, jak zemi přemáhá nebeské světlo a nebeská moudrost. Jsem připravená osvobodit ty, již jsou otroky hříchu, a to tím, že budu do jejich budoucnosti vyhlášovat světlo a lásku. Jsem ochotná plakat nad těmi, již jsou pohřbeni v hrobech obchodu s lidmi, náboženské svázanosti a zoufalství. Pozvednu svůj hlas, roztáhnu ruce, postavím se a vykročím kvůli ostatním. Ve jménu Ježíše, Amen.

MEČ PÍSNĚ

*Výskej a raduj se, dcero sijónská, neboť hle,
přijdu a budu přebývat ve tvém středu, je Hospodinův výrok.*

- ZACHARJÁŠ 2,14

Meč je nástroj, který lze využít i k ladění .... Někdy jediné, co je potřeba k tomu, aby se bitva obrátila v náš prospěch, je píseň.

Nemusíte být vedoucím chval a uctívání k tomu, abyste mohly uctívat. Nemusíte být ani zpěvák, abyste mohly zpívat. Jediné, co je potřeba, je být dcerou. A to je dobré, protože je mnoho bitev, které lze vyhrát písní.

Byla jsem naprosto nadšená, když jsem objevila meč, který má tvar a funkci, jež zachycuje představu toho, co se děje, když zpíváme. Je to starodávný meč, který se jmenuje „flamberge“, což doslova znamená „plamenná čepel“.⁹ Ostří tohoto meče je zvlněné. Když se tento meč setká s ostřím jiného meče, jeho design přenese vibrace na meč protivníka a způsobí, že se v jeho ruku začne třást a chvět. Toto způsobí oslabení uchopení meče na straně protivníka. Pokud majitel meče flamberge ještě zvýší tření, přináší mu to další výhodu.

Není to celé bláznivé?

Jsem skutečně přesvědčena, že když zpíváme, děje se totéž. A zvláště pokud zpíváme Boží Slovo! Vzduchová vlna začne vibrovat zvukem a jak roste tření mezi světlem a temnotou, úchop protivníka slábně. Prudký útok nepřítele je zpomalen a nadávky, kletby a obvinění

jsou umlčeny. Tato útočná kombinace hudebního nástroje a písně má moc změnit každé prostředí, jež nás obklopuje, a to buď k dobrému, nebo ke zlému.

Ze své vlastní zkušenosti mohu říct, že jsem zažila chvíle uctívání, kdy se zdálo, že se čas skutečně zastavil.

Není to ironie, že to byl právě meč, jenž vypadal jako otáčející se plamen, který bránil Adamovi vrátit se do edenské zahrady (viz 1. Mojžíšova 3,24)? Zdá se, že právě skrze moc písně a uctívání nám podobný meč zaručuje přístup.

Vejděte do jeho bran s děkovnými písněmi, na jeho nádvoří s chválami! Vzdávejte mu chválu, dobrořečte jeho jménu (Žalm 100,4)

Fakta ze šermu

„Do střehu“ nemluví jen o obranném postoji, ale také o útočném. Ve skutečnosti je to postavení připravenosti.

Když vynášíme slova obdivu a vděčnosti, mnohokrát v podobě písní, dotýkáme se nebe a přidává se k nám celé publikum z nádvoří našeho Otce. Překročíme tak nesmírnou vzdálenost neviditelných říší a kráčíme po nebeském chodníku, přestože jsou naše nohy pevně na zemi. Nedokážu dost dobře popsat pocity, jež jsem někdy zakoušela, když jsem procházela pokoji našeho domu a zpívala jsem Bohu.

Ke vstupu na nádvoří Boha nepotřebujeme klíč ani zvací dopis. Jediné, co k tomu potřebujeme, je píseň!

Začátek písně

V 2. Mojžíšově 15 je první zmínka o dynamické písní. Předtím se často mluví o hudebních nástrojích, ale ne o písních.

Budu zpívat Hospodinu, protože se slavně vyvýšil; koně i s jezdcem uvrhl do moře. Má síla a píseň je Hospodin, stal se mojí záchranou. On je můj Bůh, budu ho oslavovat, Bůh mého otce, budu ho vyvyšovat. Hospodin je válečník, Hospodin je jeho jméno. (2. Mojžíšova 15,1-3)

V této vítězné písní Mojžíš vyznává, že Bůh je jeho síla. Písně, které vyvyšují Boha, jsou vyznáním, že On vládne ve vašem životě. Když Mu zpíváte, otevírá vám to srdce a váš život je připraven na Jeho zázraky. Nedokážu ani spočítat, kolikrát už uctívání změnilo můj pohled a perspektivu. Někdy se cítím být vším, co se na mě valí, „převálcovaná“. Možná jsou to velmi špatné zprávy nebo reportáž, která mě vyděsí.

Pokud je útok opravdu velmi silný, zavřu se do svého pokoje a nejenže zpívám, ale také tančím tak dlouho, dokud nepocítím, že je celá situace v Božích rukou.

Pak existují okamžiky, kdy se cítím nanicovatá, až letargická. Někdy je náš život chaotický a dezorientovaný. Existuje však jedna konstanta. Když se zavřu do hotelového pokoje po celodenním cestování auty a letadly, ponořím se do uctívání. Snažím se modlit a pustit si hudbu v hotelovém pokoji co nejdříve.

Skrze chválu a písně uctívání mohu zakoušet atmosféru nebe nehledě na to, kde se na zemi nacházím. V těchto chvílích si dobře uvědomuji, že jsem přijela sloužit, a odmítám nechat se odradit strašným hotelem kdesi daleko od mého domova. Možná že ten hotel není strašný, ale příjemný a útulný, ale cítím se vyčerpaná a bez síly a mnohem raději než mluvit na setkání bych skočila do postele a pořádně se prospala. Pak vím, že je nejvyšší čas rozdmýchat Boží dar.

A neopíjejte se vínem, v němž je prostopášnost, ale naplňujte se Duchem, mluvíce k sobě v chvalozpěvech, v oslavných zpěvech a v duchovních písních, svým srdcem zpívající Pánu a velebíce ho a vždycky za všechno děkující ve jménu našeho Pána Ježíše Krista Bohu a Otcí. (Efezským 5,18-20)

Když zpíváme, je Bůh oslaven. V naší situaci vyhlašujeme Jeho nadvládu. Protože Bůh přebývá ve chválách svého lidu, nacházíme se před Jeho tváří a On zároveň přebývá v nás. Naše srdce začne přetékat Jeho odvahou, když přetéká vděčností.

Bojová píseň

Stalo se, že Judský pěvecký sbor dokázal porazit tři neuvěřitelně ohromné armády, které se proti Izraelcům shromáždily (viz 2. Paralipomenon 20). Když Boží svatý lid křičel a chválil svého neviditelného Boha, Bůh sám uvedl tyto armády ve zmatek a pozabíjely se navzájem. Jaký byl strategický bojový pokřik?

Vzdávejte Hospodinu díky, protože navěky je jeho milosrdenství /lásky/. (2. Paralipomenon 20,21; z angl. originálu – pozn. překladatele)

Jaká armáda by se dokázala postavit síle nekonečné lásky? Ani jedna, protože láska nikdy neselže.

Můj další oblíbený příklad toho, jak Bůh bojoval za svůj lid, najdeme v Izajáši:

Budete mít na rtech píseň jako v noci zasvěcení svátku a v srdci radost jako ten, kdo jde za zvuku flétny, aby vstoupil na Hospodinovu horu, ke Skále Izraele. A Hospodin nechá zaznít svůj majestátný hlas a ukáže svou pádnou paži s běsněním hněvu a plamenem stravujícího ohně, s pleskáním a přívalem deště a s kamenným krupobitím. Neboť Asýrie se zděsí Hospodinova hlasu, když ji udeří holí. I stane se, že každý úder trestající hole, který na ni Hospodin dopustí, bude s tamburínami a s lyrami. Bude s ní bojovat v bitvách s máváním. (Izajáš 30,29-32)

Mým úkolem v této rovnici je *otevřít pusu a začít zpívat!* Není to však jedno, jakou píseň člověk zpívá. Mám zpívat takovým způsobem, jako bych se v noci šplhala na Boží horu, a z těch obrovských výšek získala Jeho perspektivu a vzpomínala na to, jak úžasný je můj Bůh Nejvyšší. Když zpívám s takovou radostnou silou, Bůh otevírá uši a oči mého ducha, aby mohl uslyšet Boží majestátní hlas a vidět Boží mocnou paži pozvednutou k boji. Jeho hlas boří hradby a jeho prut zahání nepřítele. To vše se děje v jednotě se zvukem hudebních nástrojů naší doby.

Proč svůj meč tasíme jen napůl? Vždyť když uctíváme radostně celou svou silou a mocí, Bůh sám poráží naše nepřátele svým mečem.

Jak víte, nebojujeme proti nepřátelům z masa a krve. Náš boj je proti neviditelným silám temnoty, jež stojí za každým pozemským skutkem, který je v protikladu ke světlu, lásce, pravdě, víře, naději a odvaze.

Jedno z nejmocnějších Božích zaslíbení se nachází v Izajáši 54. V této jediné kapitole nacházíme Boží zaopatření dědictví, vzrůstu, obnovy, vykoupení, slitování, pevného základu, svobody od strachu. Jsme ujištěni, že jsme Božími dětmi, které vychovává, a jsme ospravedlněni před nepřítelem. A to vše můžete získat za píseň!

Výskej /zpívej/, neplodná, ty, která jsi nerodila, propukni v radostný křik a jásej, ty, která ses nesvíjela bolestí, protože více bude synů opuštěné nežli synů provdané, praví Hospodin. (Izajáš 54,1; překlad z angl. originálu – pozn. překladatele).

Když zpíváte, každá brána vašeho života se otevírá pro nebeské zaopatření. Když se cítím svázaná, omezená pozemskostí, spoutaná, vytasím meč bojové písně a pozvednu svůj hlas.

A také tančím. Proč ne? Tanec byl tou podivnou aktivitou, jež odlišila krále Davida od ostatních a způsobila, že byl nazván mužem Božím. Zároveň přinesla úpadek jeho ženy Míkal:

I stalo se, že když Hospodinova truhla vstupovala do Města Davidova, Mikal, dcera Saulova, se rozhlížela z okna a uviděla krále Davida, jak poskakuje a tančuje před Hospodinem, a pohrdla jím ve svém srdci. (2. Samuelova 6,16)

Lidé nejsou vašimi diváky. Těmi je Bůh. David si nemohl pomoci. Svou radost nedokázal udržet vskrytu, proto divoce tančil. Truhla byla zpátky a Boží příslib vůči němu se naplnil. Hudba zve tělo, aby tančilo, ale s tím, že oslavujete vše, co pro vás Bůh udělal. Když otevřete brány svého srdce skrze vděčnost a slova díkůvzdání za vše, co udělal, zakusíte Jej takového, jaký opravdu je. Naše písně zpívané v noci způsobí, že bude jednat v náš prospěch ve dne. Když budete zpívat, váš život bude doslova vibrovat novou frekvencí očekávání. Útok nepřítele bude zastaven a vy se skryjete v Boží přítomnosti.

Když zpíváme, On naslouchá. Pak začínáme vidět Boží přísliby, jak se naplňují v našem životě.

Drahý nebeský Otče,

Jsem připravená zpívat nad všemi rozbitými a pustými místy svého života. Věřím, že když budu zpívat, naplníš mé srdce očekáváním naděje a povstane víra, když vyjádřím svou lásku Tobě. Jen ty sám máš moc rozehnat lži a rozbořit hradby nepřítele, a to díky moci své královské vlády. Odpusť mi, že jsem Tvému jménu nevzdávala slávu, jež mu náleží. Od této chvíle se rozhoduji, že budu jako plápolající meč, který se otáčí všemi směry. Nehledě na své okolnosti, budu zpívat své chvály a budu zpívat o Tvé lásce a milosti, jež trvá na věky. Ve jménu Ježíše, amen.

12

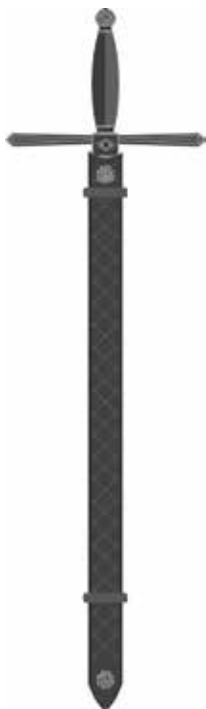
MEČ MLČENÍ

Jeden meč udržuje ten druhý v pochvě.

- GEORGE HERBERT

Meč mlčení lze nejlépe popsat jako meč, jenž zůstává uvnitř pochvy. Je to poklidný a nevytasený meč. Jeho rukojeť je viditelná a prozrazuje, že jej lze uchopit a vytasit. Jeho čepel je však skrytá, což ukazuje, že se jeho majitel rozhodl nechat meč ve svém pouzdře.

Mlčení je neviditelný meč, protože je to nevyslovené slovo nebo neprovedený čin. Když je potřeba ticha, měly by zbraně, jež nosíme, zůstat skryté. Tento meč vstupuje do hry ve chvíli, kdy odkládáme stranou vše, co bychom chtěli nebo mohli vykonat, abychom zachránili nebo ochránili sami sebe. Dochází k tomu ve chvíli, kdy se naše tělo i duše pokládá k samotným nohám našeho Krále.

Mlčení může znamenat mnoho věcí. Může to znamenat, že opravdu neznáte odpověď na otázku, obvinění nebo urážku. Někdy se setkáváme s věcmi, kterým opravdu nerozumíme, a proto ani nevíme, jak na ně reagovat. Mlčení může také znamenat, že máte odpověď, ale rozhodli jste se ji nepoužít. Pokud meč není vytasen, je to kvůli tomu, že něco umlčelo naše ruce. Nemluvíme teď o ochromení

strachem, ale o tom, že Bůh zašeptá: „Toto přenechej mně.“ Zůstat v klidu častokrát vyžaduje mnohem více síly než protiúder.

Být klidný a mlčenlivý je nejlepší postavení, které můžeme zaujmout, když potřebujeme slyšet Boží hlas.

Potom jsou chvíle, kdy je toto postavení to nejlepší, protože dává Bohu šanci ukázat se druhým lidem. K oběma těmto taktikám je zapotřebí, abychom ovládali svou duši. V naší době se tomu říká sebeovládání. „Jako pobožené město bez hradeb je člověk, který neovládá svého ducha.“ (Příslaví 25,28)

Pokud svými neopatrnými slovy a skutky způsobíme, že je naše duše nechráněná, pak období mlčení a pokorné reflexe a pokání může začít napravovat to, co bylo zrušeno. (Na toto téma budu psát ještě později.)

Může se také stát, že se ocitneme uprostřed hrůzostrašných okolností, které jsme si sami nezpůsobili. Poslouchali jsme Boha, následovali Jeho vedení a nakonec se ocitneme v ohromném boji světla proti temnotě.

Snad nejlepší biblický příklad toho, jak „všechno stojí proti mně“ a „tohle je příliš velké, to nezvládneš“ je okamžik, kdy děti Izraele zanechávají Egypt, zemi svého otroctví, za sebou.

Po sérii svízelných pohrom a ran, jež dopadly na Egypt, nakonec vstupuje na scénu Bůh se svým andělem smrti, který usmrtil všechny prvorozené děti Egypta. Žalem zdrcený faraon propustil izraelský lid, aby šel a uctíval svého Boha. Bůh však opět zatvrdil jeho srdce a faraon si to rozmyslel a poslal celou svou armádu ve vsí své síle proti odcházejícím Izraelcům.

Je přirozené, že se Izraelci velmi vyděsili, když zahlédli vozy a koně, jak je pronásledují. Místo aby obviňovali faraona, začali obviňovat Mojžíše za to, že je vyvedl do pouště, aby tam zemřeli! Vše se zdálo být ztracené. Vypadalo to, že není cesta úniku. Logicky byli v pasti. Před nimi ohromné rozbouřené moře, za nimi nejlepší armáda světa. Jsem si jistá, že si pamatujete, že se Bůh dívá na útoky, ze kterých není cesta úniku, jako na příležitosti. Izrael byl přesně na tom místě, kde jej Bůh chtěl mít, když Mojžíš směle prohlásil:

Nebojte se, stůjte a hled'te na Hospodinovu záchranu, kterou vám dnes způsobí, protože Egypťany, které vidíte dnes, již nikdy více neuvidíte. Hospodin bude bojovat za vás a vy budete mlčet.
(2. Mojžíšova 14,13-14)

Souhlasíte se mnou, že v okamžicích děsu a hrůzy je mlčení neuvěřitelně obtížné?

Když si pročítám tato slova, vzpomínám si na obraz z filmu Desatero přikázání. Sloup ohně, který je předcházet, se přesunul za něj, aby je oddělil od egyptské armády. Po celou noc držela zeď tvořená ohněm Egyptany v zátoce. Mezitím Bůh svým větrem rozdělil Rudé moře a vysušil mořské dno. Tím vytvořil bezpečnou cestu úniku.

Jako pozorovatel si říkám: „Toto je naprosto dechberoucí a úžasné!“

Úžas tohoto činu však ještě nekončí. Poté, co Izraelci bezpečně prošli na druhou stranu, rozhodli se je Egyptané pronásledovat. Ve vhodnou chvíli Bůh uvolnil vody Rudého moře a jediným pohybem tak pohřbil celou egyptskou armádu v jeho vodách.

Byl to právě tento jedinečný čin, který inspiroval Mojžíše k jeho písni a vyburcoval Miriam a ostatní ženy, aby se připojily se svými tamburínami a tancem!

Je zřejmé, že když Hospodin bojuje za vás, vše, co zbývá na vás, je zůstat mlčet, dokud nenastane čas oslavovat. Zní to jednoduše, že? Ano. Neříkám však, že je to snadné.

Mnohokrát jsem se málem zadusila tím, co jsem chtěla říct. Asi všichni dobře víte, že většina bitev, kterým čelíme my, nejsou doprovázeny ohněm a vodou. Nesetkáme se s větrem, jenž by nám proklestil cestu viditelným mořem. Nemáme žádný ohnivý sloup, který by nám ozařoval cestu v noci a zabránil nepřátelské armádě v přiblížení. Náš nepřítel nás nehoní na koních a vozech s kopím v ruce. Jeho útoky jsou skryté. Jeho zbraně jsou lži, zvrácenosti, nehorázné pomluvy a ochromující strach.

Jediná slaná voda v dohledu budou pravděpodobně slzy kanoucí po vaší tváři a ohnivý sloup bude mihotavý plamínek ve vašem srdci. A přesto je nám přislíbeno, že nám Bůh kryje záda. Ne proto, že by to dal za úkol andělům, ale protože On je naším strážcem. Máme ujištění, že nás nikdy neopustí a nikdy se nás nezřekne.

Pojďme se na Mojžíšův příkaz podívat i z jiného úhlu.

Mojžíš však lidu řekl: Nebojte se, stůjte a hleďte na Hospodinovu záchranu, kterou vám dnes způsobí, protože Egyptany, které vidíte dnes, již nikdy více nevidíte. Hospodin bude bojovat za vás a vy budete mlčet. (2. Mojžíšova 14,13-14)

A ještě jednou:

Mojžíš řekl lidu: „Nebojte se! Vydržte a uvidíte, jak vás dnes Hospodin zachrání. Jak vidíte Egyptany dnes, tak je už nikdy nevidíte. Hospodin bude bojovat za vás a vy budete mlčky přihlížet.“ (verše 13-14; CEP)

Nacházíme zde opakující se vzor. Zaprvé, což je současně nejdůležitější, nemáme se bát. Máme ze své mysli vykázat jakýkoli aspekt strachu a nemáme mu dovolit zamlžit naše přemýšlení. Pak je zde výzva k tomu, abychom pevně stáli a drželi své postavení. To znamená, že neutíkáme pryč, nevzdáváme se ani necouváme, ale místo toho zůstáváme pevně stát vzpřímení tam, kde jsme. Pokud máme ve hře tyto dva prvky, pak jsme připraveni vidět, jak Bůh činí zázraky. Nabádá nás, abychom hleděli, anebo lépe řečeno připravili se na oslnění a ohromení, když budeme svědky Božího vysvobození a záchrany.

Moc se mi líbí, jak Mojžíš touto větou změnil pohled celého národa. „Naposledy si tohoto nepřitele dobře prohlédněte, protože ho již neuvídíte. Zatímco se před vámi bude odehrávat ukázka Boží moci a věrnosti, vám je přikázáno stát a mlčet. Nesmí být slyšet žádné posmívání, křik ani otázky. Jen stůjte a mlčte a sledujte to.“

Když jsou pro nás bitvy či nepřátelé příliš velcí, má Bůh šanci ukázat se jako vykupitel a zachránce. My ustoupíme a On vkročí na scénu a zjeví svou moc, věrnost a sílu.

Z této události v 2. Mojžíšově víme, že Bůh opakovaně zatvrzoval srdce faraona, aby celý Egypt viděl Jeho slávu a aby bylo Jeho jméno známé po celé zemi. Vysvobození z Egypta proslavilo Boha a Jeho děti. Tato jediná událost potvrdila všemocného Boha a Jeho smlouvu s národy. Rozlišila Abrahamovo potomstvo od ostatních národů na věky.

Před ní byl Izrael zotročený národ, ukrývající se ve svobodné, prosperující a mocné zemi Egypt.

I později v historii čelil opět národ Izrael nespočetné přesile. Tentokrát to byla přesila armády asyrského krále. Nabídl Izraelcům, aby s ním vstoupili do nesvaté smlouvy a přislíbil jim hojnost chleba a vína v zemi, kde budou zajatci. Poslechněte si jeho výhrůžky a všimněte si, jak jeho vychloubání umožnilo Bohu postavit se za svůj lid.

Fakta ze šermu

Umění šermu spočívá v tom, že získám kontrolu nad svými činy. Spočívá hlavně v sebekázni.

At' vás Chizkijáš nenavádí slovy: Hospodin nás vysvobodí.

Cožpak některý z bohů národů vysvobodil svou zemi z ruky asyrského krále? ...

Který ze všech bohů těchto zemí vysvobodil svou zemi z mé ruky? Že by Hospodin vysvobodil z mé ruky Jeruzalém? (Izajáš 36,18, 20)

Jakou odpověď poslal král Chizkijáš po svých lidech tomuto arogantnímu, bezohlednému dobyvateli?

Oni mlčeli a nic mu neodpověděli, protože králův příkaz byl:
Neodpovídejte mu. (verš 21)

To, že jeho lidé mlčeli, neznamená, že nebyli vystrašení. Poté, co odešli od tohoto krále tyrana, roztrhli svůj šat v zoufalství a vyslali posly, kteří vyřídili tyto hrozby jejich králi. Chizkijáš to vše předložil před Boha a uzavřel to prosbou:

A teď, Hospodine, náš Bože, zachraň nás z jeho ruky, aby
všchna království země poznala, že ty, Hospodine, jsi jediný.
(Izajáš 37,20)

To se mi moc líbí. Ukazuje to, že bitva je o mnoho větší, než si kdokoli z nás dokáže uvědomit. Tady nešlo o to, kdo bude větší mezi národy. Byla to další příležitost ukázat, kdo je jediný a pravý Bůh. Tyto dva národy se nikdy dokonce na bojišti ani nesetkaly, protože Bůh měl naplánovanou jinou strategii.

Hle, dávám do něj ducha, že když uslyší zprávu, navrátí se do
své země a nechám ho v jeho zemi padnout mečem. (Izajáš
37,7)

Ten, který se chvástal svou pověstí mezi národy, padl za oběť moci pomluvy. Tento příklad se mi moc líbí. My totiž mnohokrát máme tendenci vést osobní bitvy tím, že reagujeme na pomluvy. Když to však uděláme, prohrajeme, přestože si myslíme, že vyhráváme.

*Mluviti stříbro, mlčeti zlato.
- staré egyptské přísloví*

Pamatujte, když vám kryje záda Bůh, vaše budoucnost je zářivá.

Individuální boje

A co když je bitva osobní?

Ve skutečnosti si říkám, kolikrát byl asi Bůh ozbrojen a připraven bojovat za mne, ale já sabotovala Jeho zázračné vysvobození svými vlastními ústy?

Abych byla zcela upřímná, meč mlčení je pro mne osobně asi tím mečem, kterým je nejobtížnější vládnout. Přesto zjišťuji stále se zvětšující potřebu ochraňovat jeho čepel. Zůstat v klidu a mlčet se zdá být v protikladu s postavením obrany, obzvláště když je mlčení potřeba

v případech, kdy je člověk obviňován nebo zesměšňován.

Kniha Přísloví nám přislubuje: „ Kde není dostatek dřeva, oheň uhasne, kde není pomlouvač, utichne svár.“ (Přísloví 26,20)

Výzvou je zůstat mlčet, dokud neuhasne poslední kousek dřeva a vítr času neodfoukne popel konfliktu.

Někdy zůstat mlčet znamená odejít a přestat vést konverzaci, která vás uvádí v nebezpečí. Jindy je to odmítnutí otevřít ústa, když se zdá, že je ostatní nemohou zavřít. Zbraně, jež jsou nejmocnější, jsou mnohokrát k použití ty nejtěžší. Náš jazyk může být zbraní masového ničení, nebo prostředek uzdravení. Nemluvím teď o léčebné kúře tichem. Víím, jak funguje. Mluvím o tom, že odejdete, aniž byste cokoli řekli nebo udělali, když toho chcete říct a udělat tak moc.

Nedávno jsme s Johnem opět objevili sílu mlčení. Jako každý člověk, ani my nejsme imunní vůči pomluvám. Lidé mluví. Někdy je to ze zášti, jindy se jen snaží něco vyřešit. To byl i případ, kdy jsme se opakovaně setkávali s jednou nevyřešenou věcí, která se týkala i nás dvou. Proniklo to mezi přátele i neznámé lidi. Nejdříve jsme mlčeli. Pak jsme byli opatrní a dokonce jsme svá slova velmi zvažovali. Jak se zvyšovala frekvence a intenzita těch pomluv, připadalo nám nefér volit svá slova opatrně, zatímco ostatním to bylo jedno. Proč bychom neměli říct, jak to vidíme my?

Jednoho dne došlo ještě k jiné události. Podle mého názoru bylo načasování naprosto nevhodné. Měla jsem pocit, že pověstná hranice již byla překročena a přešla jsem okamžitě ke všemu nevyřčenému.

Mohu být upřímná? Nejdřív bylo super, že jsem konečně mohla říct, co jsem měla na srdci! Jaká to byla úleva, konečně to vypustit ven. Dokonce se zdálo, že i druhým lidem se ulevilo, když si vyslechli celou záležitost z našeho pohledu. Věřte mi, bylo to velice krátké období, když jsem se uchýlila od toho, že si dávám pozor na svá slova, k tomu, že vypustím, co mám na srdci. Připadalo mi, jako by praskla přehrada, a já nevěděla kudy kam, abych všechnu tu vodu dostala zase zpět pod kontrolu. Šířilo se to a hnalo v mocných proudech do míst, kam jsem nikdy nechtěla, aby se to dostalo.

Nyní se druzí lidé brodili ve špinavé řece, kterou jsem vypustila, a ztráceli boty v mém bahně. Čím větší byl ten zmatek, tím více jsem chtěla z vytvoření tohoto bahna a špíny obviňovat druhou stranu. Netrvalo dlouho a uvědomila jsem si, že jsem sama v bahně až po kolena. Oba dva jsme s Johnem řekli až příliš a všude kolem nás byla špinavá voda.

Oba dva jsme si to uvědomili ve chvíli, kdy jsme byli každý v jiném státě. Zavolali jsme si a společně jsme se po telefonu modlili. V pokání jsme se omluvili a vyznávali své špatné chování, jak jsme jen mohli, ale od té doby nadále bylo naše nejoblíbenější slovo „pštl!“.

Davidův meč mlčení

Pokud jsem měla nějaké pochyby o tom, pro co jsme se rozhodli, hned další neděli při bohoslužbě naprosto utichly. Ten den jsme měli hostujícího mluvčího, kterého jsem předtím nikdy neslyšela. Začal se s námi sdílet o naprosto úžasné náhledy do Bible týkající se Davida a krále Saula. Mluvil o tom, jak David zvládal to, že o něm byly Saulovi namluveny špatné věci, že jim potom Saul uvěřil a kvůli nim jej pronásledoval, jak mu Saul odpustil jen proto, aby opět uvěřil lžím a znovu jej začal pronásledovat z jeskyně do jeskyně, z jednoho úkrytu do druhého. David prokazoval svou nevinu a věrnost, ale setkával se jen se lží a pronásledováním. Tak to šlo neustále, pořád dokola.

Znala jsem ten příběh velmi dobře a připadalo mi, že jsem nedávno tento scénář prožila na vlastní kůži.

Mluvčí tam ale neskončil. Pokračoval a vysvětlil, jak se David málem stal tím, před čím utíkal. Zesláblý neustálým utíkaním David doufal, že našel útočiště, když ochraňoval Nabalovy muže a ovce. David poslal své služebníky, aby se zeptali, zda se mohou zúčastnit oslav stříhání ovcí. Člověk se v tuto chvíli musí ptát, jestli David nechtěl jen někam patřit.

Jeho prosba nebyla přijata vlídně. Nejenže je z oslav vyhnali, přezkoušen byl také Davidův charakter:

Nábal však Davidovým otrokům odpověděl: Kdo je David a kdo je syn Jišajův? Dnes je mnoho otroků, kteří utíkají od svých pánů. ... Davidovi služebníci se tedy obrátili a vrátili. Přišli a oznámili Davidovi všechna ta slova. (1. Samuelova 25,10, 12)

Jak byste se cítili? David byl zneuctěn před svými muži a jeho totožnost a dědické právo bylo podkopáno obviněním, že je jen pouhý uprchlý otrok. Když to David uslyšel, zalapal po dechu a jeho reakce byla trošku přehnaná!

David řekl svým mužům: Připásejte si každý svůj meč. Připásali si meč a také David si připásal svůj meč. Asi čtyři sta mužů šlo za Davidem a dvě stě jich zůstalo u výstroje. (verš 13)

Davidova míra trpělivosti přetekla. Měl dost toho, že jej neustále obviňovali, že je vzpurný služebník, zatímco on věrně sloužil Bohu.

On neutekl, vyhnali ho. Nábal měl nyní sklidit hněv všech těch let plných frustrace. David byl tak odrazený, že dokonce zpochybňoval užitek zbožnosti. Poslechněte si jej:

David si říkal: Ano, marně jsem střežil v pustině všechno, co patří tomuto muži, takže nic ze všeho, co mu patří, nepostrádal. Odplatil mi však zlem za dobro. Tak ať Bůh učiní Davidovým nepřátelům a ještě přidá, jestliže ze všech, kteří mu patří, ponechám do rána někoho močícího na stěnu. (verše 21-22)

David se proměnil z ochranářského pastýře na člověka, jenž říká „zabijme je všechny“, což je snadné, když zapomeneme, že ten, kdo nám dává odměnu, je náš Bůh, ne člověk. Protože byl David vedoucí, všichni muži jej následovali a připojili se ke svému uraženému veliteli. Bez váhání a bez pochyb se vyhoupli na koně s mečem u pasu.

Což mne však přivádí ještě k jedné věci. Jen to, že všichni ostatní následují vaše vedení, neznamená, že máte nezbytně pravdu. Lidé následují vedoucí a i když byl David skvělý vedoucí, potřeboval moudrost, protože se nacházel v neuvěřitelně těžkém období svého života.

Jak se na to místo David dostal?

Je možné, že David dovolil, aby slova hloupého muže zatemnila jeho vizi. Z nějakého důvodu mu hrozilo, že ho tato urážka svede z cesty. Po všech těch dlouhých letech, kdy důvěřoval Bohu, začal brát David věci do svých rukou.

Pokud nebudete opatrní, naslouchání druhým lidem a tomu, co o vás říkají, může způsobit, že zapomenete, kým opravdu jste.

Nehledě na to, kolikrát David dokázal svou nevinu před Saulem, nikdy jej to nepřivedlo až ke trůnu. Trůn už nepatřil Saulovi, aby ho mohl někomu předat. Království bylo od něj odňato. Bůh připravoval Davida a pročišťoval jej skrze odmítnutí, což byla přesně ta samá zkouška, ve které Saul neuspěl.

Pokud nebudete opatrní, naslouchání druhým lidem a tomu, co o vás říkají, může způsobit, že zapomenete, kým opravdu jste.

Všichni máme své kritiky a pomlouvače. Neznám jediný aspekt života, který by unikl řečem ostatních lidí. Jde o to nedovolit kritikům, aby *určovali*, kdo jsme, ale použít jejich řeči k tomu, aby nás pročištily.

David nebyl Samuelem pomazán k tomu, aby zabil Saula a Nábalu, ale k tomu, aby vládl Izraeli. Byl na pokraji toho, aby se Boží zaslíbení pro jeho život naplnilo, ale málem jej ztratil. To vše jen kvůli tomu, že se nechal rozrušit pošetilým Nábaelem.

Pro nás z toho plyne varování: setkáte se s pošetilci, aby vás svedli z cesty těsně předtím, než dojdete do místa, kde vás Bůh chce mít. Co říkají blázni? Zpochybňují existenci a přítomnost Boha. Říkávají například toto: „Bůh s tebou není“ nebo „zbožnost není absolutně k ničemu“ a „Bůh nejedná v tvůj prospěch“.

Kdyby David vyvraždil muže, jež kdysi ochraňoval, byla by to strašná odpověď na Nabalovu otázku „Kdo je David?“

A na kolik dalších stříhačských slavností si myslíte, že by Davida a jeho muže po této události pozvali? Tipuju, že ani na jednu. David by dovolil, aby o jeho osudu rozhodl pošetilý, hloupý výrok Nábala.

Díky Bohu za Abígajil, odvážnou ženu, jež měla u pasu meč moudrosti. Padla na zem před Davidem a vzdala poctu tomu, koho její manžel zneuctil. A pak záměrně Davidovi připomněla, kdo je a komu patří.

Sejmi, prosím, přestoupení ze své otrokyně. Vždyť Hospodin jistě učiní mému pánu trvalý dům, neboť můj pán vede Hospodinovy boje a po všechny tvé dny se při tobě nenašlo nic zlého. Kdyby někdo povstal, aby tě pronásledoval a usiloval o tvůj život, život mého pána bude svázán do svazku žijících s Hospodinem, tvým Bohem, ale život tvých nepřátel vyvrhne jako z praku. Stane se, že až Hospodin mému pánu učiní všechno dobro, které o tobě vyhlásil, a ustanoví tě vévodou nad Izraelem, ať to není pro tebe pokleskem ani výčitkou svědomí mého pána, že bezdůvodně prolil krev a že si můj pán sám pomohl. Až Hospodin prokáže mému pánu dobro, vzpomeň na svou otrokyni. (verše 28-31)

Vidíme zde ponaučení pro nás všechny:

1. Jedině Bůh sám ustanovuje rody.
2. Když žijeme pod vedením Božího Ducha, Bůh nás ochraňuje.
3. Bůh ví, jak urovnat spory s našimi nepřáteli.
4. Nikdy bychom neměli zneužít své postavení před Bohem k ochraně sebe samotných.
5. Nemáme brát soud či záchranu do svých vlastních rukou; obojí náleží Bohu.

Naštěstí Davida její slova zastavila a vzpomněl si na Boží paži a zaslíbení pro svůj život. Netrvalo dlouho a ovdovělá Abígajil se stala Davidovou nevěstou a odmítaný služebník se stal králem.

Mlčení je prvek, v němž se skvělé věci realizují, aby se pak objevily dokonale zformované a majestátní. Přijdou na denní světlo Života, jemuž pak mají vládnout.
- Thomas Carlyle

Nový druh zbraně

Milé matky, sestry, dcery a přítelkyně, existuje velká šance, že vás někdo urazí. Možná, že je vaše jméno spojováno s pomlouvačným obviněním. Existuje pozvání, které si nikdy nenajde cestu k vašim dveřím? Věřte mi, že to chápu. Jste však opravdu ochotné dovolit urážce nebo nedopatření, aby sabotovala váš osud? Toužíte zaútočit, ale meč, který nyní držíte a o kterém jste si myslely, že byl pomazán, je ve skutečnosti jen pomsta a takovým mečem vy vládnout nemáte. Schovejte svůj meč a odložte jej!

Jste nahněvaní, protože jedete bok po boku někomu, kdo byl ponížen a zneuctěn? Okamžitě sesedněte z koně a připomeňte té osobě Boží přísliby. Řekněte jí, ať stojí a mlčí a dívá se, jak bude jednat Bůh, náš strážce. Přítelkyně, Bůh upevní váš dům a bude nad vámi bdít, až vykročíte. Nemusíte předem vědět, jak dopadnou všichni ti, jež se jeví být vašimi nepřáteli. Bůh to má vše vyřešené. Spočiňte a vězte, že On sám je spravedlivý soudce. Je načase zbavit se postavení sebeobraný. Bůh bojuje za nás a my máme bojovat za druhé.

Vezměte si jiný druh zbraně, meč mlčení. Tento meč zůstává v pochvě. Je to ten samý meč, který Ježíš mistrně ovládal. Je to zbraň, již odmítal vytasit. Skrze mlčení zachránil náš život tím, že položil ten svůj. Zkuste si představit, jaké to muselo být zůstat mlčet, když věděl, že má k dispozici celou sílu nebe. Zkuste si představit, jaké to bylo mlčet, když mrňaví pozemští vládci zesměšňovali svého Stvořitele. Zkuste si představit, jaké to bylo být falešně obviněn a přitom být samotným zosobněním spravedlnosti (viz Jan 5,22). Ježíš nemlčel proto, že by neměl co odpovědět. Ježíš mlčel, protože On byl jejich odpovědí.

Tu velekněz povstal a řekl mu: „Nic neodpovídáš? Co tito lidé svědčí proti tobě?“ Ježíš však mlčel. Velekněz mu řekl: „Zapřísahám tě při živém Bohu, abys nám řekl, zda jsi Mesiáš, Syn Boží!“ (Matouš 26,62-63)

Ani slůvko, ani zašeptání, žádný povzdech, potřesení hlavou, převrácené oči v sloup. Jen mlčení ... jako beránek. Nebylo to, že by Ježíš neměl co říct; šlo o to, že se rozhodl nic neříkat.

Naprosto stejné je to s námi. Jsou chvíle, kdy toho máme tolik co říct.

Čelíme falešným obviněním, nedorozuměním, zametají s námi ti, kterým o pravdu vůbec nejde. Nechte si svou radu sami pro sebe a vyhlížejte Boží odpověď. I při zatčení policie vždy říká frázi „máte právo nevypovídat“, aby se člověk nedostal do problémů bez zákonného zástupce. Někdy je důležité, abychom si všichni připomínali, že máme právo nevypovídat.

*Nenásilí je mocná a spravedlivá zbraň, jež seká, aniž by zranila,
a přináší úctu tomu, jenž jí vládne. Je to meč, jenž uzdravuje.*

- Martin Luther King Jr.

Jestliže Ježíš, samotný Syn Boží, ten jediný nevinný, využil své právo mlčet, když odmítl se obhajovat tváří v tvář smrti, pak zcela jistě můžeme totéž udělat i my, když čelíme životu. Ježíš mlčenlivě vstoupil na naše místo a bojoval za nás.

Přestože byl nevinný, oděla jej naše vina a on nebyl ochoten ji vysvléct.

My všichni jsme zabloudili jako ovce, jeden každý jsme se obrátili na svou cestu, a Hospodin na něho nechal dopadnout vinu nás všech. Byl zdrcen, ale pokořil se a neotevřel ústa: jako beránek vedený na porážku a jako ovce před stříhači byl němý, ústa neotevřel. (Izajáš 53,6-7)

Svět se odvrátil od toho, kdo nám otevřel cestu. Ve skutečnosti je to tak, že Ježíš mluvil nejhlasitěji právě svým mlčením. Nebylo potřeba, aby zněla pozemská slova, když před nimi stálo slovo nebeské. Stálo mlčenlivě, když sami sebe odsuzovali, aby skrze Něj všichni byli zachráněni.

Jaká bitva si žádá, abyste na ni odpověděli mlčením? Abyste to zjistili, prohlédněte ty oblasti života, ve kterých je pro vás obtížné zůstat mlčet.

Když mu spílali, neodplácel spíláním, když trpěl, nehrozil, ale předával vše tomu, jenž soudí spravedlivě. (1. Petrův 2,23)

Jste připravené stát a mlčet? Důvěřovat Bohu tváří v tvář výhrůžkám, urážkám a obviněním, jež jsou neustálé a v některých fázích života dokonce každodenní? Milá sestro, to zvládneme. Protože On již šel před námi a prošlapal nám cestu.

*Drahý nebeský Otče,
Přicházím k Tobě ve jménu Ježíše. Dnešního dne se rozhoduji
odložit stranou právo říct, co mám na srdci, a budu se cvičit v
tom, že budu mlčet. Duchu Svatý, dej mi moudrost rozpoznat, kdy
mlčet a kdy mluvit. Když ztišuji své srdce před Tebou, mluv ke mně.
Dej stráž před má ústa, abych nehřešila proti Tobě. Odpusť mi,
když jsem se honila za pomluvami. Poddávám se Tvé moudrosti a
vůli. Vládni mé duši radou Tvého Slova. Už nedovolím, aby to, co
o mně říkají druzí, určovalo, kým jsem. Ty jsi dal svůj život, abys
mne bránil. Jen Ty jsi pravda a spravedlnost. Odpusť mi, když
jsem se řídila svou vlastní radou a říkala, co jsem měla na srdci.
Přijď do každé mé bitvy, která hrozí, že mě přemůže. Přestanu
rozdmyčávat plameny lidských konfliktů. Když mne budou
ohrožovat útoky nepřítele, budu důvěřovat Tobě. Budu pevně stát
mlčenlivě s ujištěním, že Ty jsi tu bitvu již vyhrál. Ve jménu Ježíše,
amen.*

MEČ ODPUŠTĚNÍ A OBNOVENÍ

Někdy tím, že prohrajete bitvu, objevíte nový způsob, jak vyhrát celou válku.

- DONALD TRUMP

Představte si meč, jenž spočívá u nohou trůnu. Na chvíli je odložen, aby mohl být později použit k vyššímu záměru. Králové dobyvatelé vyžadovali slib věrnosti od rytířů, již jim kdysi oponovali. Každý šlechtic v nové říši přišel před krále a položil k jeho nohám jak svůj meč, tak svůj život. Někdy se stávalo, že král položil na krk šlechtice svou nohu. V této pozici musel šlechtic složit svůj slib věrnosti předtím, než získal svůj meč zpět.

V této kapitole budeme mít příležitost posoudit své motivy. Je důležité zjistit, zda bojujeme proti někomu nebo proti něčemu, nebo zda opravdu bojujeme za někoho.

Například je možné být proti potratům. Nutně to však neznamená, že jste pro život. Jedna věc je zvedat nápisy a plakáty na klinice pro potraty a něco úplně jiného je otevřít svůj dům a přijmout do něj svobodnou matku nebo nechtěné dítě. Možná jste proti vraždám, ale nechcete ve skutečnosti udělat to, co je potřeba, aby byl život zachráněn.

K těmto změnám v našich motivech dochází, když si uvědomíme, že jsme oddáni něčemu mnohem většímu, než jen svým vlastním právům a názorům. Přesto, že nám byl svěřen meč Ducha, nejsme vyzbrojeni proto, abychom ubližovali. Osvobozujeme zajaté a vězněné a nesnažíme se je vyděsit a spoutat. Vždy jde o něco mnohem většího.

Stejně tak jako zbraně našeho boje nebyly zformovány z pozemského pomíjivého materiálu, nevedeme boj podle pravidel planety našeho narození. Zbraně je nutno používat podle zákonů říše, ze které

pocházejí. Ty naše jsou z místa, kde „kov“ je pročištěn až do samotné podstaty pravého světla a ostří meče jsou bezchybně vyrobená tak, aby najednou řízla i uzdravila. Proto by měla být protříbená i motivace, která vede k pozvednutí této zbraně.

Kniha Galatským nám uvádí vyčerpávající seznam lidských zbraní a motivací: čarodějnictví, nenávisť, nepřátelství, hněv, zlost, svár, rozdělení, hádky, kacířství, závist a vraždy. Všechny tyto pozemské nástroje a jejich cíle jsou spojeny s pádem člověka.

V protikladu účinku těchto „špatných“ zbraní uvádí Pavel, v čem spočívá naše moc:

Vždyť i kdybych se sebevíc chlubil naší pravomocí, kterou nám Pán dal k vašemu budování, a ne k ničení, nebudu zahanben.
(2. Korintským 10,8)

Nebojujeme, abychom bořili, ale abychom budovali. Autorita, kterou nám nebe na zemi propůjčuje, je k ničení zla konáním dobra. To, že již tři desetiletí kráčím s mečem Božího Slova na rtech, však neznamená, že jsem jej vždy používala správně. Byly chvíle, kdy jsem švihla mečem ve hněvu a probodla, co mělo být uzdraveno. Jindy jsem ho nechala schovaný v pochvě, když jsem jej měla vytasit a přeseknout pouta, která svazovala zajaté.

Když byly mé děti malé, byla dlouhá doba, kdy můj meč ležel vedle mne u postele a jakoby spal. Během té doby jsem si před usnutím pročítala v Bibli Žalmy. Ubíhaly měsíce a já se pečlivě vyhýbala, abych nemusela použít ostří svého meče a změnit své rušné dny.

Na těchto stránkách bych se s vámi chtěla podělit o velmi dlouhý šermířský zápas, který byl plný špatných chvatů, ale skončil triumfem.

Krátce poté, co jsem se stala křesťankou, jsem věděla, že Bůh chce, abych sloužila ostatním lidem. Začala jsem se upřímně připravovat, i když jsem neměla ani ponětí, jak by má služba měla vypadat. Četla jsem Bibli, chodila do církve, kdykoli byly dveře otevřené, účastnila se seminářů a sloužila jsem. Na jednom z mnoha setkání prohlásil hostující kazatel velmi přesvědčivě, že pokud celá tvoje rodina není spasená, pak nemáš co kázat Boží Slovo ostatním lidem. Jeho důvodem bylo to, že pokud tvůj život není dostatečně přesvědčivý, aby přivedl tvé nejbližší k pravdě evangelia, proč by ti měl naslouchat kdokoli jiný. Od té doby jsem již zjistila, že jeho horlivá slova nebyla až tak úplně přesná, ale v té době jsem si je vzala k srdci.

Protože můj otec byl od spasení na míle daleko, zesílila jsem své modlitby. Byl typickým příkladem všeho, co lze nazvat pohanským a ztraceným. Nepřetržitě kouřil, pil a nedokázal stvořit jedinou větu, aniž by v ní nepoužil sprosté slovo. Domnívám se, že neustále mou matku podváděl a zanedbával své děti.

My jsme s Johnem bydleli v Dallasu a hned poprvé, kdy nás táta navštívil, jsem ho dovelkla do církve. Během služby jsem na otce vrhala letmé pohledy v naději, že na něj dopadne plné uvědomění si hříchu, nesouhlas jeho dcery a usvědčení Ducha Svatého. Nechtěla jsem, aby bylo jakékoli místočko pro pochybnosti, až pastor pronese svou poslední větu: „Kdybyste dnes zemřeli, kam byste šli?“

Domnívala jsem se, že můj otec přinejmenším skloní hlavu v rozjímání, ale místo toho hleděl přímo na služebníka, jakoby mu chtěl vzdorovitě říct: „Já mířím přímo do pekla a ty tam můžeš jít taky!“

Můj otec se z výzvy ke spasení vykroutil. Celá zoufalá jsem jej uchopila za ruku ve snaze zatáhnout jej k oltáři. Znechuceně mou ruku setřásl. *Možná nechápe, co všechno je v sázce.* Abych to vysvětlila, naklonila jsem se k němu a zašeptala, „Tati, Ježíš je jediná cesta. Jestliže se nebudeš modlit tuto modlitbu, půjdeš do pekla.“

Ani toto nepomohlo. Pokud si dobře vzpomínám, začal proud klení. Každé dveře k jeho srdci, o kterých jsem si myslela, že jsou otevřené, se rázem zabouchly a byly zamčeny na zámek.

Můj otec si oddechl, když se vrátil zpět ke svému bezstarostnému životu na Floridě a zanechal svou Bible chtivou dceru v Texasu.

Protože však nejsem člověk, který se nechá snadno odradit, kontaktovala jsem přátele mého přítele na Floridě a dala jsem jim telefonní číslo mého táty. Moje víra měla orlí křídla, když jsem se modlila, aby tito naprostí cizinci byli těmi správnými dělníky pro mého otce.

Když i tato snaha selhala, rozhodla jsem se, že je načase vytáhnout nejsilnější zbraň.

Vyhradila jsem si celý víkend na to, abych se postila a modlila za tátovo obrácení. Nechtěla jsem polevit. Chodila jsem a modlila se, ležela jsem na podlaze a plakala, klečela jsem u postele s otevřenou Biblí a recitovala Boží přísliby. Netrvalo dlouho a přistihla jsem se, že hledím na telefon a přeji si, aby zazvonil. Nemohla jsem se dočkat, až uslyším hlas svého otce, jak mi říká, že unikl nástrahám ďábla.

Telefon nikdy nezazvonil, ale já uslyšela hlas svého Otce. Můj nebeský Otec zašeptal do mého ducha otázku: „*Liso, víš o tom, že já tvého otce miluji víc, než jej miluješ ty?*“

Ve vší upřímnosti byla pro mne v té době tato skutečnost opravdu šokující, takže jsem mlčela. Šepot pokračoval: „*Chci, aby byl u mne mnohem více, než to chceš ty. Liso, odevzdej ho mně ... Ty ho zachránit nemůžeš.*“

Potom mi Bůh připomenul své zaslíbení ve Svém Slově: „*Copak jsem neřekl, „Uvěř v Pána Ježíše, a budeš zachráněn ty i tvůj dům.‘? To je mé zaslíbení pro tebe ohledně tvého otce. Uvěř mu a přestaň se chovat divně. Jen ho miluj.*“

Otevřela jsem Bibli a zvýraznila si tento verš. Tím jsem vložila veškerou svou naději v Jeho Slovo.

*Víra je záměrná důvěra v charakter Boha, jehož cesty čas od času
možná nechápeme.
- Oswald Chambers*

Nedlouho poté, co se nám narodil náš první syn Addison, přestěhovala se naše rodina na Floridu do stejného města, kde žil i můj otec. Potom, těsně předtím, než se narodil Alex, přišel můj otec o práci a přestěhoval se na pobřeží Floridy jen pár hodin cesty od nás. Doufal, že najde nový začátek, ale najít nové místo bylo v jeho věku velice obtížné. Muž, který kdysi stavěl domy a venkovské kluby, stal se najednou údržbářem. Upadl do deprese a jeho noční pití přešlo v celodenní. Už nás nenavštěvoval a pokud jsme jej jeli navštívit, byl „na mol“ už dopoledne. Děti byly z návštěv vystrašené. Necháपालy, proč můj táta nadával nebo zuřil a řval a nazýval jejich matku jménem své bývalé manželky.

Jednou v prosinci se vše změnilo. Den po Vánocích jsme přicházeli k zadnímu vchodu domku, ve kterém bydlel se svou přítelkyní. Čekali jsme, že budou sedět na zadní verandě, ale místo toho jsme našli vzkaz přilepený na skleněné zadní dveře. Klikatým písmem tam bylo napsáno: „Promiňte, mám jiné plány.“

Vzkaz nebyl nikomu adresován a nebyl tam ani žádný podpis. Ještě než jsme vyrazili z domu, volali jsme mu a opět potvrdili, že přijedeme na návštěvu. Cesta nám trvala několik hodin. Jiné plány? Stála jsem tam oněmělá a držela v ruce načmáraný vzkaz. Slyšela jsem, jak se děti ptají: „Kde je děda?“

Očima jsem prohledávala pláž před námi a představovala si, jak se nám otec z dálky vysmívá. Nevěděla jsem, co říct. John to klukům vysvětlil, když jsme je nakládali zpět do auta.

Byla jsem zdrcená a zahanbená. Opakovaně jsem se Johnovi i chlapcům omlouvala. Potom jsem celou dobu domů střídavě plakala. *Johnovy rodiče by ani nenapadlo odejít někam do baru, zvláště když ví, že přijedou na návštěvu jejich děti a vnoučata.*

Pět hodin v autě je hodně dlouhá doba, obzvláště pak když důvod cesty nebyl naplněn a maminka celou dobu pláče. Dva chlapci, kteří na mě ze zadního sedadla dosáhli, mě neustále hladili po ramenou a ptali se mě: „Mami, je všechno v pořádku? To je dobrý, mami.“

Snažila jsem se nasadit statečný výraz ve tváři, ale v pořádku to nebylo.

Další den odjel John do Švédska. Poté, co jsem jej vyprovodila na letiště, přijela jsem domů, poslala kluky ven, pustila si hudbu a položila se na zem před Bohem, abych se modlila a zeptala se Její na pár otázek. *„Proč mě můj otec nemiluje? Proč nechtěl být s mými dětmi? Kdy se Tvé zaslíbení naplní?“*

Plakala jsem do koberce. Najednou mi to došlo ... Neměla jsem otce! Můj otec nezemřel, jen mu to bylo jedno! Nechtěl se mnou mít nic společného. Propůjčila jsem hlas svým myšlenkám a oddala se naplno slzám. Ve chvíli, kdy jsem se ponořila do hlubokého pláče, jsem uslyšela něco, co dokážu popsat jen jako Boží smích. Ten zvuk byl v tu chvíli tak mimo celou situaci, že jsem zvedla hlavu a rozhlédla se po místnosti. Pak jsem zaslechla, jak Bůh šeptá: „Na celou tu věc se díváš špatně. Co ty vnímáš jako odmítnutí, vidím já jako přijetí.“

Cože?

„Když tě tvůj přirozený otec naprosto odmítne, jsi naprosto přijatá mnou. V určitém smyslu se tvůj otec vzdal jakéhokoli nároku na tebe a tvé děti. Nyní mezi námi vůbec nic nestojí. Jsi celá moje.“

Opravdu? Slyšela jsem správně?

„Jestliže John něco potřebuje, může zavolat svému otci. Jestliže něco potřebuješ ty, přijď přímo za mnou.“

Okay, teda páni!

V tu samou chvíli, kdy jsem si uvědomila, že nemám otce, zjistila jsem, že jsem byla adoptovaná! Vnímala jsem, že byl Bůh nadšený, že se o to se mnou mohl podělit. Zjistila jsem, že se díky tomuto úžasnému objevu směju. Otřela jsem si slzy, postavila se, pozvedla ruce a začala uctívat. Jedině opravdový, dobrý Otec by se o mne takto zajímal!

Od té doby jsem již od svého otce nic neočekávala. Nic mi nedlužil, žádné návštěvy, přijetí, lásku, dary nebo laskavá slova.

Krátce nato se naše rodina přestěhovala z Floridy do Colorada. Návštěv mého otce bylo jen velmi málo. Kvůli jeho velkému pití

jsem se již necítila v bezpečí, když jsem jej jela navštívit. Než jsme se odstěhovali, pozvala jsem otce k nám domů, aby s námi pár dnů pobyl na rozloučenou. Odmítl. Odjela jsem tedy z Floridy a stále se držela zaslíbení, že můj otec bude zachráněn. Zaslíbení, které mi Bůh dal.

Když jsem příště navštívila otce se svým bratrem Joeym, nebyl si jist, kdo vlastně jsem. Mnoho let alkoholové závislosti zatemnilo jeho vnímání. Většinu naší návštěvy si myslel, že jsem bývalá přítelkyně nebo bývalá manželka. Když si uvědomil, že jsem jeho dcera, prohlédl si mne od hlavy až k patě a poděkoval za to, že jsem zhubla. Byl zřejmě dojat tím, jak baculatá jsem vypadala na posledním vánočním pohledu. Stejně chování způsobilo mé poruchy v přijímání potravy, když mi bylo patnáct.

Pokoušela jsem se mu ukazovat fotky kluků a vyprávět příběhy z jejich života, nechtěl to však slyšet. Bratr jej chtěl natočit na video, abych ho mohla doma ukázat klukům. Když jsme jej začali natáčet, začal nadávat a shodil kameru. Odcházela jsem a cítila jsem špinavé zklamání.

Když jsem letěla domů, opět jsem slyšela, jak mi Bůh šeptá příslib z Žalmu 45:

Poslyš, dcero, a pohleď, nakloň své ucho. Zapomeň na svůj lid a na dům svého otce! Král touží po tvé kráse, vždyť je to tvůj pán, skláněj se před ním! (Žalm 45, 11-12)

Věděla jsem, že se již nikdy nebudu muset sklonit před pokřiveným obrazem, který mi předkládal můj zdrcený otec. Můj Král po mně toužil.

Léta ubíhala a demence mého otce došla až do stadia, kdy už jeho přítelkyně neměla na výběr a musela ho umístit do sanatoria s ostrahou.

V prosinci 2009 jsem ho navštívila naposledy. Vzala jsem s sebou svého prvorozeného syna Addisona, jeho milou manželku Juliannu a jejich novorozeného syna Ashera. Chtěla jsem, aby otec viděl své první vnouče. Když jsme dorazili do sanatoria, rozložila jsem na stole před ním fotky a doufala jsem, že mu dojde, kdo vlastně jsme. Na jednom snímku byl on a Addison, když mu byl asi rok. Ukázala jsem na vysokého mladého muže, který se skláněl nad mým otcem, a vysvětlila, že to je můj syn, jeho vnuk. Otec přikyvoval, když se jemně pokoušel sesbírat všechny fotky, a snažil se to všechno vstřebat.

Pak se to stalo. Téměř jsem viděla, jak se nitky tátových vzpomínek splétají v látku jeho rodiny. Zvedl hlavu a podíval se na mě, na Juli, Ashera a Addisona. Na každého zvlášť. Najednou jsem věděla, že to chápe. Lehce pokyvoval hlavou a díval se z obrázku na obrázek, prstem ukazoval na Addisona na snímcích a v realitě. Jak nás rozpoznával, zahlédla jsem v té křehké postavě opět muže, kterým kdysi byl. Byl duchem přítomný, ale nevím, jak dlouho.

Tiše jsem zašeptala modlitbu: „*Nebeský Otče, co mám říct?*“

Odpověď přišla okamžitě a byla šokující: „*Řekni mu, že byl dobrý táta*“

„*Cože?*“ Ohromená jsem reagovala: „*To je lež! Nebudu mu teď přece lhát ... Nebyl to dobrý táta*“.

Uslyšela jsem jasné ujištění: „*Byl tak dobrý, jak jen to uměl.*“

Nevěřicně jsem se dohadovala: „*Mohl se snažit a naučit se být lepším tátou.*“ V mysli jsem se přenesla zpět a vzpomněla si na sousedy, se kterými se mohl spřátelit, na knihy, které si mohl přečíst. Pokud si jen vzpomínám, nikdy neprojevil sebemenší snahu!

Odpovědí na mé reptání bylo ticho. Během mnoha let jsem se naučila, že Bůh se nehádá. Já se mohu dohadovat, jak dlouho jen chci, ale nakonec to, co On řekl naposledy, je to, co stále platí. Bylo načase, abych použila meč obnovení k uzdravení.

Zhluboka jsem se nadechla, natáhla se k němu a vzala jsem otce za ruce. Pozvedla jsem je do úrovně očí, abych si získala jeho pozornost. Podívala jsem se mu do očí a zopakovala, co jsem předtím slyšela. „*Tati, byl jsi dobrý táta.*“

Můj otec byl ohromen. Vypadalo to, jakoby mu celým tělem projel třes, a oči se mu zalily slzami. Líbal mi hřbet rukou a s velkým úsilím zformoval tato slova: „*Děkuji ti.*“

Tato slova úplně všechno změnila. Strnulá atmosféra sanatoria byla najednou lehčí a já si uvědomila, že se srdce mého otce otevřelo. Julianna začala plakat a Addison se rychle postavil za židli, na které otec seděl. Všichni jsme se za otce začali modlit v souladu se zaslíbením z knihy Skutků, jež mi Bůh dal kdysi dávno. Děkovali jsme Bohu za záchranu mého otce a zrušili jakékoli dluhy, které by možná vnímal, že vůči nám má, přesně podle Jana 20,23:

Fakta ze šermu

Dva zdatní šermíři, kteří bojují spolu bok po boku, vybojují více svou hlavou, než rukama.

„*Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, komu je zadržíte, tomu jsou zadrženy.*“

Celou dobu, co jsme se modlili, mi otec pevně tiskl ruce v ujištění a neustále je pokrýval slzavými polibky. Byl to svatý okamžik lásky a odpuštění. Jeho gesta byla čistá a nevinná, jako gesta dítěte. Nebylo ani stopy po oplzlosti, kterou jsem zakoušela během svých předchozích návštěv.

Když jsme skončili, byl táta viditelně unavený. Julianna zůstala s Asherem a já s Addisonem jsme jej doprovodili do jeho chudě vybaveného pokoje a uložili jsme jej do postele. Než jsme odešli, setkala jsem se s ošetřující sestrou a ujistila se, že má na mě správné kontaktní údaje. Když jsem vyplňovala dotazník, aby si jej přiložila do jeho složky, vyklouzl otec z pokoje. Volala jsem na něj, ale prošel kolem nás, jako bychom byli naprosto cizí lidé, a posadil se ke skupince žen, které sledovaly opakování show Lawrence Welka. K něčemu došlo, když jsme byli spolu, ale teď byl táta opět pryč.

Uplynul rok a byly tu Vánoce 2010. Vzpomínám si, že jsem si dělala starosti pokaždé, když jsem pomyslela na tátu. Probudila jsem se uprostřed noci a napadlo mě, zda náhodou neumírá. Řekla jsem to mamince, ale ta mě ujistila, že u něj právě byl strýc s tetou a že se mu vede dobře. Nějak jsem však ze sebe ten zvláštní pocit nedokázala setřást. Řekla jsem bratrovi, že si myslím, že je důležité, aby co nejdříve zajel navštívit tátu.

Když jsem na Nový rok připravovala oběd, dívala jsem se na zprávy. Komentátorka vyprávěla o tom, jak jí zemřel otec a jak jí moc chybí. Po tvářích mi začaly stékat slzy. Zarazila jsem se. Proč brečím? Vždyť tu ženu ani jejího otce neznám. Ve svém duchu jsem uslyšela: „*Pláčes, protože toto je rok, kdy ty se rozloučíš se svým otcem.*“

6. ledna jsem byla v Kanadě na misijní cestě. Probudila jsem se v hotelovém pokoji neuvěřitelně brzy a vnímala jsem nepokoj. Byly tři hodiny ráno a jakkoli jsem se snažila znovu usnout, nešlo to. To dopoledne jsem měla nahrávat pět televizních show a sérii vyučování, což obojí vyžadovalo jasnou mysl. Modlila jsem se, četla, poslouchala hudbu, ale nezabralo to.

Celé ráno jsem se chvěla a cítila nepokoj, jenž s každou další hodinou jen vzrůstal.

Když nahrávání skončilo a jela jsem na letiště, zapnula jsem si telefon. Zjistila jsem, že mám zmeškaných docela hodně hovorů. První vzkaz byl od mého nejmladšího syna. Ztratil rovnátka a chtěl, ať zavolám zubaři, aby mu vyrobil náhradu. Prošla jsem všemi vzkazy, až zbýval poslední.

Spěchala jsem, abych včas prošla letištní kontrolou a stihla letadlo, tak jsem se rozhodla, že si jej poslechnu cestou k nástupní bráně.

Poté, co jsem sesbírala svá zavazadla, pustila jsem si ten vzkaz. Uslyšela jsem ženský hlas: „Jak už víte, otec umírá. Pokud se s ním chcete osobně rozloučit, budete muset přijet už dnes.“

Ještě než vzkaz skončil, vytočila jsem její číslo. V hlavě mi to šlapalo na plné obrátky. „*Jak jsem to měla vědět? Nikdo mi neřekl, že otec umírá.*“ Naštěstí jsem tu ženu zastihla. Byla zrovna v autě a mířila do hospice. Vysvětlila jsem jí, že jsem v Kanadě a že mám právě nastoupit do letadla do Denveru. Slíbila mi, že mi zavolá ihned, jakmile bude sedět u postele mého otce.

Potom jsem se snažila dovolat bratrovi, ale měl setkání a byl nedostupný. Zavolala jsem Johnovi a jedné přítelkyni. Točil se se mnou celý svět. Zkoušela jsem najít přímý let do Orlanda, ale nebylo volné místo.

Nasedla jsem tedy do letadla do Denveru a zatímco kolem mne procházeli ostatní cestující, čekala jsem na telefonát od té paní. Těsně předtím, než letušky zavřely dveře a požádaly o vypnutí telefonů, zavolala. Vysvětlila mi, že otec na tom není dobře, a nabídl, že mi ho dá k telefonu. Otočila jsem se tváří k okýnku, někam do relativního soukromí, pryč od uličky plné lidí.

„Tati, tady je Lisa.“ Můj hlas byl tichý a třásl se, ale pokračovala jsem. „Mám tě ráda. Pamatuješ, jak jsi mě bral rybařit a naučil jsi mě plavat a potápět se? Přijedu zítra, ale jestli už déle nedokážeš zadržet pod vodou dech, můžeš odejít.“

Na chvíli jsem se zastavila a přemýšlela, co říct dál. Ozvala se opět ta žena. Zeptala jsem se, zda si myslí, že mě otec slyšel. Vysvětlila, že neviděla žádnou reakci, ale že si myslí, že mě do určité míry vnímal. Uvědomila jsem si, že jsem měla telefon již dávno vypnout, proto jsem se rozloučila a vypnula ho.

Celou tří a půlhodinovou cestu jsem četla. Abych řekla pravdu, nevím, co to bylo za knihu. Jakmile jsem přistála, snažila jsem se dovolat bratrovi. Volala jsem mu znovu a znovu, dokud se mi nepovedlo ho zastihnout a říct mu, co se děje.

Joey začal plánovat cestu z Kalifornie na Floridu. Když jsem jela autem temnou, chladnou nocí coloradské zimy domů, domlouvala jsem si letenku. Měla jsem letět ráno v sedm hodin. Jakmile jsem dojela domů, zavolala jsem si kluky a řekla jsem jim, co se děje. Jak mě poslouchali, došlo mi, že je pro ně můj otec naprosto cizí člověk. Řekla jsem jim, že mě opravdu mrzí, že zase musím odjet, když jsem se právě vrátila domů, a táta také nebyl doma.

V tu chvíli mi zazvonil jak mobil, tak pevná linka, najednou. Na pevnou volal můj nejstarší syn, na mobil pak můj bratr. Řekl mi, že otec zemřel. A bylo to. Nechystali jsme pohřeb, protože táta zařídil, aby jeho tělo nechali zpopelnit. Už jsme ho nikdy neviděli. Zavolala jsem sociální opatrovnici mého otce a plakala, když jsem jí oznamovala, že zemřel.

Tu noc jsem šla spát smutná. Zachumlala jsem se do peřin a modlila se: „Bože, Ty jsi věrný.“

Usnula jsem hlubokým spánkem a probudila jsem se překvapivě čerstvá.

Strávila jsem pak týden doma, než jsem opět musela začít cestovat a sloužit. Během ledna, února, března a dubna jsem mluvila k zástupům od sta do tisíce lidí a každý večer jsem vyhlašovala Boží věrnost. Snažila jsem se na svého otce nemyslet. Už jsem jej neměla ve svých rukou. Potom v květnu roku 2011 jsem zakusila Boží věrnost.

Byla jsem mluvčí na konferenci v Jacksonville na Floridě. Na prvním semináři jsem si všimla obdivuhodné mladé ženy s ježatými, červenými vlasy. Z nějakého důvodu ona byla jediná, kterou jsem si z tisícového davu zapamatovala. Potom jsem si jí opět všimla na odpoledním semináři.

Ten večer, když jsem se chystala opustit hotel a jet na večerní setkání, všimla jsem si té milé ženy s červenými vlasy v hotelovém lobby. Chtěla jsem se s ní seznámit. Přicházela jsem k ní, ale než jsem stihla cokoli říct, představila se mi.

„Liso, já jsem April. Mluvily jsme spolu po telefonu.“

Ve vzpomínkách jsem hledala chvíli, kdy jsem mluvila s někým z Jacksonville jménem April. Všimla si, že nevím, kdo je, a proto mi pomohla.

„Jsem ta žena, která Vám volala v den, kdy zemřel Váš otec.“

Pokývla jsem hlavou a snažila si vybavit šestihodinovou cestu autem mezi Jacksonville a místem, kde bylo otcovo sanatorium. *Proč tu April byla?*

„Když jsem zjistila, že tu budete, přijela jsem na tuto konferenci s několika svými přítelkyněmi.“ Nenacházela jsem slov.

April pokračovala, „Posledních pět let jsem se starala o Vašeho otce. Byl to strašný pacient. Z prvního místa, kde byl umístěn, jej vyhodili. Utíkal, byl násilnický, ukradl auto a zbila ho policie. Poslední rok však byl hotový anděl.“

Stála jsem stále v šoku a hleděla jsem na ni.

„Pokaždé, když mě uviděl, mi políbil ruku“, pokračovala.

Můj mozek jel na plné obrátky, jak jsem se to snažila všechno vstřebat. Copak neřekla, že poslední rok svého života byl můj otec učiněný anděl?

„April, navštívila jsem ho rok předtím, než zemřel.“

„Já vím. Viděla jsem Vaše jméno zapsané v jeho složce. Četla jsem Vaše knihy, ale než jste jej navštívila, nedošlo mi, že je to Váš otec. Modlila jsem se za něj celá léta a chtěla jsem mít jistotu, že budete mít šanci se s ním rozloučit.“

Bůh je věrný. Nejenže mého otce obklopil modlitbami, když jsem u něj nebyla, ale mám také jistotu myslet si, že přijal mnohem více, než jen mé odpuštění, když jsme se za něj tenkrát modlili. Věřím, že nějak v tu chvíli přijal také odpuštění z nebe. Z mého otce se přes noc z obtížného pacienta stal poddajný, z agresivního a zahořklého člověka se stal člověk milující a dětský. Zdá se, že během posledního roku svého života nesl ovoce pokání. Je toho tolik, co se nedozvím a nepochopím dřív, než na věčnosti, jsem si však jistá, že se tam se svým otcem setkám.

*Odpuštění je prominutí hříchů. Neboť právě tímto to, co bylo
ztraceno a posléze nalezeno, je uchráněno před tím,
aby nebylo opět ztraceno.
- Augustine*

Častokrát mě napadá, zda si tu noc, co jsme mého otce navštívil, vzpomněl na všechno, co ztratil. Zajímalo by mne, zda v něm nevinnost jeho vnuka Ashera nevyvolala naději na dědictví, o němž si myslel, že dávno ztratil. Zajímalo by mne, zda se nepodíval na sílu a vyrálost Addisona a krásu a něhu Julianny a neviděl mladou lásku. Zajímalo by mne, zda jsem pro něj já nepředstavovala rodinu, o kterou kdysi přišel. Tu noc jsme jej zastihli na místě, odkud již nemohl utíkat. Zahlédli jsme bolest, kterou se léta snažil utopovat alkoholem, a nabídli mu lásku.

A jaký je váš příběh?

A co vy? Neznám váš příběh, ale mohu vám říct, že Bůh je věrný. Hlodá ve vás hořkost či zklamání a existuje nebezpečí, že způsobí, že bude meč ve vašich rukou mířit špatným směrem? Musím přiznat, že jsem stále odsuzovala svého otce až do chvíle, kdy jsem vyřkla slova, která mi dal Bůh. Když jsem mu odpustila, i mně se ulevilo. Náš Král má způsob, jak uzdravit obě strany skrze skutek být jen jedné z nich.

Hluboká zranění, jež zůstávají neuzdravená, mohou způsobit, že švihneme mečem a zraníme právě ty, jež nebe touží uzdravit. Král již dobyl vaše srdce. Nyní chce váš život použít k obnovení.

Neexistuje dokonalejší pomsta než odpuštění.

- Josh Billings

Odložme jakýkoli meč odmítnutí a zklamání k nohám našeho Otce a dovolme Mu, aby jej změnil na přijetí, obnovení a nadpřirozená setkání. Jak vás Bůh může chtít použít jako nástroje obnovení? Kam vás Král může poslat, abyste promlouvali slova, která ostatní potřebují slyšet, aby mohli být uzdraveni a přijali Jeho život? Jste ochotni vynášet Jeho rady spíše než slova, která jste si připravili? Jste ochotni požehnat někoho, kdo vám ublížil? Nežádám vás, abyste opakovali má slova, ale abyste přinesli slova našeho Otce do situací a k jednotlivcům, již prosí o obnovení.

*Drahý nebeský Otče,
odevzdávám Ti svůj život jako vyjádření věrnosti. Nechci už bojovat z postavení zklamání. Ty jsi svému slovu věrný. Všechny věci děláš dobře, Ty miluješ. Odevzdávám Ti vše, o co jsem usilovala ze své vlastní síly. Odevzdávám ti načasování a prosím Tě, abys mi dal svou moudrost a svá slova. Rozhoduji se, že Ti odevzdávám veškerou svou oddanost a věrnost. Pozvedni mě vyzbrojenou k uzdravení, ne ubližování. Ve jménu Ježíše, amen.*

Nyní přejdeme k poslední části. Uvědomuji si však, že nemáme dostatek prostoru věnovat se každému meči, jenž člověk nosí, neboť meč je velmi osobní zbraň. V další části bych vás ráda vybídla, abyste nikdy neodcházeli z domova beze zbraní.

ČÁST ČTVRTÁ

POSLANÍ

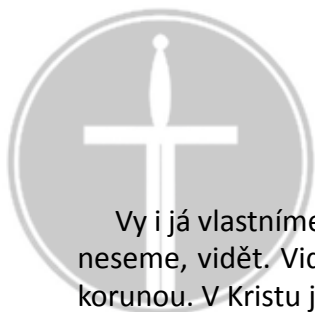

NÉST MEČ

Musíme se probudit! Protože jinak přijde někdo jiný, vezme náš kříž a tím pádem nás připraví o korunu.

- WILLIAM BOOTH

Vy i já vlastníme jak kříž, tak korunu. Po většinu času není kříž, který neseme, vidět. Vidíme jeho efekt, ale ne formu. Stejně tak je tomu s korunou. V Kristu jsme dostali neviditelnou korunu.

„Co je člověk, že na něj pamatuješ, nebo syn člověka, že jej navštěvuješ? Nakrátko jsi ho postavil níže než anděly, slávou a ctí jsi ho ověnčil a ustanovil jsi ho nad dílem svých rukou. Všechno jsi poddal pod jeho nohy.“ (Židům 2,6-8)

Na zemi představuje koruna naše postavení autority. Jsme velvyslanci nebe a stojí za námi všechna síla a moc té říše.

Naučte se poznávat Krista, a to Krista ukřižovaného. Naučte se Mu zpívat a říkat: „Pane Ježíši, Ty jsi má spravedlnost. Já jsem tvůj hřích. Ty jsi na sebe vzal, co bylo mé, a dal jsi mi, co bylo Tvé. Ty ses stal tím, čím jsi nebyl, abych se já mohl stát tím, čím jsem já nebyl.“

- Martin Luther

Nosíme korunu, neseme kříž. Ježíš nesl náš kříž, abychom my mohli nosit Jeho korunu. Stal se podobným nám. Není nejvyšší čas, abychom se my stali podobným Jemu?

Tehdy Ježíš řekl svým učedníkům: „Chce-li kdo jít za mnou, ať zapře sám sebe, vezme svůj kříž a následuje mne. (Matouš 16,24)

Jak naplníme tento velice osobní příkaz?

V tomto pokynu jsou tři části: zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj Ježíše. Mé sobecké cesty jsou jiné než vaše a právě tak je kříž, který nesu, jedinečný pro moji cestu. Nenesu váš kříž, ani vy nenesete ten svůj.

Abychom zjistili, jak nést svůj kříž, musíme si nejprve o kříži něco říct. Co nás vlastně Ježíš žádá, abychom nesli? Kde svůj kříž nalezneme? Je to břemeno, jež vládáme během svého života? Nebo zastupuje kříž něco mnohem záhadnějšího, než by mohl představovat jakýkoli dřevěný trám? Kříž má v sobě krásu tak úžasnou, že se s ním nemůže rovnat žádný náhrdelník nebo přívěšek. Jsem opravdu přesvědčena, že kříž vystihuje všechno, co nám spasení vložilo do rukou.

Kříž není v žádném případě ozdoba, kterou bychom nosili. Je to příkaz, který máme vyplnit. V této závěrečné kapitole bych se chtěla sdílet o to, jak nést svůj kříž hrdinně.

Rozhovor o kříži

Byly téměř dvě hodiny ráno v předvečer Velikonoc. Zrovna jsem začala usínat, když se mě Duch Svatý začal ptát otázky ohledně kříže.

„Liso, co to znamená nést svůj kříž?“

Ospale jsem odpověděla, „Zapřít sám sebe.“

Uslyšela jsem zcela jasně, „Ne, zapřít sám sebe je jen první krok.“

Váhavě jsem tedy dodala, „Odložit stranou svou vůli?“

„Zapřít sám sebe znamená odložit stranou svou vůli. Co to znamená nést svůj kříž?“

V tu chvíli jsem si uvědomila, že pravděpodobně neznám odpověď. To však proud otázek nezastavilo.

„Jak poznáš, kdy neseš svůj kříž a kdy jsi jej nechala doma?“

„Kolik tvůj kříž váží, Liso?“

„Kam svůj kříž dáváš?“

Hlavou mi proletěly obrázky mé chaotické šatny, garáže a místnosti u vchodu. Se splepenýma očima jsem se posadila na postel a zašeptala: „Nevím.“

Mým přiznáním proud otázek ustal. Abych byla upřímná, musím přiznat, že jsem o kříži v určitém ohledu psala v každé ze svých knih. Nyní se zdálo, že nejsem schopná určit ten můj, natož popsat, co to je!

Moc se mi líbí, jak ve chvíli, kdy přiznáme svou potřebu, je Bůh okamžitě připraven ji naplnit. Jakmile jsem přiznala svou nevědomost, začaly se mi odhalovat odpovědi. Zaslechla jsem: „Jdi a vezmi si seznam, který sis dnes napsala.“

Neseme toto převzácné poselství (kříže) v hliněných nádobách každodenního života. (2. Korintským 4,7; The Message)

Kříž, který nesu, je všechno, co pro mě Bůh udělal. Kříž, který nesete vy, je vaše evangelium, neboli svědectví toho, co pro vás Bůh udělal. Tam to však nekončí. Jsme nádoby, které vylévají z nebeského převzácného daru. Evangelium nefiltrujeme, pouze ho neseme. Tímto způsobem je nadpřirozené předáváno skrze to přirozené a obyčejné našeho každodenního života. Každý den беру s sebou naději, lásku a odpuštění kříže, když jdu nakupovat potraviny, sedím v letadle nebo jsem na cestě do kanceláře. Beru je s sebou, kamkoli mne život zavede. To jsou místa, kde nabízím sílu a zázrak samotného kříže.

Přečtěte si, jak Pavel popisuje nesení kříže novým věřícím v Římě:

Toto chci, abyste dělali, a Bůh vám s tím pomůže: Vezměte svůj každodenní, obyčejný život (to, když spíte, jíte, chodíte do práce, procházíte životem) a předložte ho před Boha jako oběť. Pokud se chopíte všeho, co pro vás Bůh dělá, je to to nejlepší, co pro Něj můžete udělat vy. Nepřizpůsobujte se své kultuře, takže do ní perfektně zapadáte, aniž byste se museli snažit. Místo toho zaměřte svou pozornost na Boha. Budete pak proměněni zevnitř navenek. Pohotově rozpoznajte, co od vás Bůh chce, a rychle na to reagujte. (Římanům 12,1-2; The Message)

Ježíš nepořádal formální evangelizace, konference nebo pravidelné bohoslužby. Přesto každá chvíle Jeho života, kdy byl vzhůru, předávala poselství. (Na výše uvedených setkáních není nic špatného, nejsou však součástí našeho každodenního života.) Ježíš s sebou Boha nesl každý den, kamkoli šel, a vás žádá o totéž. Chopit se všeho, co pro vás Bůh udělal, a zrcadlit tento nový život ostatním lze připodobnit k tomu, že nesete kříž. Když se této pravdy chopíme, uvidíme sebe a svět kolem nás jinak. Co kdybychom se každý den modlili: „Nebeský Otče, ať všechno, co zaopatřilo ukřížování Tvého Syna Ježíše, získá plnost ve mně i mém životě. Rozhoduji se, že zapřu hřích a své původní omezení, a budu vyvyšovat Tvé dílo a následovat Tě.“

Fakta ze šermu

Šermuj, když jsi příliš unavený, když jsi nemocný, když je horko nebo když je zima, když prší i když už šermování nenávidíš.

Svět kolem nás by uviděl Ježíše.

Když dojde k této změně, změní se i náš pohled. Nebudeme se již dívat na sebe, budeme si vědomi života Ježíše. Když čteme Biblii, zjišťujeme, jak žil Ježíš ve své době. Co jsme zadarmo dostali, zadarmo dáváme dál.

Jak osobně nést kříž

Pojďme si to zopakovat společně. Souhlasíme s tím, že kříž byl Božím konečným vyjádřením Jeho bezpodmínečné lásky k nám? Myslíte si, že nevyřčené miliony lidí nečekají, až jim přineseme vyjádření Jeho bezpodmínečné lásky k nim? Jak to udělat? Následujeme Jeho příklad.

Ježíš lidi miloval tím, že mluvil pravdu, krmil hladové, vyháněl démony, uzdravoval nemocné, konfrontoval náboženství a křísil mrtvé.

Procházel celou Galileji, učil v jejich synagogách, hlásal evangelium království a uzdravoval každou nemoc a každou slabost v lidu. (Matouš 4,23)

Následujte Jej.

A co odpuštění? Potřebujeme už dnes odpuštění méně, nebo je příliš mnoho lidí polapeno ve vině a hanbě? Přineste k nim kříž odpuštění tím, že jim odpustíte a podělíte se o dobrou zprávu, že jim bylo odpuštěno.

Ježíš lidem ukazoval, že jim *bylo odpuštěno*, tím, že k nim mluvil pravdu, krmil hladové, vyháněl démony, uzdravoval nemocné, konfrontoval náboženství a křísil mrtvé.

A hle, přinášeli k němu ochrnutého, položeného na lůžku. Když Ježíš uviděl jejich víru, řekl ochrnutému: „Bud' dobré myslí, synu, odpouštějí se ti tvé hříchy.“ A hle, někteří z učitelů Zákona si řekli: „Ten člověk se rouhá!“ Ježíš uviděl jejich myšlenky a řekl: „Proč smýšlíte ve svých srdcích zle? Vždyť co je snadnější? Říci: ‚Odpouštějí se ti hříchy‘, nebo říci: ‚Vstaň a chod‘? Abyste však věděli, že Syn člověka má pravomoc odpouštět na zemi hříchy ...“ Tu řekne ochrnutému: „Vstaň, vezmi své lůžko a jdi do svého domu“. A on vstal a odešel do svého domu. Když to uviděly zástupy, zmocnil se jich strach a vzdaly chválu Bohu, který dal lidem takovou pravomoc. (Matouš 9,2-8)

Následujte Jej.

Ježíš to udělal, abychom věděli, že pravomoc uzdravovat a odpouštět nám byla dána. Tento zázrak učinil jako Syn člověka! O co více bychom měly my, dcery Boží, dělat totéž?

Potom je zde záležitost svobody. Existovala kdy jiná generace, která by byla více pohlcena chtíčem, chamtivostí, cizoložstvím a mravní zkažeností? Dnes existují lidé, kteří se stali doslova otroky na práci či pro obchod se sexem. Neste k nim kříž svobody. Možná si řeknete, „Jak?“ Ježíš ukázal lidem, že jsou svobodní, tím, že k nim mluvil pravdu, krmil hladové, vyháněl démony, uzdravoval nemocné, konfrontoval náboženství a křísil mrtvé.

Jak Bůh pomazal Duchem Svatým a mocí Ježíše, toho z Nazareta, jenž procházel zemí, činil dobře a uzdravoval všechny, kteří trpěli pod mocí d'ábla, protože Bůh byl s ním. (Skutky 10,38)

Následujte Jej.

Ježíš činil dobro a uzdravoval všechny, kteří trpěli pod mocí d'ábla, protože Bůh byl s Ním! Není důvod rozhodovat se mezi sociální spravedlností a nadpřirozeným. Ježíš činil obojí. Pojdme z té rovnice vymazat své jméno, nazvěme se Immanuel („Bůh s námi“) a pojdme činit totéž, co Ježíš.

Je do očí bijící potřeba vykoupení na každé úrovni lidského stavu. Slovo vykoupení má daleký dosah. Jeho definice znamená záchranu, výměnu, vysvobození, spasení, renovaci, obnovení a uzdravení. Pominula už potřeba těchto věcí ve světě? Přinášejte kříž tohoto zaopatřeného vykoupení ostatním lidem skrze svůj každodenní život.

Opět říkám, že Ježíš ukazoval lidem, že *jsou vykoupeni*, tím, že k nim mluvil pravdu, krmil hladové, vyháněl demony, uzdravoval nemocné, konfrontoval náboženství a křísil mrtvé.

Tak ať řeknou Hospodinovi vykoupení, ti, které vykoupil z ruky protivníka. (Žalm 107,2)

Po této radě je v Žalmu 107 vypsán seznam věcí, které přivedly Izraelce do potíží. Vězte, že nejste sami, přečtěte si ho. Je ale příliš dlouhý, abych jej uváděla na těchto stránkách! Jen vězte, že ať už jste to pokazili nebo se topíte v problémech, které jste si nezavinili sami, Bůh je vykupitel! Bez ohledu na to, jak jsme se do problému dostali, On nás vyvádí ven do místa své dobroty. Jen On sám má moc zachraňovat a my, kteří jsme byli vykoupeni, bychom to měli oznamovat. Je to další způsob, jak můžeme nést svůj kříž.

neboť mou duši nepřenecháš podsvětí; nedáš svému věrnému spatřit jámu. Dáváš mi poznat stezku života, hojnost radosti je tvá přítomnost, ve tvé pravici je věčné blaho. (Žalm 16,10-11)

Tato slova vyřkl David. Zaslíbení však platilo pro Krista a nyní je naše.

Následujte Jej.

Nehledě na to, kde se nyní nacházíte, toto je zaslíbení vykoupeným. Toto je moc kříže. Jaký jiný znak by mohl lépe vystihnout evangelium našeho království? Neuzdravila snad Kristova oběť na kříži váš život, vaše tělo i vaše vztahy? Věříte, že má stále moc uzdravovat každou

nemoc a potíže? Víme, že Ježíš je stejný včera, dnes i navěky. Copak nelze totéž prohlásit i o kříži? Po svém vzkříšení Ježíš opět vyzývá své učedníky, aby následovali Jeho příklad.

Když ho spatřili, poklonili se mu; ale někteří pochybovali. Ježíš přistoupil a promluvil k nim: „Byla mi dána veškerá pravomoc na nebi i na zemi. Jděte tedy a číňte učedníky ze všech národů, křtěte je ve jméno Otce i Syna i Duchu Svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku. Amen.“ (Matouš 28,17-20)

Jestliže je s námi a je stále stejný, pak je ochoten ukazovat na zemi vše, co kříž vykoupil.

Nakonec se ukázal Jedenácti, když byli u stolu; pokáral jejich nevěru a tvrdost srdce, protože neuvěřili těm, kteří ho spatřili vzkříšeného z mrtvých. A řekl jim: „Jděte do celého světa a vyhlaste evangelium všemu stvoření. Kdo uvěří a bude pokřtěn, bude zachráněn. Kdo neuvěří, bude odsouzen. Tato znamení budou doprovázet ty, kteří uvěří: V mém jménu budou vyhánět demony, budou mluvit novými jazyky, budou brát hady do rukou a vypíjí-li něco smrtelného, nijak jim to neublíží. Na nemocné budou vzkládat ruce a budou se mít dobře.“ (Marek 16,14-18)

Ježíš musel předtím, než Jej Jeho učedníci mohli následovat a vidět znamení, zázraky a divy, jednat s několika věcmi. S pochybami, nevírou a zatvrzelým srdcem. Nemusíme se honit za demony, ale jestliže budeme následovat Ježíše dostatečně dlouho, pravděpodobně se s nimi setkáme. Nerozvádějte s nimi konverzaci! Umlčte je mečem Božího Slova a pak je vyžeňte ve jménu Ježíš.

Promlouvejte Boží pravdu všemi jazyky, které znáte.

Záměrné pití jedu a chytání hadů do rukou je hloupost. Protože se Ježíš nevrhl dolů z útesů, určitě zde nenavádí učedníky, aby si zahrávali s jedovatými hady a pili smrtící elixíry. Zde je důležité zaslíbení ochrany. Přislíbil, že když se dotkneme nemocných, dojde k uzdravení. Nemocní už nebudou nadále pokládáni za nečisté, se kterými se bojíme přijít do kontaktu. Ježíš se dotýkal nečistých a oni se dotýkali Jeho. Tento kontakt je uzdravil. Možná namítnete, „Ale to byl Ježíš.“ Vzpomínám si, že když se Matka Tereza rozhodla sloužit malomocným, byla objevena léčba, jež zastavila šíření této vysoce nakažlivé nemoci.¹⁰

Skrze ruce apoštolů se mezi lidem dalo mnoho znamení a divů.
A všichni jednomyslně pobývali v Šalomounově slouповí. ...
Každý den v chrámě a po domech nepřestávali učit a zvěstovat
Krista Ježíše. (Skutky 5,12; 42)

Znamení a divy, učení a kázání by měly být každodenní události. V tomto bodě se musím přiznat ... Chci, aby nadpřirozené bylo naprosto přirozené a aby byla každý den vyhlášována velkolepost Jeho jména. Proto budu až do konce vyhlášovat Jeho jméno a následovat Ježíšova příkladu. Jestliže prvotní církev nesla poselství kříže všude, kam šla, a srdce lidí byla povzbuzována, nemocní uzdravováni a utlačovaní osvobozováni, proč by totéž nemohlo platit dnes o nás?

Čekáte na znamení, že Ježíš chce stále zázraky dělat? Kříž je tím znamením a vy jste Jeho zázrak!

Jsem přesvědčena, že uvidíme znamení a divy jen do té míry, do jaké kážeme poselství Kristova kříže a žijeme Boží Slovo. Zmenšené evangelium přináší zmenšené výsledky. Kázání pouze poloviny užiteků kříže přinese pouze polovinu užiteků kříže. Nelze očekávat, že odvozeniny přinesou to, co původní originál v celé své síle.

Mé slovo a má zvěst nespočívaly v přesvědčivých slovech lidské moudrosti, ale v ukázání Ducha a moci, aby vaše víra nebyla založena na lidské moudrosti, ale na Boží moci. (1. Korintským 2,4-5)

Kázání evangelia bez moci přináší minimální moc. Krev Ježíše nám umožnila přistoupit k trůnu se smělostí, abychom našli veškerou moc nebe, kterou budeme potřebovat.

Neochvějně držme své vyznání naděje, neboť ten, který dal slib, je věrný; a buďme pozorní jedni k druhým, abychom se rozněcovali v lásce a dobrých skutcích. Nezanedbávejme své společné shromažďování, jak mají někteří ve zvyku, nýbrž povzbuzujme se, a to tím více, čím více vidíte, že se ten den přibližuje. (Židům 10,23-25)

Živé meče

Všechno toto jsem napsala v naději, že vás to roznítí. Až příliš dlouho jsme sklápěli uši a šimrali lidské představy svými šikovnými rukama. Je načase, abychom dosáhli mnohem dále a stali se Božím mečem.

Navraťte se do pevnosti, věžňové mající naději. Dnes také oznamuji: Dvojnásobně ti odplatím. Neboť jsem napjal Judu jako luk a naplnil jsem jej Efrajimem jako šípy. Zamávám tvými syny, Sijóne, nad tvými syny, Jávane, a proměním tě v hrdinův meč.
(Zacharjáš 9,12-13)

Stejně jako Ježíš byl Slovo, jež se stalo tělem, i náš život se má stát Ježíšovým Slovem, jež se stalo tělem. Protože Slovo Boží je mečem Ducha a Ježíš byl Slovem, jež se stalo tělem, my, jako Jeho tělo, se máme stát živými meči. „Kterýž činí posly své duchy, služebníky své oheň plápolající“ (Žalm 104,4; Bible Kralická). Jsme ohnivými meči, jež prohlašují, že On je tou cestou.

Jeho Duch je vítr, který nás pohání, a jeho poselství je oheň, jenž je skryt v našich kostech. Vše, co pro nás udělal, a vše, co pro nás ještě udělat touží, by nemělo být pozastaveno našimi pochybami a náboženskými tradicemi. Kříž nenechal nic nedokončené. Tak proč jsme toho udělali tak málo?

Kříž vás postavil do pozice hrdiny. Měli byste jej nést jako ten, kdo má naději v srdci, víru v nemožné a lásku vůči celému lidstvu. Učedníci neměli dost času ani místa, aby mohli zaznamenat vše, co Ježíš učinil.

Je ještě mnoho jiných věcí, které Ježíš učinil; kdyby se o každé zvlášť napsalo, myslím, že by celý svět neobsáhl knihy o tom napsané. Amen. (Jan 21,25)

To ale znamená, že Ježíšův zázrak je nezměřitelný. Přesto jsem přesvědčena, že každý z nás byl vyvolen stát se živým vyjádřením jeho zázraku. Když se stáváme jedním s Ním, jako On je jedno s Otcem, pak může svět zahlédnout Jeho nevěstu v plné kráse a spousta lidí přijde do Jeho království.

Boží dcery, odvráťte se od svého obrazu, zapřete svá omezení a zrcadlete Boha. Denně si připomínejte Jeho dobrotu, vykoupení a milosrdenství. Naslouchejte Duchu Svatému a neste vše, co kříž zajistil těm, kdo očekávají v naději. Čtěte a recitujte verše svého Krále, dokud nezaplní kašdčickou část vašeho života. Milované, už o sobě nepřemýšlejte jako o terči, protože jste byly vybrány stát se mečem v Božích rukou. Žijte jako hrdinové. Pak ušetříte nepříteli jistou ránu a zajatí budou osvobozeni.

**Stejně jako Ježíš
byl Slovo, jež se
stalo tělem, i náš
život se má stát
Ježíšovým Slovem,
jež se stalo tělem.**

Lidé prohlásili, že Kristův kříž nebyl ničím hrdinským. Já vám však chci říct, že kříž Ježíše Krista vložil více hrdinství do srdce lidí než jakákoli jiná událost v historii člověka.

- John G. Lake

POZNÁMKY

1. Mara Hvistendahl, *Unnatural Selection* (Philadelphia, PA: Perseus, 2011), str. 6.
2. C. S. Lewis, *Rady zkušeného ďábla* (New York: HarperCollins, 1942), str. 200.
3. Lewis, *Rady zkušeného ďábla*, str. 4.
4. Nick Evangelista, *The Art of Science and Fencing* (Lincolnwood, IL: Masters Press, 1996), str. 126-127.
5. Evangelista, *The Art of Science and Fencing*, str. 126.
6. „Moment (physics)“, http://en.wikipedia.org/wiki/Moment_%28physics%29.
7. „Trafficking in Persons Report,“ červen 2008, www.state.gov/documents/organization/105501.pdf, str.9.
8. Pete Brookshaw, „The Greatest Challenges Facing the Salvation Army Today,“ www.petebrookshaw.com/2012/07/greatest-challenges-facing-salvation.html, 1. Července 2012.
9. „Flame-bladed sword,“ http://en.wikipedia.org/wiki/Flame-bladed_sword.
10. David Van Biema, *Matka Tereza: Život a dílo moderní svěřice* (New York: Time Books, 2010), str. 37.

Další materiály od Johna a Lisy Bevere jsou dostupné zdarma ke stažení na:

www.CloudLibrary.org

Další materiály v mnoha různých jazycích jsou dostupné ke stažení na Youtube.com, Yuku.com
a dalších podobných stránkách sdílejících media.

*Co kdybyste zjistili, že vám byla
svěřena neviditelná, neporazitelná
a nezničitelná zbraň? Použili byste
ji? Zkuste jít dál, než jen ke studiu,
a začněte vládnout
BOŽÍM SLOVEM!*

Po celém světě jsou ženy terčem pro předsudky, obchod se sexem, zneužívání a vyvražďování ženského pohlaví. Duchovní nepřítel se snaží odzbrojit ženy na všech úrovních. Lisa Bevere vysvětluje, že Boží Slovo je mečem a že bychom je měli jak studovat, tak jím vládnout. Jestliže kdy byla ta správná doba, aby se ženy chopily zbraní, pak je to nyní.

Kniha Děvčata ve zbrani vysvětluje spojení mezi utvářením meče, Božím Slovem a křížem. Dozvíte se v ní:

- Jak mluvit nebeským jazykem zde na zemi
- Co to znamená přimlouvav se
- Co to znamená nést svůj kříž
- Jak odzbrojit nepřítel
- Proč jsou ženy terčem nepřítel a proč Bůh potřebuje, aby se z nich staly hrdinky

Vášnivá, nabroušená, trefná, mocná, zábavná. Všechna tato slova popisují Lisu Bevere – mezinárodní mluvčí, autorku bestsellerů a moderátorku televizního pořadu „The Messenger“, jenž je vysílán ve více než 216 zemích.

Svým charakteristickým stylem se sdílí Lisa o Boží Slovo, jež protkává osobní zkušeností, aby přinesla ostatním svobodu a proměnu. Srdce jí pláče nad sociální nespravedlností. Je zastáncem změny a jako taková burcuje ostatní, aby se stali odpovědí a řešením na problémy blízké i daleké.

Want more?
Scan here

Messenger
International
MessengerInternational.org

TATO KNIHA JE DAR AUTORA
A NENÍ URČENA K PRODEJI

Syloam